

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ДЪГЛАС ПРЕСТЪН & ЛИНКЪЛН ЧАЙЛД

Майсторска работа

В най-чист Bug!

Чикаго Сън-Таймс

ТРУПЪТ НА ГЕДЕОН

БАРД

**ДЪГЛАС ПРЕСТЪН, ЛИНКЪЛН
ЧАЙЛД
ТРУПЪТ НА ГЕДЕОН**

Превод: Венцислав Божилов

chitanka.info

Бясно приключение... Престън и Чайлд са създали наелектризиращ, приковаващ трилър, който мога да хваля безкрайно, но вместо това ще ви посъветвам само едно — прочетете го!

Дейвид Балдаци

Водещ ядрен физик полудява и взема за заложници невинно семейство. Въпреки масираната реакция от страна на правозащитните органи, се стига до патова ситуация. Радиационна следа над Ню Йорк води до склад в който по всичко личи, че само преди часове е била сглобена мощна атомна бомба.

Властите анализират данните и стигат до извода, че предстои немислимото — в близките десет дни някой голям американски град ще бъде заличен от лицето на земята от терористична атака.

Десет дни!

Докато проследява загадъчната терористична клетка в предградията на Ню Йорк до планините на Ню Мексико Гедеон Крю научава, че краят може да бъде нещо по-лошо... Много по-лошо.

На Барбара Питърс

1.

Гедеон Крю стоеше при прозореца в заседателната зала и гледаше към някогашния Месарски квартал в Манхатън. Погледът му се плъзна по намазаните с катран покриви на старите сгради, превърнати в лъскави бутици и модни ресторанти; мина през пълния с хора Хай Лайн Парк, покрай разпадащите се кейове и спря върху ширналата се Хъдсън. В слънчевата мараня в началото на лятото нещото в коритото на реката като никога приличаше на истинска вода — синя маса, тръгнала срещу течението заедно с прилива.

Хъдсън му напомняше за други познати му реки, потоци и ручеи; мислите му се задържаха върху един конкретен поток високо в планината Хемес. Представи си дълбокия вир и огромната пъстърва, която със сигурност се спотайваше в пъстрите му дълбини.

Страшно му се искаше да се разкара оттук, да се махне от Ню Йорк, да бъде колкото се може по-далеч от този съсухрен гном на име Глин и мистериозната му компания „Ефективни инженерни решения“.

— Отивам на риба — каза той.

Глин се размърда в инвалидната си количка и въздъхна. Гедеон се обърна. Съсухрената ръка на мъжа се появи изпод одеялото, което покриваше коленете му. Държеше кафяв плик.

— Хонорарът ви.

Гедеон се поколеба.

— Мислех, че няма да ми платите след онова, което направих.

— Всъщност въз основа на това, което ми казахте, хонорарът ви се промени. — Глин отвори плика, извади няколко пачки сто доларови банкноти и ги сложи на масата. — Това е половината от стоте хиляди.

Гедеон ги грабна преди онзи да е променил решението си.

За негова изненада Глин му подаде и другите пари.

— Ето ви и другата половина. Обаче не като хонорар за извършени услуги. По-скоро като, да речем, аванс.

Гедеон напъха парите в джобовете на якето си.

— Не разбирам.

— Помислих си, че преди да си тръгнете — рече Глин, — може би ще ви е приятно да наминете при един ваш стар приятел.

— Благодаря, но имам среща с пъстървата в Чихуахуенъос Крийк.

— Аха. И все пак се надявах, че ще имате време да видите приятеля си.

— Аз нямам приятели. И да имах, в момента определено не ми се „наминава“ при тях. Както сам отбелязахте, аз водя живот назаем.

— Казва се Рийд Чокър. Струва ми се, че сте работили заедно.

— Работехме в един и същи отдел — което не означава, че сме работили заедно. Месеци наред не се засичахме в Лос Аламос.

— Е, сега ще се засечете. Властите се надяват да си поговорите с него.

— Какви власти? За какво да си поговорим? Каква е тази работа, по дяволите?

— В момента Чокър е взел заложник. Всъщност цели четирима. Едно семейство в Куинс. Държи ги под прицел.

Гедеон се разсмя.

— Господи! Сигурни ли сте, че е Чокър? Доколкото го познавам, той е типичен смотан компютърджия, мършав като бастун, не би убил и муха.

— Обезумял е. Изпаднал е в параноя. Напълно се е побъркал. Вие сте единственият му познат в града. Полицията се надява да го успокоите, да го убедите да освободи заложниците.

Гедеон не отговори.

— Много съжалявам, но трябва да ви кажа, доктор Крю, че пъстървата ще се порадва на живота още известно време. Заложниците не могат да чакат.

Вбеси се, че му заповядват.

— Намерете някой друг.

— Няма време. Става дума за две деца. И за родителите им. Изглежда, бащата е хазяинът на Чокър, който му е дал сутеренен апартамент в кооперацията си. Честно казано, имаме страхотен късмет, че сте тук.

— Почти не познавам Чокър. Беше ми се лепнал по едно време, но не задълго. Жена му го беше напуснала. След това се запали по религия и, слава богу, се разкара.

— Гарса ще ви закара. Ще поддържате връзка със специален агент Стоун Фордайс от ФБР.

— Връзка? Защо е замесено и ФБР?

— Това е стандартна процедура в случаи, когато някой с високо ниво на достъп се забърка в беля — в случай че реши... да се отцепи от колектива, така да се каже. — Глин фиксира Гедеон с единственото си око.

— Това не е някаква секретна операция като миналия път, а съвсем ясна и открита задача. Ако всичко мине добре, след ден-два би трябвало да сте на път за Ню Мексико.

Гедеон не отговори. Оставаха му единадесет месеца живот — или поне така твърдяха. Но пък колкото повече се замисляше за това, толкова по-силно го гризеше съмнението и затова смяташе при първа възможност да потърси и друго компетентно мнение. Глин беше майстор в манипулациите и Гедеон не се доверяваше нито на него, нито на хората му.

— Щом е луд, както казвате, нищо не му пречи да насочи пистолета и към мен.

— Две деца. На осем и на десет. Момче и момиче. И родителите им.

Гедеон въздъхна.

— Добре. Един ден. Само един ден. Но ще ви псувам много, много дни.

Глин го дари със студена усмивка.

2.

Озоваха се на сцена на контролиран хаос. Драмата се развиваше на невзрачна работническа уличка в Куинс, кварталът се казваше Сънисайд. Къщата беше една от многото долепени на калкан тухлени постройки срещу идентична редица от другата страна на нацепения уличен асфалт. Не се виждаха никакви дървета; никога не поливаните тревни площи пред къщите бяха обрасли с бурени. Чуваше се бръмченето на трафика от намиращия се недалеч булевард „Куинс“.

Някакво ченге им показва къде да паркират и те слязоха от колата. Полицията беше барикадирала двата края на улицата и навсякъде гъмжеше от патрулни коли с мигащи светлини. Гарса показва пропускателна си и му махнаха да мине през блокадата, която държеше настрана тълпа зяпачи: много от тях пиеха бира, а още повече бяха надянали смешни шапчици и се държаха като на квартално увеселение.

„Ню Йорк Сити“ — помисли Гедеон и поклати глава.

Полицията беше разчистила обширна площ пред къщата, в която Чокър държеше заложниците. Имаше два екипа на специалните части: единият беше заел предна позиция зад брониран микробус, а другият се бе разположил по-назад, под прикритието на бетонни барикади. На няколко покрива Гедеон видя дебнещи снайперисти. От време на време се чуваше усилен по мегафон глас — явно някакъв специалист по преговори с похитители се опитваше да говори с Чокър.

Гедеон изпита внезапен пристъп на *déjà vu*, спазъм на гадене. Точно по същия начин беше убит баща му — с мегафони, спецчасти, снайперисти и барикади, застрелян най-хладнокръвно, докато се предаваше с вдигнати ръце... Насили се да прогони спомена.

Минаха поредната барикада при командния пост на ФБР. Един агент дойде при тях и Гарса го представи:

— Специален агент Стоун Фордайс. Помощник-командир на екипа на ФБР на място. Ще работите с него.

Гедеон изгледа мъжа с инстинктивна враждебност. Типът беше като излязъл от някой телевизионен сериал — син костюм, колосана

бяла риза и рипсена вратовръзка, идентификационна табелка на лента през врата, висок, красив, арогантен, самоуверен и в нелепо добра форма. Тесните му сини очи гледаха Гедеон отгоре, сякаш изучаваха някаква нисша форма на живот.

— Значи вие сте *приятелят*? — попита Фордайс и погледът му се задържа върху Гедеон, най-вече върху облеклото му — черни джинси, черни кецове без връзки, бяла риза втора употреба, тънък шал.

— Не съм неомъжената му леля, ако това имате предвид — отвърна Гедеон.

— Ето как стоят нещата — продължи онзи след кратка пауза. — Този ваш приятел, Чокър, го е хванала параноята. Типичен психически срив. Бръщолени какви ли не конспиративни небивалици — правителството го било отвлякло, използвали го в експерименти с лъчения и насочвали лъчи в главата му — в общи линии, обичайните неща. Втълпил си е, че хазяинът и хазяйката му участват в заговора, и ги е взел за заложници заедно с двете им деца.

— Какви са исканията му? — попита Гедеон.

— Несвързани. Доколкото успяхме да преценим, въоръжен е с колт четиридесет и пети калибър, модел хиляда деветстотин и единнайсета. Стреля веднъж или два пъти за привличане на вниманието. Не съм сигурен дали наистина е наясно как да го използва. Знаете ли дали има някакъв опит с оръжия?

— Не ми се вярва — отвърна Гедеон.

— Разкажете ми за него.

— Не беше от най-общителните. Имаше малко приятели и скапана жена, която го изцеждаше като преса. Не беше особено доволен от работата си, споменаваше, че иска да започне да пише. В крайна сметка прегърна религията.

— Как се представяше в работата? Умен ли беше?

— Компетентен, но не и гений. Колкото до мозък, определено е доста по-интелигентен от, да речем, среднестатистически агент на ФБР.

Последва нова пауза, но Фордайс пак не реагира открито.

— В сводката се казва, че е проектирал ядрени оръжия в Лос Аламос, така ли е?

— В общи линии.

— Мислите ли, че има шанс да е заложил експлозивни някъде?

— Може и да работеше с ядрени оръжия, но и една пиратка би му изкарала акъла. Колкото до експлозиви — определено се съмнявам.

Фордайс впери поглед в него, после продължи:

— Мисли си, че всички са правителствени агенти.

— И може би е прав.

— Надяваме се, че ще се довери на някого от миналото си. Като вас.

Гедеон отново чу гласа по мегафона, последван от изкрещан отговор, но не можа да различи думите.

— Това *той* ли беше?

— Уви, да.

— Защо е необходим мегафон?

— Не иска да говори по мобилен или стационарен телефон. Казва, че с тях пращали още лъчи в главата му. Затова ни остава единствено мегафонът. А той крещи отговорите през вратата.

Гедеон кимна и каза:

— Е, аз съм готов, стига и вие да сте готови.

— Да започнем с кратък курс по преговори за освобождаване на заложници — каза Фордайс. — Цялата идея е да се създаде чувство за нормалност, да се намали напрежението, похитителят да бъде накаран да се разбъбри, преговорите да се проточат. Заприказвайте го, стимулирайте човечността му. Ясно? Цел номер едно е да го накараме да пусне децата. Опитайте се да изровите нещо, което иска и срещу което ще освободи децата. Дотук разбирате ли ме? — Явно хранеше съмнения относно способността на Гедеон за елементарна мисъл.

Гедеон кимна, като запази безизразна физиономия.

— Не сте упълномощен да гарантирате нищо. Не можете да правите обещания. Разбрахте ли? Всичко трябва да се съгласува с командира. Ако поиска нещо, проявете съчувствие, но кажете, че ще трябва да се посъветвате с командира. Това е особено важна част от процеса. Така нещата се забавят. И ако той иска нещо и отговорът е „не“, вината не е у вас. Целта е да бъде изтощен, да изгуби инерция.

Гедеон с изненада откри, че по принцип е съгласен с този подход.

Появи се ченге с бронешилетка.

— Трябва да ви костюмираме — каза Фордайс. — Така или иначе, не би трябвало да има някакъв риск. Ще стоите зад преграда от брониран плексиглас.

Помогнаха му да свали ризата и да сложи жилетката, загащиха я, след което му сложиха невидима слушалка и безжичен микрофон. Докато се обличаше, Гедеон отново чу гласа по мегафона, прекъсван от истерични несвързани отговори.

Фордайс направи справка с часовника си, намръщи се и попита ченгето:

— Нещо ново?

— Положението се влошава. Командирът мисли, че скоро може да се наложи да минем на фаза елиминиране.

— По дяволите! — Фордайс поклати глава и се обърна към Гедеон. — И още нещо — ще работите по сценарий.

— Сценарий ли?

— Психолозите ни са го измислили. Ще ви суфлираме всеки въпрос. Задавате го и след отговора му изчаквате, докато ви кажем как да продължите.

— Иначе казано, изобщо не ви трябва. Освен като параван.

— Именно. Вие сте тяло под наем.

— Тогава защо беше лекцията по преговаряне с похитител?

— За да разберете какво става и защо става. Ако разговорът стане личен, може да импровизирате малко. Но не дрънкайте много и не давайте обещания. Спечелете симпатията му, напомнете му за приятелството ви, уверете го, че всичко ще бъде наред, че притесненията му наистина са взети под внимание. Запазете спокойствие. И, за бога, не спорете с него за нещата, които си е втълпил.

— Звучи разумно.

Фордайс го изгледа дълго и преценяващо. Враждебността му донякъде се смекчи.

— Правим го от много време. — Пауза. После мина на „ти“. — Готов ли си?

Гедеон кимна.

3.

Фордайс го поведе през последните барикади към предната линия бетонни бариери, бронирани коли и плексигласови щитове. Гедеон усещаше бронезилетката под ризата си като масивно чуждо тяло. Вече чуваше ясно мегафона.

— Рийд — каза спокойният и добродушен електронен глас, — дошъл е твой стар приятел, който иска да поговори с теб. Казва се Гедеон Крю. Искаш ли да говориш с него?

— Глупости! — едва разбираемо изкрещя Рийд отвътре. — Не искам да говоря с никого!

Гласът идваше от предната врата, която зееше широко отворена. Всички завеси бяха спуснати и не се виждаха нито заложиците, нито Чокър.

— Доктор Крю, чувате ли ме? — прозвуча сериозен глас в слушалката.

— Чувам ви.

— Казвам се Джед Хамърсмит. Намирам се в един от микробусите, извинете, че не можем да се видим лично. Аз ще ви водя. Слушайте ме внимателно. Правило номер едно: не бива да ми отговаряте, когато ви говоря в слушалката. Когато излезете напред, не бива да ви виждат, че поддържате връзка с някой друг. Разговаряте единствено с него. Разбрахте ли?

— Да.

— Лъжете! Всички лъжете! Стига с това представление! — изкрещя Рийд Чокър.

По гърба на Гедеон пробягаха ледени тръпки. Изглеждаше почти невъзможно това да е онзи Чокър, когото познаваше. Гласът обаче беше неговият, макар и променен от страх и лудост.

— Искаме да ти помогнем — каза мегафонът. — Кажи ни какво искаш...

— Знаете какво искам! Спрете отвличанията! Спрете експериментите!

— Ще ви диктувам въпросите — каза спокойният глас на Хамърсмит в ухото на Гедеон. — Трябва да действаме бързо, нещата не се развиват добре.

— Личи си.

— Кълна се, ще му пръсна мозъка, ако не престанете да си играете с мен! — изкрещя Чокър.

От къщата долетя нечленоразделен писък, някаква жена молеше нещо. А на заден фон Гедеон чуваше пронизителен плач на дете. Смрази се. Спомените от собственото му детство — баща му на каменния праг, самият той, как тича по зелената трева към него — го връхлетяха с невиждана сила. Направи отчаян опит да ги пропъди, но всеки звук от мегафона само ги връщаше отново.

— И ти си замесена, кучко! — изкрещя Чокър. — Дори не си му жена, а си поредният агент. Глупости, всичко това са пълни глупости! Аз обаче няма да ви играя по свирката! Няма да търпя повече това!

Гласът от мегафона отвърна със спокойствието на възрастен, обясняващ на малко дете:

— Приятелят ти Гедеон Крю иска да говори с теб. В момента излиза.

Фордайс пхна в ръката му микрофон.

— Безжичен е, свързан към високоговорители на микробуса. Хайде, тръгвай.

И посочи бронираното плексигласово прикритие — тясна кабина без задна стена. След кратко колебание Гедеон излезе иззад микробуса и пристъпи в прозрачната кутия. Чувстваше се като в клетка против акули.

— Рийд? — каза той в микрофона.

Внезапно настъпи тишина.

— Рийд? Аз съм, Гедеон.

След миг тишина последва вик:

— Господи, Гедеон, и до теб ли са се добрали?

Гласът на Хамърсмит заговори в ухото му и Гедеон повтори думите.

— Никой не се е добрал до мен. Просто бях в града, чух новините и дойдох да помогна. Не съм на ничия страна.

— Лъжец! — викна Чокър. Гласът му трепереше. — И до теб са се добрали! Болката вече започна ли? В ума ти ли е? Или в корема? Ще

се появи! О, да, ще се появи!

Гласът внезапно млъкна и се чу звук, сякаш някой повръща.

— Използвайте паузата — обади се Хамърсмит. — Трябва да поемете контрол над разговора. Питайте го можете ли да му помогнете някак.

— Рийд — каза Гедеон, — мога ли да ти помогна някак?

— Нищо не можеш да направиш! Спасявай собствения си задник, махай се от тях. Тези копелета са готови на всичко... виж какво направиха с мен! Направо горя! Ох, господи, коремът...!

— Помолете го да излезе, за да го виждаме — каза Хамърсмит в ухото на Гедеон.

Гедеон замълча. Спомни си снайперистите. Усети как изстива; знаеше, че ако някой от снайперистите има възможност, ще се възползва от нея. „Точно както направиха с баща ми...“ Но пък Чокър държеше под прицел цяло семейство. Виждаше някакви хора на покрива на къщата. Готвеха се да спуснат нещо през комина — устройство, което приличаше на видеокамера. Надяваше се да знаят какво правят.

— Кажи им да изключат лъчите!

— Кажете му, че наистина искате да му помогнете, но той трябва да ви обясни как.

— Рийд, наистина искам да ти помогна. Просто ми кажи как.

— Спрете експериментите! — Внезапно Гедеон видя движение при вратата. — Убиват ме! Изключете лъчите или ще му пръсна главата!

— Кажете му, че ще изпълним всичките му искания — разнесе се безтелесният глас на Хамърсмит. — Но че трябва да се покаже, така че да говорите с него лице в лице.

Гедеон не каза нищо. Колкото и да се мъчеше, не можеше да изхвърли от главата си образа на баща си — с вдигнати ръце, застрелян в лицето... Не, реши той. Нямахше да иска подобно нещо. Поне засега.

— Гедеон — след дълга пауза се обади Хамърсмит. — Знам, че ме чувате...

— Рийд — каза Гедеон, — аз не съм с тези хора. Не съм с никого. Тук съм, за да ти помогна.

— Не ти вярвам!

— Добре, не ми вярвай. Само ме изслушай.

Отговор не последва.

— Значи твърдиш, че хазяите ти също са замесени, така ли?

— Не излизайте от сценария — предупреди го гласът на Хамърсмит.

— Не са ми никакви хазяи — истерично изкрещя Чокър. — Никога досега не съм ги виждал! Всичко това е нагласено. Не съм ги виждал никога през живота си, те са правителствени агенти! Бях отвлечен, върху мен провеждаха опити...

Гедеон вдигна ръка.

— Рийд, задръж малко. Казваш, че са вътре в играта и че всичко е нагласено. Ами децата? И те ли са част от това?

— Всичко е нагласено! Ааааах, каква жега! Жега!

— Деца на осем и десет години?

Дълго мълчание.

— Рийд, отговори на въпроса ми. И децата ли са в играта? И те ли са заговорници?

— Не ме обърквай!

Тишина.

— Добре, това си го биваше — каза гласът на Хамърсмит. — Продължавайте в същия дух.

— Не те обърквам, Рийд. Те са деца. Малки деца.

Пак тишина.

— Пусни ги. Нека да дойдат при мен. Пак ще ти останат двама заложници.

Мълчанието се проточи. Последва внезапно движение, пронизителен писък и на прага се появи едното дете — момчето. Беше дребно, с рошава кестенява коса и тениска с надпис „Аз ♥ баба“. Излезе на светло, разтреперано от страх.

За момент Гедеон си помисли, че Чокър пуска децата, но когато видя никелираното дуло на пистолета, опрян в тила на момчето, разбра, че греша.

— Виждаш ли? Не се майтапя! Спрете лъчите или ще убия момчето! Броя до десет! Едно, две...

Майката крещеше истерично някъде отзад:

— Не, моля ви, недейте!

— Млъквай, лъжлива кучко, това не са твои деца! — Чокър се обърна и стреля в тъмното зад себе си. Писъкът на жената внезапно

секна.

С рязко движение Гедеон излезе от плексигласовата кабинка и пристъпи на откритото пред къщата. Чуха се викове, ченгетата му крещяха — *връщай се, залегни, той е въоръжен*, — но той продължи да върви, докато не се оказа на по-малко от петдесет крачки от вратата.

— Какво правите, по дяволите? Връщайте се зад преградата, ще ви убие! — извика Хамърсмит в ухото му.

Гедеон свали слушалката и я вдигна в ръка.

— Рийд? Виждаш ли това? Прав си. Диктуваха ми какво да ти казвам. — Хвърли слушалката на асфалта. — Но вече не го правят. Оттук нататък ще говорим открито.

— Три, четири, пет...

— Чакай, за бога, *моля те* — викна Гедеон. — Това е дете! Чуй го как пици. Наистина ли си мислиш, че се преструва?

— Млъквай! — изкрещя Чокър на момчето и колкото и да бе чудно, то млъкна. Стоеше разтреперано и пребледняло, устните му мърдаха беззвучно. — Главата ми! — изпищя Чокър. — Гла...

— Помниш ли ученическите групи, които идваха да разгледат лабораторията? — каза Гедеон колкото можеше по-спокойно. — Ти харесваше децата, обичаше да ги развеждаш. И те те харесваха. Не мен. Не другите. А теб. Помниш ли, Рийд?

— Горя! — изкрещя Чокър. — Пак са пуснали лъчите! Ще го убия и смъртта му ще тежи на вашата съвест, не на моята! Чухте ли ме? Седем, осем...

— Пусни момчето — каза Гедеон и направи още една крачка напред. Много го плашеше, че Чокър дори не брои последователно. — Пусни го. Вземи мен вместо него.

Чокър рязко се обърна и насочи пистолета към Гедеон.

— Махай се! Ти си от тях!

Гедеон вдигна ръце почти умолително.

— Мислиш, че съм от тях ли? Добре, стреляй тогава. Но моля те, *моля те*, пусни момчето.

— Ти го каза!

И Чокър стреля.

4.

И не улучи.

Гедеон се хвърли на асфалта. Сърцето му тупкаше толкова силно, сякаш възнамеряваше да пробие гърдния му кош. Той стисна здраво очи и зачака втори трясък, изгаряща болка и мрак...

Но втори изстрел не последва. Настана суматоха, вдигна се врява, крещяха хора, мегафонът хриптеше. Бавно, много бавно той отвори очи и погледна към къщата. Чокър още беше там, едва видим в рамката на вратата, държеше момчето пред себе си. По начина, по който държеше пистолета, по треперещата му ръка и позата си личеше, че вероятно за първи път през живота си е дръпнал спусък.

— Това е номер! — изкрещя Чокър. — Ти не си Гедеон! Ти си подставено лице!

Гедеон бавно се изправи. Държеше ръцете си така, че да се виждат. Сърцето му отказваше да се успокои.

— Рийд, нека просто направим размяната. Вземи мен. Пусни момчето.

— Кажете им да изключат лъчите!

Бяха го посъветвали да не спори за нещата, които си е втъпил Чокър. Добър съвет. Но как да реагира, по дяволите?

— Рийд, всичко ще е наред, ако пуснеш момчето. И момичето.

— Изключете лъчите! — Чокър приклепна зад момчето като зад щит. — Те ме убиват! Изключете лъчите или ще му пръсна главата!

— Можем да го уредим — извика Гедеон. — Всичко ще е наред. Само че първо трябва да пуснеш момчето.

Направи крачка, после още една. Трябваше да се приближи максимално за последното втурване — ако се наложи. Ако не се нахвърлеше върху Чокър и не го събореше, момченцето щеше да умре, а снайперистите да очистят Чокър — а Гедеон не можеше да понесе подобно нещо.

— Спрете радиацията! — изкрещя Чокър. Целият се тресеше и размахваше некоординирано пистолета.

Как се реагира на луд? Гедеон отчаяно се опитваше да си спомни съвета, който му бе дал Фордайс. „Заприказвайте го, стимулирайте човечността му“.

— Рийд, погледни момчето в очите. Ще видиш колко е невинно...

— Кожата ми гори! — извика Чокър. — Броях! Докъде бях стигнал? Шест, осем... — Внезапно се намръщи, лицето му се разкриви от болка. — Пак почнаха! Гори, гори!

Отново тикна пистолета в тила на детето. Този път момчето запищя — висок пронизителен писък, сякаш от някакъв друг свят.

— Чакай! — извика Гедеон. — Не, недей!

Закрачи по-бързо, все така с вдигнати ръце. Четиридесет метра, тридесет — разстояние, което би могъл да вземе за няколко секунди...

— Девет, ДЕСЕТ! ДЕСЕТ! Ааааа!...

Гедеон видя как пръстът се стяга върху спусъка и спринтира. В същото време в антрето внезапно се появи бащата и с нечленоразделен рев се хвърли върху Чокър.

Чокър изгуби равновесие и пистолетът стреля, без да улучи никого.

— Бягай! — изкрещя Гедеон на момчето, докато тичаше презглава към къщата.

То обаче не побягна. Чокър се бореше с мъжа, който се бе вкопчил в гърба му. Двамата се завъртяха като в танц, Чокър го блъсна в стената на антрето и се изтръгна от хватката му. Бащата изрева свирепо и замахна към него, но Чокър ловко избегна удара и го просна в безсъзнание на пода.

— Бягай! — извика Гедеон на момчето, докато скачаше на тротоара.

Момчето обаче скочи на гърба на Чокър и го заудря с мъничките си юмручета.

— Татко!

Гедеон се втурна по алеята към предните стъпала.

— Не стреляй по татко! — изпищя момчето.

— Изключете ги! — изрева Чокър и се извъртя, разсеян от детето, размахваше пистолета, сякаш търсеше мишена.

Гедеон скочи към Чокър, но пистолетът изтрещя, преди да успее да го достигне. Той събори учения на земята, сграбчи ръката му и я

счупи в парапета като съчка. Чокър изкрещя от болка и изпусна пистолета. Сърцераздиращите писъци на момчето бяха непоносими. Беше се навело над баща си, който лежеше безжизнено на пода. Половината му глава я нямаше.

Прикованият Чокър се гърчеше под Гедеон като змия, ревеше безумно, пръскаше слюнка...

... И тогава специалният екип се втурна през вратата и изблъска безцеремонно Гедеон настрани; Гедеон усети как гореща кръв и плът пръснаха отстрани по лицето му, когато залпът сложи край на крясъците на Чокър.

Внезапната ужасна тишина, която последва, продължи само миг. А след това някъде отвътре се чу плач на момиченце.

— На мама ѝ тече кръв! На мама ѝ тече кръв!

Гедеон се надигна на колене и повърна.

5.

Агенти от специалните части, полицейски координатори и медицински персонал се изсипаха като вълна и районът моментално се изпълни с хора. Гедеон седеше на пода и разсеяно бършеше кръвта от лицето си. Беше потресен. Никой не му обръщаше внимание. Сцената внезапно се беше променила от напрегната патова ситуация в контролирано действие — всеки имаше роля за изпълняване, всеки имаше работа за вършене. Двете пицци деца бързо бяха отведени; медици клекнаха при тримата простреляни; специалните екипи претърсваха къщата; ченгетата опъваха жълти полицейски ленти, за да очертаят местопрестъплението.

Гедеон се надигна с мъка и се облегна на стената. Едва се държеше на крака. Един от медиците го приближи.

— Къде сте ранен?

— Кръвта не е моя.

Медикът въпреки всичко го огледа и опипа оплесканото му от кръвта на Чокър лице.

— Добре. Дайте все пак да ви почистя...

Гедеон почти не го слушаше. Гадеше му се от чувството за отвращение и вина.

„Пак. Ох, господи, случи се пак!“ Присъствието на миналото, ужасният жив и ярък спомен за смъртта на баща му бе толкова силен, че чувстваше нещо като умствена парализа, неспособност да накара ума си да направи друго освен да повтаря истерично думата „пак“.

— Ще трябва да напуснете района — каза някакво ченге и им посочи вратата. Междувременно криминалистите постлаха на земята платно и започнаха да подреждат върху него малките си сакове и инструменти.

Медикът хвана Гедеон за ръката.

— Да вървим.

Гедеон се остави да го отведе. Криминалистите отвориха саковете и започнаха да вадят инструменти, флагчета, лента, епруветки

и пакетчета за улики, слагаха си латексови ръкавици, найлонови бонета и калцуни. Около тях витаеше усещане за успокояване — напрегнатостта и истерията се разсейваха, за да бъдат сменени от баналния професионализъм; онова, което преди малко беше драма на живот и смърт, сега се превръщаше просто в набор от чакащи да бъдат попълнени формуляри.

Фордайс се появи от нищото и каза:

— Стой тук. Трябва да те разпитаме.

Гедеон го изгледа и умът му постепенно започна да се избистря.

— Видяхте всичко, защо ще ме разпитвате? — Искаше просто да се пръждоса от това място, да се върне в Ню Мексико, да остави целия този ужас зад гърба си.

Фордайс сви рамене.

— Такива са правилата.

Гедеон се запита дали няма да го обвинят за смъртта на заложника. Като едното нищо. И то с пълно право. Беше издънил работата. Отново му призля. Само да бе казал нещо различно, да бе намерил правилните думи или може би да беше оставил слушалката на мястото ѝ, може би те щяха да разберат какво предстои и да му подскажат какво да прави... Той обаче бе твърде погълнат от ситуацията, не беше в състояние да я отдели от смъртта на баща си. Изобщо не биваше да позволява на Глин да го уговори да се забърква в това. С ужас осъзна, че още миг и ще се разплаче.

— Успокой се — каза Фордайс. — Не се впрягай. Спаси две деца. Жената също ще се оправи, раната не е сериозна. — Гедеон усети как хватката върху ръката му се стяга. — Ела с мен. По-добре да не се пречкаме тук.

И в същия миг Гедеон усети някаква странна промяна в атмосферата, сякаш в къщата бе появил леден полъх. С периферното си зрение забеляза как някаква жена от криминалистите замръзна на място. В същото време чу тих пукот, който му бе странно познат, но не можеше да определи откъде точно покрай чувството за вина и гаденето, които замъгляваха съзнанието му. Един следовател отиде при сака на жената, бръкна в него и извади жълта кутия с измервателна скала и тръба, свързана към кутията с дълга навита на спирала жица. Гедеон веднага позна уреда.

Гайгеров брояч.

Уредът цъкаше тихо, но постоянно, стрелката подскочаше при всеки звук. Жената погледна партньора си. Цялото помещение се смълча. Устата на Гедеон пресъхна.

Слабите звуци отекваха странно във внезапно смълчаната къща. Жената бавно се изправи с брояча в ръка и обходи стаята с него. Машината засъска, цъкането рязко се засили. Жената трепна от изненада, успокои се, направи крачка напред и — почти с неохота — я доближи към трупа на Чокър.

Цъкането стана по-силно и по-често — адско глисандо, което премина от съскане в рев и накрая в писък, когато стрелката на инструмента се залепи за червената отметка.

— Боже мой — ахна жената и отстъпи назад, без да откъсва поглед от скалата. После хвърли брояча на пода, обърна се и побягна навън.

Настъпи паническа суматоха: всички се блъскаха, ръгаха се с лакти, мъчеха се да се измъкнат. Криминалистите си плюха на петите, последвани от фотографи, ченгета и хора от специалните части; само за секунди всички бягаха презглава към вратата, забравили за всякакви процедури. Гедеон и Фордайс бяха направо отнесени на улицата от човешката вълна.

Лицето на агента бе мъртвешки бледо.

— Чокър е горещ — каза Гедеон. — Горещ като самия ад.

— Така изглежда — отвърна Фордайс.

Гедеон машинално докосна лепкавата кръв, която засъхваше по лицето му, и добави:

— А ние сме облъчени.

6.

В тълпата полицаи и професионалисти зад барикадите бе настъпила драматична промяна. Съсредоточената активност и целенасоченото движение на униформените бяха изчезнали. Първият знак бе вълната мълчание, която сякаш се разпространи отвътре навън. Дори Фордайс замълча и Гедеон се сети, че някой говори в слушалката му.

Фордайс притисна слушалката с пръст и пребледня още повече, докато слушаше.

— Не — рече разпалено. — Няма начин. Изобщо не съм приближавал онзи тип. Не можете да направите това.

Тълпата бе замряла. Всички изглеждаха като зашеметени. А след това, най-неочаквано, тълпата се раздвижи отново — колкото се може по-далеч от къщата. Не беше точно бягство, а по-скоро контролирано отстъпление.

В същото време въздухът се изпълни с вой на нови сирени, а след секунди в небето се появиха хеликоптери. Бели микробуси без означения започнаха да пристигат при барикадите, придружени от допълнителни патрулни коли; задните им врати се отвориха и облечени като извънземни хора се изсипаха на улицата. По защитните им костюми имаше емблеми за биологична и ядрена опасност. Някои носеха екипировка за контролиране на безредици — палки, гранатомети за гранати със сълзотворен газ и зашеметители. Гедеон се смая, като видя как новодошлите започват да издигат бариери пред тълпата, за да блокират отстъплението ѝ. Викаха на хората да спрат, да останат по местата си и да не изпадат в паника. Ефектът бе обратният — веднага щом видяха, че им се пречи да избягат, хората наистина започнаха да изпадат в паника.

— Какво става, по дяволите? — попита Гедеон.

— Задължителна карантина — отвърна Фордайс.

Някакво ченге започна да спори и се опита да мине през преградата, но неколцина мъже в бяло го изблъскаха назад.

Междувременно новопристигналите насочваха всички в набързо отделен район, нещо като оградена с ленти кошара, където други хора в бяло ги проверяваха с ръчни гайгерови броячи. Пускаха повечето, но неколцина бяха насочени към микробусите.

Проехтя високоговорител:

— Всички служители да останат на място до второ нареждане.

Изпълнявайте инструкциите. Останете зад бариерите.

— Кой са тези? — попита Гедеон.

— ПЕЯБ. — Фордайс изглеждаше отвратен и уплашен едновременно.

— ПЕЯБ?

— Поддържащ екип за ядрена безопасност. Към министерството на енергетиката са, реагират при терористични атаки с ядрено оръжие или радиоактивни материали.

— Смятате, че може би става дума за тероризъм?

— Чокър нали е проектирал ядрени оръжия.

— И така да е, изглежда доста пресилено.

— Нима? — попита Фордайс и го изгледа със сините си очи. —

Ти спомена, че Чокър е прегърнал религията. — Замълча за момент. — Мога ли да попитам... коя религия по-точно?

— Ъ-ъ-ъ... исляма.

7.

Всички задействали гайгеровия брояч бяха натоварени в микробусите като добитък. Купонясващите зяпачи се бяха разбягали, захвърляйки глупавите си шапки и биричките. Облечени като марсианци екипи обикаляха от врата на врата и извеждаха хората от домовете им, като понякога им се налагаше да прибягват до сила. Старци се тътреха по пантофи, истерични майки крещяха, ревяха деца. Високоговорителите монотонно призоваваха всички да запазят спокойствие и да сътрудничат, като уверяваха, че цялата суматоха е в интерес на собствената им безопасност. Не се споменаваха нито дума за радиация.

Гедеон и останалите бяха наблъскани да седнат на поставените една срещу друга пейки. Вратите се затръшнаха и микробусът потегли. Фордайс, който беше срещу него, бе мрачен и мълчалив, но повечето от останалите изглеждаха като насрани от страх. Сред тях бе и психологът Хамърсмит, чиято риза бе окървавена, както и един от специалните части, онзи, който бе застрелял Чокър от упор и също бе опръскан с кръвта му. *С радиоактивната му кръв.*

— Пребани сме — каза мъжът от специалните части, едър як тип с грамадни ръчища и нелепо тънък глас. — Ще пукнем. Нищо не могат да направят. Не и с радиацията.

Гедеон мълчеше. Невежеството на повечето хора относно радиацията бе ужасяващо.

— Господи, главата ме цепи — изстена онзи. — Започва се!

— Що не млъкнеш? — обади се Фордайс.

— Що не си го начукаш? — наежи се мъжът. — Не съм се съгласявал да участвам в подобни гадости.

Фордайс стисна зъби и не каза нищо.

— Не ме ли чу? — Тонът на мъжа се повишаваше. — Не съм се съгласявал на подобни гадости!

Гедеон го погледна и каза успокояващо:

— Кръвта на убития е радиоактивна. По-добре се съблечете. Вие също — обърна се той към Хамърсмит.

— Всеки, който има кръв по дрехите си, по-добре да се съблече.

В микробуса започна трескава суматоха, паниката се засилваше. Сцената беше нелепа: всички започнаха да се събличат и да бършат кръвта от кожата и косата си. Всички с изключение на онзи от специалните части.

— Няма смисъл — рече той. — Преобани сме. Гниене, рак, какво ли не още. Вече сме мъртъвци.

— Никой няма да умре — каза Гедеон. — Всичко зависи от това колко е бил облъчен Чокър и с какъв вид радиация си имаме работа.

Мъжът от специалните части го погледна ядосано.

— Откъде се извъди такъв специалист по радиация?

— По една случайност съм специалист по радиация.

— Браво на теб, боклук. В такъв случай знаеш, че всички сме мъртви. Шибан лъжец.

Гедеон реши да не му отговаря.

— Лъжлив чекиджия.

„Чекиджия?“ Раздразнен, Гедеон го погледна отново. Възможно ли беше и той да е полудял от радиационното отравяне? Не, това бе най-обикновена безмозъчна паника.

— На теб говоря, боклук. Не лъжи.

Гедеон приглади косата си с пръсти и се загледа в пода. Беше уморен — уморен от този задник, уморен от всичко, уморен от самия живот. Нямаше енергия да се опитва да излезе на глава с празноглавец.

Мъжът от специалните части рязко се изправи, сграбчи го за яката и го вдигна от мястото му.

— Попитах те нещо. Не ми мълчи!

Гедеон го погледна — зачервеното му лице, изпъкналите вени на врата, потта на челото, треперещите устни. Този тип изглеждаше толкова пълен и безнадежден тъпак, че Гедеон не се сдържа и се разсмя.

— И ти е смешно, така ли? — Мъжът вдигна юмрук.

Юмрукът на Фордайс в корема му беше бърз като атаката на гърмяща змия; здравенякът изпъшка и рухна на колене. Миг по-късно Фордайс го държеше в душеща хватка. Наведе се и прошепна в ухото му нещо, което Гедеон не успя да чуе. После го пусна и онзи се просна

по лице, изстена и след като с мъка си пое дъх, успя криво-ляво да се надигне на колене.

— Сядай и мълчи — каза му Фордайс.

Мъжът мълчаливо си седна на мястото. След малко се разплака.

Гедеон оправи ризата си и каза:

— Благодаря.

Фордайс не отговори.

— Е, вече знаем — продължи Гедеон след кратко мълчание.

— Какво знаем?

— Че Чокър не е бил луд. Страдал е от радиационно отравяне. Почти съм сигурен, че става дума за гама-лъчи. Масивна доза гама-лъчение поврежда ума.

Хамърсмит го погледна.

— Откъде знаеш?

— Всеки, който работи в Лос Аламос, трябва да се запознае с критичните инциденти, случили се там през първите години. Сесил Кели, Хари Даглиан, Луис Слотин, Дяволското ядро.

— Дяволското ядро ли? — попита Фордайс.

— Ядро на плутониева бомба, с което на два пъти станали инциденти. И двата пъти то достигнало критично състояние, като убило работещите с него учени и облъчило сериозно куп други. Накрая било използвано при ядрения опит „Ейбъл“ през четиридесет и шеста^[1]. Едно от нещата, научени от Дяволското ядро, е, че от висока доза гама-лъчи се полудява. Симптомите са абсолютно същите като при Чокър — объркване, несвързано говорене, главоболие, повръщане и непоносима болка в корема.

— Това поставя нещата в съвсем друга светлина — каза Хамърсмит.

— Истинският въпрос е формата, която е взела лудостта му — продължи Гедеон. — Защо твърдеше, че насочвали лъчи в главата му? Че експериментирали с него?

— Според мен това е класически симптом на шизофрения — каза Хамърсмит.

— Да, но той не беше шизофреник. И защо ще твърди, че хазяинът и хазяйката му са правителствени агенти?

— Нали не мислиш, че онзи нещастник хазяинът наистина е бил правителствен агент? — изсумтя Фордайс.

— Не. Но ми е чудно защо продължаваше да говори за експерименти, защо отричаше, че е живял в апартамента. Просто е безсмислено.

Фордайс поклати глава.

— Боя се, че аз започвам да виждам смисъл. И то много смисъл.

— По-точно? — попита Гедеон.

— Ами нека съберем две и две. Човекът работи в Лос Аламос. Има достъп до свръхсекретни материали. Проектира ядрени бомби. Приема исляма. Изчезва за два месеца. А после се появява облъчен в Ню Йорк.

— И какво?

— Такова, че кучият му син се е включил в джихада! С негова помощ те са се добрали до ядро. Оплескали са нещата също като с Дяволското ядро, за което спомена, и Чокър е бил облъчен.

— Чокър не беше радикал — възрази Гедеон. — Беше кротък човек. За него религията беше личен въпрос.

Фордайс се засмя горчиво.

— Тихата вода е най-дълбока.

В микробуса се възцари тишина. Всички слушаха напрегнато. Гедеон усети как ужасът се надига в гърдите му — казаното от Фордайс изглеждаше напълно възможно. Колкото повече се замисляше, толкова повече осъзнаваше, че агентът най-вероятно е прав. Чокър беше идеалният кандидат за подобно нещо — беше точно от онези неуверени, объркани хора, които биха намерили призиванието си в джихад. И нямаше друг начин да се обясни голямата доза гамалъчи, на които би трябвало да се е изложил, за да се стигне до състоянието му.

— По-добре да погледнем реалността в очите — каза Фордайс. — Най-големият ни кошмар се сбъдна. Ислямските терористи си имат атомна бомба.

[1] Въздушен взрив в рамките на операция „Кросроудс“ на атола Бикини, при която се проверява въздействието на ядрено оръжие върху морски съдове. — Б.пр. ↑

8.

Вратите на микробуса се отвориха. Намираха се в подземно помещение, в което бяха влезли през пластмасов тунел. За Гедеон, който знаеше, че са били изложени на вторична и сравнително слаба радиация, мерките изглеждаха прекалени, по-скоро целящи не друго, а да отговарят на някакъв бюрократичен протокол.

Отведоха ги в някаква високотехнологична чакалня, цялата хром, фаянс и неръждаема стомана, с монитори и компютърни екрани, които меко примигваха от всеки ъгъл. Всичко бе съвсем ново и явно неизползвано досега. Разделиха ги на мъже и жени, съблякоха ги, прекараха ги през три душа, подложиха ги на подробни изследвания, взеха им кръв, биха им инжекции, дадоха им чисти дрехи, провериха ги отново и накрая ги вкараха във втора чакалня.

Тя също бе изумителна, съвсем нова и по последна дума на техниката, несъмнено построена след 11/9 в случай на радиологична терористична атака срещу града. Оборудването за тестове и дезактивация бе много по-модерно от онова, с което разполагаха в Лос Аламос. Колкото и невероятно да беше това място, Гедеон не бе изненадан — Ню Йорк определено се нуждаеше от голям противорадиационен център като този.

Дойде някакъв учен с широка усмивка и обикновена бяла лабораторна престилка. Той бе първият, който заставаше пред тях без защитен костюм. Заедно с него влезе намръщен мъж с тъмен костюм; въпреки че бе нисичък, около него витаеше атмосфера на власт. Гедеон го позна веднага — Майрън Дарт, заместник-директор на Лос Аламос по времето, когато той бе постъпил на работа там. След това Дарт беше прехвърлен от Лос Аламос на някаква държавна служба. Гедеон не го познаваше добре, но той винаги бе изглеждал компетентен и свестен. Запита се как ще се справи с тази спешна ситуация.

Приветливият учен заговори пръв.

— Аз съм Доктор Бърк, а вие вече сте чисти — каза той и на лицето му грейна усмивка, сякаш говореше на зрелостници, взели

успешно последните си изпити. — Сега ще проведем индивидуални консултации, след което ще можете да продължите нормалния си живот.

— Колко силно е било облъчването? — попита Хамърсмит.

— Съвсем минимално. Консултантът ще обсъди с всеки от вас конкретните му показатели. Самият похитител е бил облъчен не на място, а другаде, а облъчването не е като грип. Не можете да се заразите от облъчено лице.

Дарт пристъпи напред. Беше по-стар, отколкото го помнеше Геден, с тясно лице и отпуснати рамене. Както винаги, облеклото му бе безупречно — превъзходно ушит сив костюм на едва забележими тънки райета и бледолилава копринена вратовръзка, която му придаваше странен за това място моден вид. Около него витаеше атмосфера на спокойна самоувереност.

— Аз съм доктор Майрън Дарт, началник на Поддържащия екип за ядрена безопасност. Искам да разберете нещо изключително важно. — Сивите му очи ги огледаха бавно и многозначително, сякаш се канеше да говори с всеки поотделно. — Досега не е изтекла информация, че става въпрос за радиологичен инцидент. Можете да си представите каква паника ще настане, ако се разчуе. Всеки от вас трябва да пази пълно мълчание за случилото се днес. Можете да отговаряте само с две думи — „без“ и „коментар“. Това се отнася за всеки, който ще ви пита какво е станало, от журналисти до членове на семействата ви. А те ще ви разпитват.

Замълча за момент.

— Преди да ви пуснат, ще подпишете декларация за неразпространение на информация. Без подпис няма да можете да си тръгнете. Нарушаването на декларацията ще доведе до преследване от закона и санкции, които са описани в документите. Съжалявам, но нещата стоят така и съм сигурен, че ще ни разберете.

Никой не каза нито дума. Дарт говореше меко, но нещо в спокойния му тон ясно показваше, че изобщо не се шегува.

— Извинявам се за неудобството и уплахата — приключи Дарт. — За щастие всички сте били изложени на съвсем незначителни количества радиация. Сега ви оставям в изключително компетентните ръце на доктор Бърк. Приятен ден.

И излезе.

Докторът направи справка с бележника си.

— Добре. Започваме по азбучен ред. Сержант Адер и полицай Корли, елате с мен.

Гедеон огледа събралата се група. Онзи от специалните части, който бе откачил в микробуса, вече не беше с тях и на Гедеон му се стори, че чува крясъците и заплахите му някъде от недрата на подземния комплекс.

Неочаквано вратата се отвори и Майрън Дарт се появи отново, този път заедно с Мануел Гарса. Изглеждаше раздразнен.

— Гедеон Крю? — Погледът му се спря върху Гедеон и на него му се стори, че дребният мъж го разпозна.

Гедеон се изправи.

Гарса пристъпи към него и каза сухо:

— Да вървим.

— Но...

— Без разговори.

Гедеон го последва. Докато минаваха покрай Дарт, началникът на ПЕЯБ го погледна и се усмихна хладно.

— Имате интересни приятели, господин Крю.

9.

Очертаваше се дълго пътуване през целия град до Малка западна дванайсета улица. Гарса мълчеше и караше съсредоточено. Нощните улици на Ню Йорк бяха както винаги — ослепителни светлини, движение, шум и блъсканица. Гедеон усещаше неприязънта на спътника си, но не му пукаше. Тишината му позволяваше да се подготви за срещата, която със сигурност се очертаваше неприятна. Имаше доста добра представа какво ще иска от него Глин.

На дванадесет години Гедеон бе видял с очите си как баща му беше убит от снайперисти на ФБР. Той работеше като цивилен криптолог към СВРС, Службата за военно разузнаване и сигурност, и бе член на екипа, разработващ нови шифри. Руснаците бяха успели да разбият един от тях само четири месеца след въвеждането му и само за една нощ двадесет и шестима служители и двойни агенти бяха заловени, бяха подложени на мъчения и убити. Това бе една от най-големите шпионски катастрофи по времето на Студената война. Бяха набедили за виновен баща му. Той винаги беше страдал от депресия и от напрежението покрай обвиненията и разследването се пречупи, взе заложник и го застреляха на входа на Арлингтън Хол Стейшън — след като се беше предал.

Гедеон бе видял всичко това с очите си.

През следващите години животът му беше излязъл от релси. Майка му започна да пие. В дома им премина върволица мъже. Местеха се от град на град след поредната разбита връзка или изключване от училище. Парите на баща му се стопяваха и отначало живееха в къщи, а после в апартаменти, каравани, мотелски стаи и пансиони. Най-яркият му спомен за майка му от тези години бе как седи на масата в кухнята с чаша шардоне в ръка, с обвито в цигарен дим измъчено лице и отнесен поглед, на фона на „Ноктюрно“ на Шопен.

Гедеон беше аутсайдер и разви интереси на самотник — към математика, музика, изобразително изкуство и литература. При

поредното преместване (тогава беше на седемнадесет) се озоваха в Ларами, Уайоминг. Един ден той отиде в местното историческо дружество и прекара целия ден там вместо в училище. Никой не можеше да го намери — кой би си помислил да го търси на такова място? Разположено в стара викторианска къща, историческото дружество представляваше пращен лабиринт от стаи с тъмни ъгълчета, пълни с вехтории и западняшки джунджурии — револвери, с които били убити прочути престъпници, за които никой не беше чувал, индиански артефакти, вещи на първите заселници, ръждиви шпори, ловджийски ножове и какви ли не картини и скици.

Намери убежище в една стая в дъното, където можеше да чете на спокойствие. След известно време вниманието му беше привлечено от малка гравюра, една от многото на стената. Беше дело на художник, за когото никога не бе чувал, Густав Бауман, и се наричаше „Трите бора“. Проста композиция с три малки опърпани дръвчета, растящи на гол хребет. Странно, но колкото повече се взираше в гравюрата, толкова повече му харесваше, ставаше все по-невероятна, дори вълшебна. Художникът бе успял да вложи в трите бора някакво чувство за достолепие, за достойнство, за някаква *дървесност*.

Задната стая на историческото дружество се превърна в негово убежище. Така и не успяха да разберат къде се крие. Можеше дори да дрънка на китарата си — глухата стара госпожа, която дремеше на рецепцията, изобщо не го чуваше. Без да знае как или защо, с времето Геден се влюби в тези щръкнали дървета.

А после майка му изгуби работата си и отново трябваше да се местят. На Геден никак не му се искаше да се сбогува с картината. Не можеше да си представи, че никога вече няма да я види.

И затова я открадна.

Това се оказа едно от най-вълнуващите приключения в живота му. И се оказа съвсем лесно. Няколко небрежно подхвърлени въпроса разкриха, че историческото дружество на практика няма никаква охрана и че прашните му каталози никога не са били проверявани. Един студен зимен ден той влезе с малка отвертка в джоба, свали картината от стената и я скри под палтото си. Преди да си тръгне, избърса стената, за да махне следата от картината, и поизмести двете съседни картини една към друга, за да скрие дупките и да заличи празнината. Цялата работа му отне пет минути и когато приключи,

никой не разбра за липсващата гравюра. Беше наистина перфектна кражба. И Геден си казваше, че е напълно оправдана — никой не харесваше картината, никой не я виждаше, никой не я поглеждаше, а историческото дружество я беше оставило да гние в един тъмен ъгъл. Имаше чувството, че е направил добро, досущ като баща, осиновил лишено от обич сираче.

Но тръпката беше невероятна. Физическо усещане. За първи път от години се чувстваше жив, сърцето му туптеше бясно, всичките му сетива бяха нащрек. Цветовете изглеждаха по-ярки, светът бе някак различен — поне за известно време.

Окачи картината над леглото си в новата си стая в Стокпорт, Охайо. Майка му така и не я забеляза и изобщо не спомена за нея.

Беше сигурен, че гравюрата няма почти никаква стойност. След няколко месеца обаче, докато преглеждаше различни каталози на търгове, с изненада откри, че цената ѝ е между шест и седем хиляди долара. По онова време майка му отчаяно се нуждаеше от пари за наема и той се замисли дали да не я продаде. Но не можеше да си представи, че ще се раздели с нея.

Но по същото време имаше нужда от друга тръпка. От нова доза.

Затова започна да се навърта в намиращия се наблизо исторически обект Мъскингъм, където имаше малка колекция офорти, гравюри и акварели. Избра една от любимите си, литографията на Джон Стюарт Къри „Жител на равнината“, и я открадна.

Нищо и никаква работа.

Литографията бе пусната в тираж 250 бройки, така че никой не бе в състояние да ги проследи и съответно лесно можеше да бъде предложена на законния пазар. Интернет тепърва набираше популярност и беше много по-лесно човек да остане анонимен. Геден получи за картината 800 долара — и това постави началото на кариерата му като дребен крадец от исторически дружества и градски музеи. На майка му вече не ѝ се налагаше да се безпокои за наема. Геден скалъпваше смътни истории за случайно отворила се работа и помощ след училище, а тя бе твърде затънала в алкохола и отчаянието, за да го пита откъде всъщност идват парите.

Крадеше за пари. Крадеше, защото обичаше някои конкретни картини. Но най-вече крадеше заради тръпката. Кражбата го въодушевяваше повече от всичко друго, връщаше ярките цветове в

света, повдигаше самочувствието му, издигаше го над тесногръдата ограничена маса.

Знаеше, че подобни чувства са недостойни, но светът беше объркано място, така че защо да не излезе извън правилата? Не причиняваше вреда никому. Беше като Робин Худ, който взема неоценени произведения на изкуството от занемарени сбирки и ги предоставя на хора, които наистина им се възхищават. Постъпи в колеж, но се отказа, премести се в Калифорния и в крайна сметка се посвети изцяло на обиколки из малки музеи, библиотеки и исторически дружества, като продаваше онова, което се налагаше, и задържаше останалото.

И тогава получи телефонното обаждане. Майка му умираше в болница във Вашингтон. Отиде при нея. И на смъртното си легло тя му разказа историята — как баща му в крайна сметка не е бил виновен за пробива в сигурността. Тъкмо обратното — посочил несъвършенствата в шифрите, но не му обърнали внимание. А после, когато всичко се оплескало, нарочили него и му била скроена шапка от генерала, който бил начело на проекта — същият генерал, който бе наредил да го застрелят, докато се предава.

Баща му бил използван като изкупителна жертва. И после убит.

Животът на Гедеон се промени напълно. За първи път имаше истинска цел, цел, която си заслужаваше. Той заряза досегашните си занимания, върна се в колежа, защити докторат по физика и постъпи на работа в Лос Аламос. Но през цялото време, упорито като пчела, бръмчаща в буркан, търсеше — търсеше доказателствата, които му бяха нужни, за да изчисти името на баща си и да отмъсти на генерала, който го беше убил.

Отне му години, но накрая откри онова, което му трябваше — и постигна своето. Генералът вече бе мъртъв, баща му бе отмъстен.

Но от това нямаше полза — отмъщението не съживява хората, нито може да върне пропилените години. Все пак животът беше пред него и той бе твърдо решен да вземе всичко от него.

А после, след развързката — преди малко повече от месец — се случи голямата катастрофа. Беше му казано, че страда от заболяване, носещо живописното име „аневризмена малформация на вената на Гален“. Ставаше въпрос за патологичен възел от кръвоносни съдове

дълбоко в мозъка. Малформацията не можела да се оперира или лекува и щяла да го убие в рамките на една година.

Или поне така му бе казано. Каза му го Илай Глин — човекът, който му даде първата задача като агент.

Смяташе се, че има една година живот. И сега, докато двамата с Гарса пълзяха по улиците на Ню Йорк към централата на „Ефективни инженерни решения“, Гедеон беше убеден, че Глин отново иска да му отмъкне тази година — да го убеди да поеме още една мисия за ЕИР. Не беше сигурен как точно ще успее да го направи, но беше убеден, че е свързано с онова, което току-що се бе случило с Чокър.

Докато колата завиваше по Малка западна дванайсета улица, Гедеон се приготви за предстоящия сблъсък. Щеше да е спокоен, но твърд. Щеше да запази достойнството си. Нямаше да се пали. И ако решеше, просто щеше да каже на Глин да си го начука и да си излезе.

10.

Пристигнаха в централата на ЕИР в полунощ. Притихналите помещения сякаш поглъщаха Гедеон в прохладните си бели пространства. Дори в този късен час се виждаха техници, които сновяха между странните модели, планове и маси, отрупани с покрито загадъчно оборудване. В следващия момент се намираше в познатата дзен заседателна зала. Глин седеше в инвалидната си количка до огромната маса. Прозорецът, до който бе при предишната им среща, сега беше със спуснати щори.

Гедеон се чувстваше изтощен, изкормен и изчистен като риба. Изпита изненада и малко раздразнение, че вижда Глин необичайно възбуден.

— Кафе? — попита Глин. Единственото му око проблясваше.

— Да. — Гедеон се плъсна в един стол.

Гарса излезе намръщено и се върна с чаша. Гедеон добави сметана и захар и изпи кафето, сякаш беше вода.

— Имам една добра и една лоша новина — каза Глин.

Гедеон зачака.

— Добрата новина е, че излагането ви на радиацията се оказва изключително слабо. Според таблиците поетата доза ще увеличи шанса ви да умрете от рак с по-малко от един процент през следващите двадесет години.

Гедеон се изсмя на иронията. Гласът му отекна в празното помещение. Никой от двамата не се включи във веселбата му.

— Лошата новина е, че най-неочаквано се озоваваме пред проблем за националната сигурност от най-висок клас. Рийд Чокър е бил облъчен при някакво критично събитие, включващо големи количества радиоактивен материал. Получил е комбинация от алфа-частици и гама-лъчи от източник, който най-вероятно представлява силно обогатен уран двеста тридесет и пет, подходящ за създаването на атомна бомба. Дозата е била от порядъка на осемдесет грея или осем хиляди рада. Масивна, ужасно *масивна* доза.

Гедеон го гледаше невярващо. Това беше изумително.

— Да. Количеството радиоактивен материал, способен да доведе до подобен случай, трябва да е най-малко десет килограма. Кое по една случайност е достатъчно уран за едно доста мощна атомна бомба.

Гедеон бавно попиваше думите. Оказваше се по-лошо, отколкото си беше представял.

Глин замълча за момент, после продължи:

— Изглежда, е ясно, че Чокър е участвал в подготовката на терористична атака с ядрено оръжие. По време на въпросната подготовка нещо се е объркало и уранът е достигнал критично състояние. Чокър е бил облъчен. Според експертите ни също е вероятно останалите терористи да са отмъкнали бомбата и да са оставили Чокър да умре. Той обаче не е умрял веднага, радиационното отравяне не действа по този начин. Полудял е и в обърканото си състояние е взел заложници. Така се появихме и ние.

— Открихте ли къде е подготвял бомбата?

— Това е основният ни приоритет в момента. Не може да е много далеч от апартамента му в Сънисайд, защото явно се е върнал там пеша. Над града летят екипи с апаратура и всеки момент ще получим резултат, тъй като критичен инцидент като този би трябвало да остави следи от радиация с характерна сигнатура.

Глин едва не потърка ръце.

— Намираме се в изгодно положение, Гедеон. Вие бяхте там. Познавате Чокър...

— Не — заяви Гедеон. Време беше да става. Надигна се от мястото си.

— Изслушайте ме. Вие сте човекът за тази работа, това е повече от ясно. Няма да е нужно да действате нелегално. Ще се включите като самия себе си...

— Казах не.

— Ще си партнирате с Фордайс. Това е задължително изискване към задачата, наложено от Националната администрация за ядрена безопасност. Но ще ви бъдат дадени широки правомощия в разследването.

— Категорично не.

— Достатъчно е само да се преструвате, че работите с Фордайс. В действителност ще действате сам, без ничий надзор, извън нормалните граници на правозащитната система.

— Вече направих онова, което искахте — каза Гедеон. — Ако случайно не сте забелязали, прецаках нещата и трима души бяха простреляни. А сега се прибирам у дома.

— Не сте направили никаква грешка и не можете да си идете у дома. Разполагаме само с дни, може би дори само с часове. Гедеон, *животът на милиони е заложен на карта*. Ето адреса, на който трябва да отидете най-напред. — Глин бутна някакво листче към Гедеон. — А сега тръгвайте. Фордайс ви чака.

— Начукайте си го. Говоря сериозно. Начукайте си го!

— Трябва да побързате. Няма време. — Глин замълча за момент. — Не мислите ли, че трябва да се заемете с нещо по-достойно от риболова през месеците, които ви остават?

— Мислех си за това. Всички онези приказки за предстоящата ми смърт, за нелечимото заболяване. Вие сте най-големият измамник, когото съм срещал. Кой знае, това може да е просто поредната запазена марка лъжа на Илай Глин. Откъде да съм сигурен, че рентгеновите снимки са мои? Името беше изрязано.

Глин поклати глава.

— Със сърцето си знаете, че ви казвам истината.

Гедеон пламна от гняв.

— Вижте. Как изобщо бих могъл да помогна? Върху това работи Нюйоркската полиция, Федералното бюро, онзи Поддържащ екип за ядрена безопасност, Антитерористичната спецчаст, ЦРУ и несъмнено още куп черни служби, в това не се съмнявам. Казвам ви, отивам си у дома.

— Проблемът е *точно* в това. — Глин също се беше ядосал и говореше по-високо. Сакатата му, подобна на хищна лапа ръка тупна по масата. — Реакцията е прекалено силна. Всичко е толкова тромаво, че психоинженерните ни изчисления показват, че ответните действия изобщо няма да са в състояние да спрат атаката. Ще се получи пълно задръстване.

— Психоинженерни изчисления — саркастично повтори Гедеон. — Ама че идиотия.

И тръгна към вратата. Гарса му препречи пътя, устните му бяха извити презрително.

— Махни се от пътя ми.

За момент двамата стояха един срещу друг, после Глин каза:

— Мануел, пусни го.

Гарса се дръпна, но нарочно бавно.

— Направете ми една услуга — каза Глин. — Когато излезете на улицата, вгледайте се в лицата на хората около вас и си помислете как ще се промени животът им. Завинаги.

Гедеон дори не изчака да чуе останалото. Втурна се през вратата, заби пръст в копчето на асансьора и пое надолу към първия етаж, като ругаеше бавното влачение на кабината. Когато вратите се отвориха, прекоси тичешком огромното работно помещение, мина през двойната врата и продължи по коридора. Външната врата се отвори автоматично, когато я приближи.

Навън продължи в тръс към някакъв бутиков хотел, пред който имаше колона таксита. Майната му на багажа. Щеше да стигне до летището, да се върне в Ню Мексико и да се завре в хижата си, докато всичко това не отmine. Беше направил достатъчно поразии. Стигна до едно такси, сграбчи дръжката на вратата и я отвори, но се поколеба за момент, загледан в тълпите модерно облечени хора, които влизаха и излизаха от хотела. Спомни си думите на Глин. Хората пред очите му изглеждаха отблъскващи. Изобщо не му пукаше как ще се промени животът им. Всички да пукнат. Самият той може би живееше със смъртта. Защо същото да не се отнася и за тях?

Това беше отговорът му на Глин.

Изведнъж отлетя настрани — някакъв пиян тип със смокинг го изблъска и му отмъкна таксито. Затръшна вратата, показа се с ликуваща усмивка през прозореца и го лъхна на мартини.

— Съжалявам, приятел, който се тутка... Приятен път обратно до Де Мойн.

Разсмя се дрезгаво, таксито потегли и Гедеон остана да стои на тротоара като гръмнат.

„Как ще се промени животът им“. Думите на Глин отново отекнаха в ума му. Този свят, тези хора, онзи тип в таксито — нима заслужаваха да бъдат спасени? Дебелашката простация на мъжа улучи в целта по-добре, отколкото би го направила каквато и да било

любезност от непознат. Онзи сигурно щеше да се събуди утре сутринта и да разправя на приятелите си в борсата за тъпия селяндур, който не знаел как да си вземе нюйоркско такси. Добре. Майната му. Още едно доказателство, че не заслужават да бъдат спасени. Гедеон щеше да се оттегли в хижата си в Хемес и да остави тези задници да се оправят сами...

Усети колебанието още докато мисълта минаваше през главата му. Кой беше той, че да съди? Светът беше пълен с какви ли не хора. Ако избягаше в дупката си и Ню Йорк бъдеше ударен с атомна бомба, къде го поставяше това? Щеше ли вината да е негова? Не. Но въпреки всичко с бягството си щеше да се постави на по-ниско ниво и от онзи боклук със смокинга.

Независимо дали разполагаше с единадесет месеца, или петдесет дни, това щеше да е много дълго и самотно време, през което никога, ама никога нямаше да може да си прости.

Остана да се колебае един дълъг гневен момент. И после, кипнал от ярост и чувство за безсилие, се обърна и тръгна обратно по Малка западна дванайсета към анонимната врата на „Ефективни инженерни решения“. Тя се отвори пред него, сякаш Глин го беше очаквал.

11.

Тялото на Чокър лежеше на порцеланова маса, затворена в голям стъклен куб, подобно на жертвоприношение на някакъв високотехнологичен бог. Трупът беше подложен на аутопсия и бе отворен — червена бърканица на фона на сива стомана, стъкло и хром, органите бяха подредени около него — сърце, черен дроб, стомах и други части, които Гедеон не разпозна и не искаше да разпознава. Имаше нещо особено обезпокоително да видиш вътрешностите на човек, когото си познавал лично — не беше като поредната картина от вечерните новини.

Личните вещи на Чокър бяха подредени на друга маса до тялото — дрехи, портфейл, ключове, колан, кредитни карти, документи, дребни пари, билети, салфетки и разни други неща. Всички си имаха етикети. И всички несъмнено бяха радиоактивни.

На една конзола лекарският екип и техници управляваха осем роботизирани ръце в стъкления куб: всяка завършваше с различен набор зловещи на вид режещи инструменти — секачи на кости, ножици, чукове, форцепси, ножове, трошачи на черепа, разтварящи скоби и други инструменти за изследване на труповете. Въпреки че тялото беше доста изкормено, работата продължаваше.

— Късмет — каза Фордайс и прибра бележника си. — Не изпуснахме напълно аутопсията.

— Странно, аз пък си помислих обратното — рече Гедеон.

Фордайс го погледна и завъртя очи.

Гедеон чу някакво бърмчене. Механична ръка, завършваща с режещ диск, се задвижи и острието се завъртя с пронизителен вой. Техниците замърмориха нещо в микрофоните си и инструментът се спусна към черепа на Чокър.

— Торквемада би се влюбил в тези джаджи — отбеляза Гедеон.

— Май дойдохме точно навреме за ваденето на мозъка — каза Фордайс, извади бележника си, наплюнчи пръст и го прелисти, за да намери празна страница.

Трионът потъна в челото на Чокър и воят стана приглушен. В канала по ръба на масата потече черна течност. Гедеон се извърна и се престори, че разглежда някакви книжа в куфарчето си. „Поне не мирише“, помисли си.

— Агент Фордайс? Доктор Крю?

Техник с големи очила, вързана на опашка коса и бележник в ръце ги гледаше очакващо.

— Доктор Дарт ви очаква в кабинета си.

Гедеон с облекчение тръгна след него към някаква кабинка в отсрещния край на високотехнологичното помещение. Фордайс го следваше и мърмореше, че го били лишили от възможност да наблюдава аутопсията.

Влязоха в спартанско помещение с размери три на три и половина. Дарт седеше зад малко бюро, на което имаше купчини дебели тежки папки. Стана и протегна ръка, първо на Фордайс и после на Гедеон.

— Заповядайте, седнете.

Настаниха се на съгъваемите столове пред бюрото. Дарт посвети момент в опити да подреди и без това подредените документи. Лицето му почти не скриваше костите на черепа под кожата; искрящите му очи бяха толкова хлътнали, че сякаш блестяха от дъното на две тъмни ями. В Лос Аламос той беше нещо като легенда, доста лишен от чувство за хумор физик чудак с докторат от Калифорнийския технологичен институт, който най-изненадващо се оказа и изтъкнат войник (крайно необичайна комбинация), награден с две Сребърни звезди и Пурпурно сърце за участието си в „Пустинна буря“.

Приключи с подреждането и вдигна глава.

— С доста необичайна задача са ви натоварили. Фордайс кимна.

— Като началник на ПЕЯБ — продължи Дарт, — вече подробно запознах ФБР с положението. Виждам обаче, че те искат да научите нещо повече.

Гедеон не каза нищо. Нямахше намерение да поема нещата в свои ръце. Това беше работата на Фордайс — да води разговорите, да поема жегата и при нужда да подложи задника си за ритник. Самият Гедеон смяташе да се спотайва.

Погледът на Дарт се насочи към него.

— Казаха ми, че сте нает от частен контрактор, чието име се пази в тайна.

Гедеон кимна.

— Струва ми се, че ви познавам. Работехме заедно в Лос Аламос. Как стана така, че се озовахте оттам тук?

— Дълга история. Излязох в продължителна отпуса.

— Бяхте в Екипа по управление на запасите, доколкото си спомням. Също като Чокър.

Дребен факт, но може би важен. На Гедеон му бе трудно да прецени какво точно знае Дарт и какво си мисли за всичко това.

— Присъствали сте на инцидента.

— Заведоха ме, за да се опитам да говоря с него... но не се получи. — Гедеон усети, че се изчервява.

Дарт като че ли усети неудобството му и махна с ръка.

— Съжалявам. Сигурно е било тежко. Казаха ми, че сте спасили двете деца.

Гедеон не отговори. Лицето му гореше.

— Добре, да продължим нататък.

Дарт отвори някаква папка. Фордайс държеше бележника си в готовност. Гедеон също реши да си води бележки: още в гимназията беше открил, че воденето на бележки му помага да си изгради пълна картина.

Дарт говореше бързо, като поглеждаше от време на време книжата пред себе си.

— Аутопсията и анализът на личните вещи на Чокър още не са приключили, но разполагаме с някои предварителни резултати.

Фордайс започна да записва.

— Ядрената спектроскопия на натриевите от ръцете на Чокър и тестовете за неутронно активиране показват категорично, че по дланите и пръстите му има следи от силно обогатен уран двеста тридесет и пет. Държал е материала през последните двадесет и четири часа. Дрехите му са замърсени с абсорбирани и адсорбирани радиоактивни изотопи, сред които церий сто четиридесет и четири, барий сто и четиридесет, йод сто тридесет и едно и цезий сто тридесет и седем. Това са класическите продукти при разпада на уран двеста тридесет и пет. Периодът на полуразпад на йод сто тридесет и едно е

осем дни, а открихме голямо количество от него, така че знаем, че инцидентът е станал преди не повече от двадесет и четири часа.

Погледна Фордайс и добави:

— Агент Фордайс, ако нещо от казаното дотук не ви е ясно, доктор Крю ще ви го обясни по-късно.

— Съдържанието на джобовете му е описано — продължи Дарт.
— Сред вещите му има и билет от миналия петък за Смитсъновия музей за авиация и космонавтика.

Фордайс задраска по-бързо. Гедеон го побутна с лакът.

— Намали, че ще разтегнеш някое сухожилие.

— Има също и еднопосочен билет за влак от Юниън Стейшън във Вашингтон до Гранд Сентръл в Ню Йорк от вчера следобед. Намерена е и бележка с адрес на уебсайт и няколко телефонни номера. Номерата в момента се проверяват.

Фордайс вдигна очи.

— Какъв е уеб адресът?

— Не съм оторизиран да разкривам тази информация.

Настъпи мълчание.

— Извинете — каза Фордайс, — но си мислех, че сме оторизирани да получим цялата информация.

Дарт го погледна с искрящите си очи.

— В разследване като това трябва да има определено разделяне на работата. Всеки следовател получава онова, което му е нужно да знае, и нищо повече. Всички трябва да работим в рамките на определени параметри. — Погледът му се премести към Гедеон.

— Например на мен ми беше отказана информация за частния контрактор, за когото работите. Така стоят нещата. — Усмихна се и продължи със сухия си глас:

— Съдържанието на стомаха на Чокър показва, че за последно се е хранил около полунощ. Супа от раци, хляб, шунка, маруля, домати, руски сос и пържени картофи.

— Ама че гадост — обади се Гедеон. — Нищо чудно, че е радиоактивен.

Отново зашумоляха листа.

— Открихме също две кредитни карти, шофьорска книжка, идентификационна карта от Лос Аламос и различни други неща в портфейла му. Вещите се анализират в момента.

— А резултатите от аутопсията? — попита Фордайс.

— Предварителните резултати показват поражения на щитовидната жлеза, характерни за излагането на йод сто тридесет и едно. Това — той погледна Фордайс — е основен продукт от разпадането на уран двеста тридесет и пет и показва, че Чокър е бил изложен на слаба радиоактивност известно време преди критичния инцидент.

— Имате ли представа колко време? — попита Гедеон.

— Некрозата на клетките показва, че е за повече от единадесет дни. — Шумолене. — Има също и данни за масивно излагане на йонизираща радиация при критичния инцидент, с облъчване от порядъка на осем хиляди рада. Кожата и всички вътрешни органи говорят за наличието на остър радиационен синдром, бета- и гама-изгаряния. Облъчването е било отпред, като най-силно е по ръцете. Следите от обогатен уран по дланите предполагат, че е държал материала, когато той е достигнал критично състояние.

— Без ръкавици? — попита Гедеон.

Дарт го погледна.

— Да. Това е нещо, което смуцава и нас — защо не е носил предпазни ръкавици. Разбира се, освен ако... не е очаквал да живее още дълго. — Последва кратко мълчание, след което Дарт затвори папката. — Това е всичко, с което разполагаме засега.

— Ако наистина е така, нямаме много време — каза Гедеон.

— Това пък защо?

— Струва ми се, че е сглобявал бомбата.

— Откъде знаеш? — попита Фордайс и се обърна към него.

— Най-простата атомна бомба — такава, каквато биха направили терористи — е от артилерийски тип. Две парчета уран двеста тридесет и пет се изстрелват в тръба едно към друго, за да достигнат критична маса. При такава бомба двете половини трябва да се държат екранирани и да не се доближават, докато не настъпи моментът на самото сглобяване. Парчетата се вкарват в бомбата в последния момент, точно преди да бъде взривена, когато всичко друго е готово. Защото ако се доближат едно до друго без съответната защита, ще обменят неутрони, ще достигнат критично състояние и ще излъчат гама-лъчение точно като онова, което е поразило Чокър.

— Да не искаш да кажеш, че Чокър е сглобявал бомбата и е оплескал нещата? — попита Фордайс.

— Точно това искам да кажа.

— Значи оръжието е отишло на кино?

— Ни най-малко — отвърна Гедеон. — Може да е малко горещо, но един атентатор самоубиец едва ли би се тревожил от подобно нещо. Това, че уранът е достигнал критично състояние, може да е довело до физически промени в ядрото, което, за съжаление, ще увеличи капацитета му. Така бомбата ще стане по-мощна.

— Мамка му!

— Много добре, доктор Крю — рече Дарт. — Нашият екип по оценка на ситуацията стигна горе-долу до същото заключение.

— Ами съдържанието на лаптопа му? — попита Фордайс. — Чух, че са намерили компютър в апартамента му.

— Съдържанието е криптирано. Досега не успяхме да извлечем никаква информация.

— В такъв случай можете да ми го дадете да го погледна. Наскоро завърших шестмесечен курс в Отдела по криптология на ФБР.

— Благодаря, агент Фордайс, но нашият екип специалисти работи по него и лично аз смятам, че вашите таланти ще се проявят по-добре в други области.

Последва кратко мълчание, след което Фордайс заговори отново:

— Някакви данни за евентуалната мишена?

Дарт го изгледа спокойно.

— Засега не.

Фордайс пое дълбоко дъх и каза:

— Трябва ни достъп до апартамента на Чокър.

— Естествено, ще го получите. Но ПЕЯБ е на опашката преди вас. — Дарт направи справка с календара си. — Боя се, че ще стане след две седмици. Имаме дълъг списък на правителствени агенции, които са преди вас.

Гедеон очакваше Фордайс да възрази и се разочарова, когато агентът не каза нищо. Двамата станаха.

— Можем ли да поговорим насаме, специален агент Фордайс? — попита Дарт.

Гедеон го погледна изненадано.

— Съжалявам, доктор Крю, разговорът е личен — каза Дарт.

Фордайс гледаше след отдалечаващия се Крю. Не беше сигурен каква е играта на Дарт — изглеждаше откровен, но пък всички, дори най-добрите, играеха една или друга игра. Неизменната стратегия на Фордайс бе да крие собствената си игра, докато се опитва да разбере играта на останалите. Този подход години наред го прекарваше успешно през минните полета на ФБР.

След като вратата се затвори, Дарт скръсти ръце и го погледна в очите.

— Бих искал това да си остане между нас. Малко съм загрижен, защото, честно казано, намирам това ваше назначаване за доста странно.

Фордайс кимна.

— Познавах за кратко доктор Крю от Лос Аламос — продължи Дарт. — Той е много повече от умен. Имам високо мнение за способностите му. Но в Лос Аламос има славата на независим играч, който смята, че правилата са за другите, но не и за него. Качествата, които го правят блестящ и находчив учен, може да не послужат добре в криминално разследване като това. Искам от вас да го държите под око и да се погрижите да не направи нещо... неподготвено. Това е.

Фордайс запази абсолютно безизразна физиономия. Вярно беше, че около Гедеон витаеше някаква безразсъдна и надута атмосфера, която никак не му харесваше. Разбираше защо Дарт смята, че има особен манталитет — защото наистина беше така. Но Крю му беше партньор и макар да не бе сигурен, че може да му има доверие и дори да го харесва, верността към партньора беше на първо място.

— Добре, доктор Дарт.

Дарт му протегна ръка.

— Благодаря и късмет.

Фордайс стисна ръката му.

12.

Гедеон Крю зяпна невярващо бъркотията. Дори в два след полунощ на мястото на инцидента имаше толкова много спешни и специални коли, бариери, командни и контролни станции и заграждения, че им се наложи да паркират на няколко преки оттам. Районът се бе превърнал в същински огромен и хаотичен зоопарк от служители на правозащитни организации. Навсякъде сновяха представители на десетки правителствени агенции, имаше поредица пропускателни пунктове, червени ленти и недопускащи възражение заповеди. „Слава богу, че съм с Фордайс“, помисли Гедеон. Значката и намръщената му физиономия им позволиха да преминат през всички пречки.

Бариерите държаха на разстояние и кипящата тълпа телевизионни екипи, репортери и фотографи, смесени със зяпачи и изхвърлени от домовете им хора, някои от които протестираха, размахваха написани на ръка лозунги и викаха. Изглеждаше изумително, но засега властите бяха успели да държат под похлупак експлозивната новина за радиацията и че може би си имат работа с атомна бомба в ръцете на терористи.

Гедеон не очакваше похлупакът да издържи още дълго. Твърде много хора вече знаеха. И когато новината гръмнеше, един бог знаеше какво щеше да стане.

Пробиха си път през безбройните служители на различни служби, представени с какви ли не съкращения, и стигнаха до централния команден център — три микробуса, паркирани във формата на буквата П и накичени със сателитни чинии. Около тях имаше прегради като при системите за сигурност на летищата, които регулират движението на служителите. Зад микробусите улицата беше разчистена и на ярката светлина на прожекторите видяха няколко души в защитни костюми, които се мотаеха на поляната пред сградата и при входа ѝ.

— Градът, който никога не спи — промърмори Гедеон.

Фордайс тръгна към някакъв тип с униформа на ФБР и се представи:

— Специален агент Фордайс. — И протегна ръка.

— Специален агент Пакард, отдел „Поведенчески науки“.

— Трябва да влезем в апартамента.

Пакард изсумтя цинично.

— Щом искате, наредете се на опашката. Съжалявам.

— И колко ще трябва да чакаме? — попита Фордайс.

— В момента вътре има шестима души, които са там от три часа, а чакащите са около стотина. Реакцията на единадесети септември беше много по-организирана от тази. — Мъжът поклати глава. — В кой отдел сте?

— Прикрепен съм към частен контрактор по сигурността.

— Господи. Частен контрактор ли? Спокойно можете да идете на почивка на Хаваите и да се върнете след две седмици.

— И кои са онези, които са влезли първи? — попита Фордайс.

— ПЕЯБ, естествено.

Гедеон докосна Фордайс по рамото, кимна към един от хората със защитните костюми и промърмори:

— Чудя се кой ли му е шивачът?

Фордайс като че ли схвана намека. Спря за момент и се замисли. После отново се обърна към агент Пакард.

— Откъде взехте костюмите?

Пакард кимна към един микробус наблизо.

— Оттам.

Фордайс стисна ръката му.

— Благодаря, колега.

— Значи си готов за малко партизански действия? — попита Гедеон, докато се отдалечаваха. — Така де, джихадистите си имат атомна бомба. След две седмици ще е прекалено късно.

Фордайс не каза нищо, а просто продължи да си пробива път през тълпата. Гедеон го следваше. Трудно беше да прецени какво си мисли федералният агент. Физиономията му беше като изсечена от камък.

Зад микробуса беше издигната палатка за преобличане, в която имаше рафтове с костюми и респиратори. Всеки костюм си имаше

раджетър, закрепен на ръкава. Фордайс се мушна под платнището, отиде до рафтовете и започна да рови. Крю го последва.

Моментално се появи мъж в униформа на ПЕЯБ.

— Какво става?

Фордайс го изгледа със сините си очи, извади значката, която висеше на верижка на шията му, и я натика в лицето му.

— Трябва ни достъп. Веднага.

— Вижте — пискливо рече онзи, — колко пъти трябва да ви казвам, че ще дойде ред и на ФБР?

Фордайс впери поглед в него.

— Още никой от ФБР ли не е влизал там? Нито един човек?

— Точно така. ПЕЯБ имат много работа преди вас.

— Групата на Дарт ли?

— Същата. В Протокола за национална сигурност в случай на ядрена заплаха се казва, че ПЕЯБ са с предимство пред всички останали.

Последва дълго мълчание. Фордайс сякаш отново се беше изключил. Гедеон осъзна, че от него зависи да направи нещо, за да влязат — Фордайс беше твърде обвързан от правилата и имаше твърде много за губене. От друга страна, Гедеон не можеше да изгуби абсолютно нищо.

— И слава богу — рече той, докато сваляше един костюм от закачалката и се пъхаше в него. — Нищо чудно, че Дарт така настояваше да сме първи след ПЕЯБ.

Усети сапфирения поглед на Фордайс върху себе си и му се усмихна мило.

— Побързай. Знаеш го Дарт, ще е бесен, ако до утре заран не представим доклада си.

Мъжът се отпусна.

— Извинете. Не исках да ви преча. Не знаех, че сте зачислени към ПЕЯБ.

— Няма проблем — отвърна Гедеон, като поглеждаше Фордайс и се питаше дали специалният агент ще се справи с програмата. — Хайде, Стоун, нямаме цял ден.

Въпреки това агентът се поколеба — но после, за огромно облекчение на Гедеон, и той започна да облича защитен костюм.

— Чакайте. Трябва да видя разрешителните ви документи. Освен това работата ми е да ви помогна да си изберете екипировката.

Фордайс вдигна ципа на костюма си и дари мъжа с приятелска усмивка.

— Хартиите идват. И благодаря, но вече сме наясно с екипировката.

— Трябва поне да видя временната ви карта.

— Нима ще ме караш да се събличам, за да ти покажа картата си?

— Ами... трябва да я видя.

Фордайс се усмихна и постави ръка на рамото му.

— Как се казваш, приятел?

— Рамирес.

— Подай ми онези респиратори, Рамирес.

Рамирес се подчини. Фордайс подаде единия на Гедеон.

Гедеон го взе и каза:

— Дарт ни оторизира лично. Ако имаш някакви въпроси, обади се на него.

Рамирес продължаваше да гледа Фордайс.

— Е, Дарт не обича да го прекъсват, но...

Фордайс си сложи респиратора, с което ефективно се лиши от възможност да общува с Рамирес. Гедеон последва примера му. Видя, че респираторът има малка радиостанция, включи я, настрои я и направи знак на Фордайс да направи същото.

— Чуваш ли ме, Фордайс?

— Чувам те отлично — изпраща гласът на агента.

— Да тръгваме, преди... така де, преди да е станало късно.

Понечиха да минат покрай Рамирес.

— Чакайте — спря ги той. — Наистина трябва да видя документите ви.

Гедеон вдигна респиратора си.

— Ще ти ги покажем, като се върнем. Можеш също да провериш и при Дарт, но гледай да не го тормозиш излишно. В момента е доста нервиран.

Сложи си респиратора, преди Рамирес да успее да отговори, двамата с Фордайс прескочиха последната бариера и закрачиха към къщата.

— Добра работа, ако успееш да се уредиш — изкиска се Гедеон по интеркома. — И между другото, този костюм не помага с *нищо*.

— Мислиш, че е смешно ли? — внезапно разгневен, попита Фордайс. — През цялата си кариера се занимавам с такива гадости и няма нищо смешно. И между другото, ще кажа, че всичко е било твоя идея.

Бързо огледаха сутеренния апартамент, в който Чокър бе прекарал последните два месеца от живота си. Беше малък и гол, състоеше се от мъничка стаичка отпред, кухненски бокс, баня и задна стая с един-единствен прозорец. Беше безупречно чист и се долавяше слаба миризма на препарати. Шестима души от ПЕЯБ бавно се тътреха из него и проверяваха с различни инструменти, събираха нишки и прах, правеха снимки. Нищо не беше докоснато.

Предната стая беше празна, ако не се броеше килимчето до вратата и подредените в редица джапанки, както и второ, по-малко, но пищно украсено персийско килимче в средата.

Гедеон спря и го загледа. Беше сложено накриво, без да се съобразява с ориентацията на стените.

— Молитвено килимче — разнесе се тенекиеният глас на Фордайс по интеркома. — Обърнато е към Мека.

— Да бе. Позна.

Единственото друго нещо в стаята беше един отворен Коран, положен на богато украсена стойка. Фордайс го огледа и видя, че е двуезично издание на английски и арабски. Книгата бе доста опърпана. Много страници бяха отбелязани с показалци.

Любопитно беше да види към кои стихове е проявил интерес Чокър. Гедеон погледна отворената страница и вниманието му незабавно бе приковано от един стих, който бе отбелязан:

*Стигна ли до теб разказът за Всепокриващия ден?
Едни лица в този Ден ще са сведени,
обременени, изнурени,
ще горят в пламтящ огън,
ще им се даде от кипящ извор да пият.^[1]*

Погледна Фордайс, който също зяпаше книгата. Агентът кимна бавно.

Влязоха в кухнята. Беше чиста и подредена като останалата част от апартамента.

— Може ли да отворим хладилника? — попита Гедеон по радиото.

— Не питай, просто го отвори.

Гедеон отвори. Вътре имаше кутия мляко, пакет фурми, остатъци от пица в кутия, сирене, картонени кутийки с китайска храна и други неща. В камерата имаше замразено агнешко, сладолед „Бен и Джери“ и плик сурови бадеми. След като затвори вратата, Гедеон забеляза календар, закрепен с магнит отстрани на хладилника. Върху горната половина имаше снимка на Тадж Махал. Върху самия календар имаше множество бележки с почерка на Чокър. Гедеон ги разгледа с интерес. Фордайс пристъпи зад него.

Гедеон обърна листа на предишния месец, после на по-предишния. Календарът беше изписан с неразбираеми бележки.

— Господи — промърмори той в интеркома и върна сегашния месец. — Видя ли това?

— Кое? — попита Фордайс, загледан в празния календар. — Няма нищо.

— Точно това имам предвид. Срещите просто спират. След двадесет и първи този месец няма бележки.

— И какво означава това?

— Означава, че гледаме календара на атентатор самоубиец. Всичките му срещи приключват след десет дни!

[1] Коран, 88:1-5, превод Цветан Теофанов. — Б.пр. ↑

13.

Излязоха на улицата и лъчите на фарове и прожектори ги заслепиха.

— Десет дни — рече Фордайс и поклати глава. — Мислиш ли, че ще се опитат да се придържат към графика след това, което се случи?

— Мисля, че е напълно възможно да го ускорят — отвърна Гедеон.

— Исусе Христе!

Ниско над тях прелетя хеликоптер, сподирян от опашка детектори на радиация. Виждаха се светлините и се чуваше боботенето и на други машини, летящи в небето над различни части на града.

— Търсят лабораторията на терористите — каза Фордайс. — Какво разстояние според теб би могъл да измине Чокър, след като е бил облъчен така?

— Не особено голямо. Най-много четиристотин метра.

Почти бяха стигнали бариерите. Гедеон свали респиратора си и каза:

— Да задържим костюмите, какво ще кажеш?

Фордайс го изгледа спокойно.

— Ще кажа, че май ти харесва да бъркаш кашата.

— Имаме десет дни. Така че да, ще я бъркаме. Колкото се може повече.

— А защо са ни притрябвали костюмите?

— За да си замъкнем задниците в лабораторията на терористите. Която ще започнем да търсим още сега. Складовете на Лонг Айланд са отгатык Куинс и са най-подходящото място, от което да започнем. Казвам ти, след като се е облъчил, Чокър не може да се е отдалечил много от мястото на инцидента. Едва е можел да ходи.

Фордайс поне не отказа. Стигнаха колата, свалиха костюмите и ги хвърлиха отзад. Гедеон взе радиостанцията, прибра я в джоба си и пъкна слушалката в ухото си, за да подслушва какво си говорят другите. Фордайс включи двигателя. Докато се отдалечаваха от

барьерите и си пробиваха път през зяпачите (колкото и да беше невероятно, те още бяха тук, макар да минаваше три след полунощ), в поведението на тълпата настъпи промяна. Хората започнаха да се дърпат назад, отначало бавно, после все по-бързо. Чуха се викове, някои се разбягаха.

— Какво става, по дяволите? — попита Фордайс.

Гедеон свали прозореца.

— Хей, ти, какво става? Хей!

Някакъв мърляв тийнейджър със скейтборд прелетя покрай тях, следван от други. Последва ги запъхтян мъж със зачервено лице, който сграбчи дръжката на вратата и рязко я отвори.

— Какво става? — извика Гедеон.

— Пуснете ме да вляза! — извика мъжът. — Намерили са бомба!

Гедеон реагира моментално и го изблъска навън.

— Намери си друга кола.

— Ще взривят атомна бомба! — извика мъжът и отново се помъчи да се качи. — Пуснете ме!

— Кой?

— Терористите! Казват го по всички новини! — Мъжът отново се хвърли към колата, но Гедеон затръшна вратата и Фордайс включи централното заключване.

Мъжът заблъска с потни юмруци прозорците.

— Трябва да се махнем от града! Имам пари. Помогнете ми! Моля ви!

— Всичко ще е наред! — извика му Гедеон през стъклото. — Прибирай се вкъщи и си пусни „Декстър“.

Фордайс натисна газта и колата полетя по улицата; бързо прекоси булеварда и се понесе с рев по една притихнала странична улица, далеч от паникьосаната тълпа. Беше невероятно — прозорците на всички жилищни блокове около тях светваха един след друг.

— Май новината най-сетне се е разчула — рече Фордайс. — Сега наистина ще се разхвърчат лайна.

— Беше само въпрос на време — отвърна Гедеон. Слушалката му оживя, гласовете говореха един през друг. Екипите явно бяха претоварени от изпадналите в паника хора и спешни повиквания.

Движеха се бавно по Джаксън Авеню, наскреж пустош от стари складове и индустриални постройки, простиращи се във всички

посоки.

— Все една да търсиш игла в купа сено — каза Фордайс. — Никога няма да ги намерим.

— Да, а когато те ги намерят, никога няма да влезем, особено след представлението, което изнесохме. — Гедеон се замисли за момент. — Трябва да намерим следа, за която никой досега не се е сещал.

— Следа, за която никой не се е сещал? Де такъв късмет.

Фордайс завъртя волана и обърна обратно към булевард „Куинс“.

— Сетих се! — с внезапна възбуда възкликна Гедеон. — Ето какво ще направим.

— Какво?

— Отиваме в Ню Мексико. Ще се поразровим в живота на Чокър. Отговорът на случилото се с него се намира на запад. Приеми го — тук няма да постигнем абсолютно нищо.

Фордайс го изгледа.

— Екшънът е тук, а не там.

— Именно затова не можем да останем тук и да се борим с всичките тези бюрократи. Там поне имаме някакъв шанс да променим нещата. Да имаш по-добра идея?

Най-неочаквано Фордайс се ухили.

— „Ла Гуардия“ е само на десет минути оттук.

— Какво? Съгласен си?

— Определено. И по-добре да поемаме веднага, защото ти гарантирам, че след няколко часа местата във всички излитащи самолети ще са запазени за необозримо бъдеще.

Един хеликоптер прелетя ниско над главите им, помъкнал детектори. Миг по-късно наред бърборенето в слушалката на Гедеон се чу вик:

— Засяхох нещо! Регистрирам облак!

Гласът заглъхна в пращенето на другите гласове.

— ... Улица „Пиърсън“, до обществения склад...

— Засекли са източника — каза Гедеон. — Радиоактивен облак над улица „Пиърсън“.

— Пиърсън ли? Господи, тъкмо я подминахме.

— Значи ще пристигнем първи. Крайно време беше.

Фордайс наби спирачките и рязко завъртя колата на сто и осемдесет градуса. След секунди завиваха с писък на гуми по Пиърсън. Няколко хеликоптера вече висяха в небето и издирваха точното местоположение на източника, в далечината се чуваха сирени.

Улица „Пиърсън“ беше задънена — свършваше в железопътните депа. От едната ѝ страна се издигаше безличен склад, срещу който имаше пълна с боклуци площадка и някакви други складове. В самото дъно се виждаше дълго порутено железопътно депо.

— Там. — Гедеон посочи. — Железопътното депо.

Фордайс го изгледа със съмнение.

— Откъде знаеш?

— Не виждаш ли счупения катинар? Да вървим.

Фордайс качи колата на тротоара и наби спирачки. Бързо надянаха костюмите, Фордайс грабна две фенерчета от жабката и се затичаха към депото. То бе оградено с телена мрежа, но в оградата имаше предостатъчно дупки и бързо успяха да се промъкнат. Плъзгащите се врати бяха затворени с вериги, но катинарът беше счупен и висеше на една брънка.

Гедеон избута вратата. Фордайс включи фенерчетата и подаде едното на Гедеон. Двата лъча осветиха изоставено помещение, пълно с купчини винкели, плочки, релси, ръждясали инструменти, сол и трошен чакъл.

Гедеон се огледа трескаво, но не видя нищо интересно. Това бе просто едно голямо никому ненужно място.

— По дяволите! — изруга Фордайс. — Може да е в някой от другите складове, покрай които минахме.

Гедеон вдигна ръка и огледа пода. Тук неотдавна бяха минавали хора, в прахта и мръсотията имаше много следи. Водеха към отсрещната стена, където се виждаха огромните врати на товарен асансьор. Гедеон се втурна натам.

— Под това ниво има друго — каза той, докато оглеждаше панела на асансьора. Започна да натиска копчетата, но без никакъв резултат.

Освети наоколо и видя аварийното стълбище. Бутна вратата и се озова в непрогледен мрак. Сирените вече се събираха над тях, чуваше се приглушено прашене на радиостанции, затръшване на врати, развълнувани гласове.

Бързо слязоха долу. Огромното помещение беше почти празно, ако не се брояха гредите, лебедките и движещите се куки, окачени на тавана. Във въздуха се носеше парлива миризма на изгоряла хартия и пластмаса и когато пристъпи в средата на помещението, Гедеон различи в отсрещния край натрупано изоставено оборудване. Тръгнаха натам.

— Какво е това? — попита Фордайс.

Гедеон го беше разпознал моментално и кръвта му се смрази.

— Виждал съм подобно оборудване на снимки в Музея на бомбата в Лос Аламос — каза той. — Стари снимки от Проекта Манхатън. Груба система от релси, лостове, макари и въжета, с чиято помощ може да се мести радиоактивен материал, без да се налага да се приближаваш прекалено близо до него. Много примитивна система, но горе-долу върши работа, стига да се изживяваш като мъченик и да не ти пука, че се излагаш на повишена радиация.

Докато минаваше покрай нишите и надничаше в тях, Гедеон видя още инструменти за дистанционно управление — груби плъзгачи, щитове и оловни кутии, зарязани кабели и детонатори — и отново се смрази, когато зърна счупен високоскоростен транзисторен прекъсвач.

— Господи — промълви той със свито сърце. — Тук има всичко, което е необходимо да създадат бомба, включително високоскоростни транзистори, може би най-трудните за намиране неща освен самото ядро.

— Какво е това, по дяволите? — Фордайс сочеше друга ниша, където имаше клетка и някакви остатъци от храна.

— Кучешка клетка. За голямо куче, ако се съди по размерите. Може би ротвайлер или доберман, който да държи любопитните по-надалеч.

Фордайс се движеше бавно и методично, като оглеждаше всичко.

— Има доста остатъчна радиация — каза Гедеон, след като погледна вградения в костюма си радметър. — Ей там вероятно Чокър е оплескал нещата и материалът е достигнал критично състояние. Погорещо е и от ада.

— Гедеон! Виж! — Фордайс беше коленичил пред купчина пепел и се взираше в нещо. Докато приближаваше, Гедеон чу в слушалката гласове; отгоре се разнесоха викове и отекнаха стъпки. Хората на ПЕЯБ бяха влезли в сградата.

Той клекна до Фордайс възможно най-внимателно, за да не разпилее деликатната купчина. Документи, компютърни сидита и дивидита и други хартии и оборудване бяха събрани накуп и изгорени. Лепкавата каша още вонеше на бензин. Ръката на Фордайс сочеше някакво голямо парче на върха на купчината. Гедеон се наведе и фенерчето му освети измачкана хартия — карта на Вашингтон с десетки бележки на арабски. Бяха отбелязани някои важни места, сред които Белият дом и Пентагонът.

— Май току-що открихме целта — изсумтя Фордайс.

По стълбите се чу тропот. В другия край на помещението се появиха хора с бели гащеризони.

— Кой сте вие, по дяволите? — разнесе се глас по радиовръзката.

— ПЕЯБ — отривисто отвърна Фордайс и се изправи. — Ние сме предварителният екип. Предаваме нещата на вас.

Гедеон го погледна, кимна и каза:

— Да. Време е да тръгваме.

14.

След цял час попълване на безброй формуляри за служебната кола и командировъчните в оперативния отдел на ФБР в Албакърки най-сетне пътуваха към Санта Фе. От дясната им страна се издигаше грамадната сива дъга на планината Сандия, а от лявата се виждаше Рио Гранде.

Постоянен поток автомобили се движеше в обратната посока.

— От какво бягат? — попита Фордайс.

— Всички тук знаят, че в случай на ядрена война Лос Аламос е сред първостепенните цели.

— Че кой говори за ядрена война?

— Ако терористи взривят атомна бомба във Вашингтон, един дявол знае какви ще са последствията. Всичко е възможно. Ами ако намерим доказателства, че терористите са получили бомбата от Пакистан или Северна Корея? Мислиш ли, че няма да си го върнем? Сещам се за цял куп сценарии, в които можем да видим чудна атомна гъбичка, издигаща се над ей онзи хълм. Който, между другото, е само на трийсет километра от Санта Фе — и вятърът духа от него към града.

— Този път надминаваш дори себе си. — Фордайс поклати глава.

— Тези хора едва ли споделят мнението ти.

— Господи — рече Фордайс. — Изгубихме поне четири часа с онези проклетници от ПЕЯБ. А до А-Ден остават само девет дни.

А-Ден беше денят на атомния взрив.

Известно време пътуваха мълчаливо.

— Мразя бюрократичните гадости — каза най-сетне Фордайс. — Трябва да се поразсея.

Порови в куфарчето си, извади айпод, включи го в панела на колата и избра някаква песен:

— Приятно прекарване с Лорънс Уелк — промърмори Гедеон.

Вместо това от тонколониите гръмна „Епистрофа“.

— Еха! — изуми се Гедеон. — Федерален агент, който слуша Мънк? Не мога да повярвам.

— Какво си мислеше, че слушам — мотивиращи лекции ли? И ти ли си фен на Мънк?

— Най-великият джаз пианист на всички времена.

— Ами Арт Тейтъм?

— Прекалено много ноти и недостатъчно музика, ако разбираш какво искам да кажа.

Фордайс натискаше здраво педала. Когато вдигнаха сто и шейсет, извади буркана от жабката, лепна го на покрива и го включи. Вятърът и свистенето на гумите бяха като остинато на отсечените акорди и мощното арпеджио на Мънк.

Известно време слушаха мълчаливо, после Фордайс заговори отново:

— Разкажи ми за Чокър. Защо е изперкал?

Гедеон се подразни, че пак го мислят за пръв приятел на Чокър.

— Защо мислиш, че е „изперкал“?

— С какво всъщност се занимавахте в Лос Аламос?

Гедеон се облегна и се помъчи да се отпусне. Колата приближи колона по-бавни автомобили. Фордайс мина на бързото платно в последния момент и вятърът нахлу в купето.

— Ами, както вече казах, и двамата бяхме в програмата за управление на запасите — каза Гедеон.

— Какво всъщност е това?

— Засекретено е. Бомбите остаряват, като всичко друго. Проблемът е, че поради мораториума вече не можем да правим ядрени опити. Затова работата ни е да сме сигурни, че са в работно състояние.

— Супер. И какво по-конкретно правеше Чокър?

— Използваше суперкомпютъра на лабораторията, за да моделира ядрени експлозии и да определя как радиоактивното разпадане на различните компоненти на бомбата се отразява на мощността ѝ.

— И това ли е засекретено?

— И то страшно.

Фордайс потърка брадичката си.

— Къде е израснал?

— В Калифорния, ако не се лъжа. Не говореше много за миналото си.

— А що за човек беше? Работа, брак?

— Започна работа в Лос Аламос преди шест години. Защитил докторат в Чикаго. Току-що женен, доведе и жена си. Тя обаче се превърна в проблем. Беше нещо като едновременните хипита, ню ейдж ти от Юга, мразеше Лос Аламос.

— В смисъл?

— Не криеше, че е против ядреното оръжие, и не одобряваше работата на съпруга си. Падаше си по чашката. На едно служебно парти се напи, почна да ругае военнопromишления комплекс, че били убийци, и да хвърля каквото й падне. На няколко пъти я хванаха да кара пияна и й взеха книжката. Чокър правеше всичко по силите си да спаси брака им, но накрая тя го напусна и отиде в Таос с някакъв тип. Влезли в някаква ню ейдж комуна.

— Каква по-точно?

— Антиправителствени радикали, доколкото знам. Сами се издържат, извън системата са, отглеждат си домати и трева. Леви, но от шантавите. Нали се сещаш, от онези, дето се разхождат въоръжени и четат Айн Ранд.

— Има ли такива?

— На Запад — тук — има. Носеха се слухове, че му взела кредитните карти, опразнила банковата им сметка и с парите подпомагала комуната. Преди две години Чокър изгуби дома си и му запорираха сметките. Това вече беше истински проблем в работата поради достъпа му до строго секретна информация. Държавните служители трябва да държат финансите си в ред, нали така? С две думи: достъпът му беше ограничен. Прехвърлиха го на друго място с по-малко отговорности.

— И той как го прие?

— Лошо. Нямахше самочувствие, лесно се влияеше, всъщност не знаеше какво иска. В известен смисъл ми се лепна. Искаше да сме приятели. Опитвах се да го държа на дистанция, но не беше лесно. Обядвахме заедно няколко пъти и от време на време идваше след работа да пийнем с колеги.

Фордайс вече беше вдигнал сто и деветдесет. Колата се тресеше, ревят на двигателя и вятърът заглушаваха музиката.

— Хоби? Интереси?

— Все разправяше, че иска да стане писател. Друго не се сещам.

— Писал ли е нещо?

— Доколкото ми е известно, не.

— Религиозни възгледи? Тоест, преди да приеме исляма?

— Не знам дали е бил вярващ.

— А защо е приел исляма?

— Виж, това го знам. Взел моторница под наем и отишъл на езерото Абикию, северно от Лос Аламос. Останах с впечатлението, че е бил в депресия и е замислял да се самоубие. Както и да е, паднал или скочил от лодката. На няколко пъти потъвал. И точно преди да потъне за последно, усетил как нечии силни ръце го издърпали и чул в главата си глас, който му казал: „В името на Аллах, Всемилоствивия, Милосърдния“. Мисля, че това бяха думите.

— Ако не се лъжа, това е първият стих от Корана.

— Успял да се качи в лодката, която според думите му най-неочаквано се върнала при него, сякаш бутана от невидим вятър. Твърди, че било истинско чудо. Докато се връщал, минал покрай джамията „Ал Дахаб“, тя е на няколко километра от езерото. Било петък и тъкмо имало молитва. Спрял съвсем импулсивно, слязъл от колата, влязъл в джамията и мюсюлманите го посрещнали много топло. Получил просветление.

— Ама че история.

Гедеон кимна.

— Раздаде всичко, което имаше, и започна да живее като аскет. Молеше се по пет пъти на ден. Но не парадираше с това.

— Раздал е всичко?

— Скъпи дрехи, книги, алкохол, стереоуредбата си, компактдискове.

— Имаше ли някакви други промени?

— Приемането на исляма като че ли му се отрази добре. Стана много по-подреден човек. Работеше по-добре, стана по-съсредоточен, не изпаднаше в депресии. За мен беше истинско облекчение, защото престана да се мъкне подире ми. Сякаш наистина беше намерил някакъв смисъл в живота си.

— Правил ли е опити да обърне и теб в исляма?

— Никога.

— Някакви проблеми с достъпа му до секретни материали след като е станал мюсюлманин?

— Не. Религиозните вярвания не би трябвало да имат нищо общо с достъпа. Продължи да работи както преди. Пък и вече беше изгубил пълния си достъп.

— Някакви признаци за радикализъм?

— Чокър беше аполитичен, доколкото мога да преценя. Не съм го чувал да говори за потисничество, нямаше тиради против войните в Ирак и Афганистан. Отбягваше спорните теми.

— Типично. Не привличай вниманието на другите към собствените си възгледи.

Гедеон сви рамене.

— Щом казваш.

— Ами изчезването му?

— Стана абсолютно неочаквано. Просто изчезна. Никой не знаеше къде се е дянал.

— Някакви промени преди да изчезне?

— Аз поне не забелязах.

— Определено отговаря на модела — промърмори Фордайс и поклати глава. — Направо като по учебник.

Изкачиха възвишението Ла Бахада и пред тях се ширна град Санта Фе, сгушен в подножието на Сангре де Кристо.

— Това ли е? — Фордайс присви очи. — Мислех, че е по-голям.

— Вече е прекалено голям — рече Гедеон. — Е, каква е следващата стъпка?

— Тройно еспreso. Вряло.

Гедеон потрепери. Не беше фен на кафето, но това явно не се отнасяше за Фордайс.

— Ако продължаваш да се наливаш с тази гадост, ще ти трябва катетър и торбичка за урината.

— Не, просто ще ти опикавам краката — отвърна Фордайс.

15.

Вечерта ги завари в книжарницата „Кълектед Уъркс“ на улица „Галистео“ с поредното еспресо на Фордайс. Следобедът се бе оказал ужасно дълъг и Гедеон бе изгубил броя на кафетата, които Фордайс бе прекарал през отделителната си система.

Агентът гаврътна поредната чашка на един дъх.

— Е, това вече е кафе. Но да ти призная, почна да ми призлява от кафета. — И раздражено остави чашката.

— Ню Мексико с нищо не е по-добро от Ню Йорк. Пак стоим на опашка с петдесет следователи пред нас и си чоплим носовете. Работим от четиридесет и осем часа, а не сме направили нищичко. Успя ли да разгледаш добре онази джамия?

— Едва ли щеше да има повече агенти в нея, ако Бен Ладен се беше появил там от оня свят заедно със седемдесет и двете си девици.

Първата им работа бе да се отбият при джамията на Чокър, за която все още чакаха официално разрешение за достъп. Големият златен купол беше обкръжен от кордон полицейски коли с безброй мигащи буркани. Искането им за достъп, подобно на всичките им други искания, беше потънало в бюрократичната черна дупка.

След хаоса в Ню Йорк Гедеон с тревога откри, че в Санта Фе цари паника. Макар да не беше така открита като онази, която бе сковала Ню Йорк, градът беше в смут и във въздуха витаеше усещане за обреченост.

Все пак трябваше да признае, че мащабите в Ню Йорк са други. Сутринта едва бяха успели да се измъкнат от града. Летище „Ла Гуардия“ беше претъпкано с обезумели хора, като повечето нямаха билети и се мъчеха да се махнат в каквато и да било посока. Цареше ужасен хаос. Фордайс едва бе успял да уреди места в един самолет, като пъхаше служебните си документи в лицето на всеки срещнат и на всичкото отгоре ги уреди като охрана на полета до Албакърки.

„Връзката“ в Албакърки не им помогна изобщо. Освен че не можеха да влязат в джамията, нямаха достъп до дома на Чокър, до

работното му място в Лос Аламос, до колегите му и до никой представляващ интерес човек или място. Разследването се водеше с пълна сила и тук, като хората на ПЕЯБ отиваха първи навсякъде, а всички останали правителствени агенции се бутаха на опашката. Дори агентите на ФБР не можеха да се вредят с предимство — такова имаха само зачислените към ПЕЯБ. Освен това малката им лудория в Куинс — влизането в апартамента на Чокър — явно бе привлякла вниманието на Дарт и Фордайс беше получил доста хладно съобщение от кабинета му.

Когато Фордайс отиде до тоалетната, червенокосата сервитьорка се появи отново, предложи да напълни чашата на Гедеон и попита:

— Той ще иска ли?

— По-добре не, достатъчно се е наострил. Аз обаче не бих отказал — отвърна той и пусна най-очарователната си усмивка.

Тя му наля и също се усмихна.

— Сметана?

— Само ако препоръчвате.

— Ами, аз обичам сметана в кафето.

— Значи и аз обичам. И захар. Много захар.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Колко много?

— Не спирайте, докато не ви кажа.

Фордайс се върна на масата. Погледът му се премести от Гедеон на сервитьорката и обратно. И докато се настаняваше, се обърна към Гедеон.

— Антибиотиците, дето ти биха, действат ли?

Сервитьорката побърза да се махне. Гедеон се обърна към Фордайс.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— В момента работим. Можеш да сваляш сервитьорките в свободното си време.

Гедеон въздъхна.

— Съсипваш ми стила.

— Стил? — изсумтя Фордайс. — А, и още нещо: трябва да разкараш черните джинси и маратонките. Приличаш на някакъв смахнат пънкар. Това е непрофесионално и е част от проблема ни.

— Забравяш, че пристигнахме без багаж.

— Е, надявам се утре да си облечен прилично. Ако нямаш против, че го казвам.

— Всъщност имам — рече Гедеон. — По-добре така, отколкото да приличам на господин Куонтико.

— Какво му е на господин Куонтико?

— Да не си въобразяваш, че като се изгупаш като як агент от ФБР, това ще ти отвори всички врати и ще накара хората да се отпуснат и да си развържат езиците? Аз лично се съмнявам.

Фордайс поклати глава и започна да барабани с молив по празната си чаша. След минутка каза:

— Трябва да има посока на разследването, за която още никой не се е сетил. — Блекберито му иззвъня (звънесе през две-три минути) и той го извади, отвори съобщението, прочете го, изруга и прибра апарата. — Кучите синове още „разглеждат документите“.

Това даде идея на Гедеон.

— А какво ще кажеш за телефонните записи на Чокър?

Фордайс поклати глава.

— Няма да ни пуснат и на хиляда километра от тях. Със сигурност са конфискувани и засекретени.

— Да, но на мен ми хрумна нещо. Чокър беше малко заплес, често си губеше телефона или забравяше да го зареди. Винаги молеше някой да му услужи с неговия.

Фордайс се оживи и вдигна глава.

— Кого е молил?

— Най-различни хора. Но най-вече жената, която работеше в съседната клетка.

— Как се казва?

— Мелани Ким.

Фордайс се намръщи.

— Ким? Спомням си това име. — Отвори куфарчето си, извади папка и я разлисти. — Тя вече е в списъка на свидетелите, което означава, че трябва да си извадим официално разрешение, за да говорим с нея.

— Не е нужно да говорим с нея. А само да се доберем до телефонните ѝ записи.

Фордайс поклати глава.

— Търсим под вола теле. Как ще разберем кои обаждания са нейни и кои — негови?

Гедеон се намръщи и се замисли. Добър въпрос. Фордайс отново започна да почуква по чашата си.

— Някъде преди половин година — бавно каза Гедеон — Чокър си изпусна айфона. Счупи го. Цяла седмица използваше нейния телефон, за да се обажда.

Фордайс отново се оживи.

— Можеш ли да кажеш кога точно се случи?

Гедеон се замисли.

— През зимата.

— Това се казва точност.

Гедеон наруга слабата си памет.

— Момент. Помня, че Мелани беше бясна, защото се опитваше да организира коледно празненство, а той продължаваше да ѝ ползва телефона и не го връщаше с часове. Значи е било преди Нова година.

— И преди Коледа. Не сте били на работа между Коледа и Нова година, нали?

— Не бяхме... А коледната ваканция започна от двацет и втори декември.

— Значи става дума за около седмица преди това?

— Именно.

— Май ще е по-добре да се заемам с бумагите — унило рече Фордайс.

— Майната им на бумагите — изсумтя Гедеон, извади айфона си и започна да набира номер.

— Губиш си времето — каза Фордайс. — По закон доставчикът не може да предоставя записи на разговорите дори на клиента, освен ако не ги изпрати по пощата на обявения адрес. Освен това ни трябва призовка.

Гедеон приключи с набирането и най-сетне стигна до обаждането на оператор.

— Здравей, скъпа? — каза с треперлив глас на възрастна дама. — Обажда се Мелани Ким. Откраднаха ми телефона.

— О, не — изпъшка Фордайс и си запуши ушите. — Това не съм го чул. Не!

Операторката попита „възрастната дама“ за последните четири числа от номера на социалната ѝ осигуровка и моминското име на майка ѝ.

— Момент... — замънка Гедеон. — Не мога да я намеря... Скъпа, ще трябва да я изровя и ще се обадя пак. — И затвори.

— Това беше адски тъпо — каза Фордайс и извади пръсти от ушите си.

Гедеон не му обърна внимание и се обади на самата Мелани Ким, чийто номер имаше записан. Тя отговори веднага.

— Здравсти, Гедеон е.

— О, боже мой, Гедеон! — възкликна Ким. — Няма да повярваш, но цял ден ме разпитват от ФБР...

— Знам — прекъсна я Гедеон, като сниши гласа си почти до шепот. — Мен също са ме натиснали. И знаеш ли какво? Питат ме все за теб.

— За мен ли? — В гласа ѝ се появи паника.

— Май си мислят, че ти и Чокър сте били... нали се сещаш...

— Чокър? Онзи задник? Майтапиш се!

— Виж, Мелани, определено имам чувството, че са те взели на мушка. Реших, че е по-добре да те предупредя. Тези момчета изобщо не си поплюват.

— Абсурд. Нямам нищо общо с него. Не можех да го понасям!

— Дори ми задаваха въпроси за майка ти.

— За *майка* ми ли? Та тя умря преди пет години!

— Намекнаха, че била комунистка, докато учила в Харвард.

— Харвард? Майка ми не е напускала Корея до тридесетгодишна възраст!

— Ама тя корейка ли беше?

— Разбира се, че беше корейка!

— Ами, те ме натискаха и накрая им казах, че според мен е била ирландка, нали се сещаш, смесен брак и тъй нататък... Сам не знам откъде съм останал с такова впечатление. Извинявай.

— Ирландка? *Ирландка*? Гедеон, идиот такъв!

— Какво е моминското ѝ име? За да мога да оправя нещата.

— Куон! Джае-ва Куон! И *гледай* да оправиш нещата!

— Ще се погрижа, обещавам. И още нещо...

— О, не, моля те.

— Зададох ми куп въпроси за номера на социалната ти осигуровка. Казаха, че не бил верен, намекнаха, че става въпрос за подправени документи. Нали се сещаш, за получаване на зелена карта или нещо от сорта.

— Зелена карта ли? Та аз съм американски гражданин, по дяволите! Направо не мога да повярвам, че са такива идиоти. Ама че ужас...

Беше натиснал подходящите копчета и тя вече наистина се бе разпалила. Испита мъничко вина. Отново я прекъсна меко.

— Говореха най-вече за последните четири цифри на номера. Смятат, че в тях имало нещо.

— В какъв смисъл?

— Ами, понеже били едно, две, три, четири. Нали се сещаш, изглеждало съмнително.

— Едно, две, три, четири ли? Глупости! Седем, шест, нула, шест!

Гедеон прикри телефона с длан и зашепна дрезгаво:

— Ох, по дяволите, трябва да прекъсна, пак ме викат. Ще направя каквото мога, за да изясня това. Виж, каквото и да става, не споменавай, че съм те предупредил.

— Чакай...

Гедеон прекъсна връзката, облегна се назад и издиша. Направо не можеше да повярва какво беше направил. А следващата стъпка щеше да е още по-лоша.

Фордайс го гледаше с абсолютно безизразна физиономия.

Гедеон отново се обади в телефонната компания и с гласа на старата дама, потрепващ от тревога и объркване, събщи личната информация на операторката и повтори, че телефонът ѝ е откраднат; искаше закриване на телефона, като номерът, данните и указателят да бъдат прехвърлени на айфона на сина ѝ, който щял да си взима блекбери. След това каза собствения си номер, номера на социалната си осигуровка и моминското име на майка си. Когато операторката каза, че прехвърлянето ще отнеме до двадесет и четири часа, Гедеон се разплака и със сълзлив глас занарежда някакви истории за бебе, кученце с малформации, рак и опасност от пожар в къщата.

След няколко минути затвори.

— Прехвърлянето ще стане по бързата процедура. След максимум половин час ще разполагаме с информацията.

— Ти си един проклет кучи син, ако случайно не го знаеш —
уведоми го Фордайс и се усмихна одобрително.

16.

През седмицата преди 22 декември списъкът на Ким показваше седемдесет и едно изходящи обаждания през работно време. Бързо намалиха броя им, като изключиха обажданията към номера от указателя, и се съсредоточиха върху останалите. Бяха на групи, което показваше, че Чокър е вземал телефона назаем, за да проведе куп разговори един след друг.

Общият брой на всички обаждания беше тридесет и четири.

Разделиха си работата — Гедеон се обаждаше, докато Фордайс използваше компютъра си, за да се свърже с базата данни на ФБР и да извлече лична информация от номерата. За половин час бяха идентифицирали всеки номер и съставиха списък.

Загледаха мълчаливо данните. Списъкът изглеждаше доста невинен — колеги, лекарски кабинет, химическо чистене, „Рейдиошак“, няколко обаждания до имама на джамията и други подобни. Фордайс стана да си поръча още едно тройно еспreso и се върна с празна чаша — беше изпил кафето по пътя.

— Обаждал се е три пъти в литературен институт „Бьорнсен“ — каза Гедеон.

Фордайс изсумтя.

— Нали ти споменах, че искаше да пише.

— Обади им се.

Гедеон набра номера, проведе кратък разговор, затвори и се усмихна на Фордайс.

— Участвал е в писателски семинар.

— Така ли? — с интерес попита Фордайс.

— Казвал се е „Да опишеш живота си“.

Фордайс подсвирна.

— Какво, писал е мемоарите си?

— Така изглежда. И това е било преди четири месеца. Шест седмици по-късно изчезва от работа, за да се присъедини към джихада.

Фордайс осмисли чутото и лицето му грейна.

— Мемоари... Това е чисто злато. Къде се намира въпросният институт?

— В Санта Круз, Калифорния.

— Дай да им се обадя...

— Чакай — спря го Гедеон. — По-добре направо да идем там. Лично. Обадиш ли им се предварително, ще стане мазало. Ако от официалното разследване надушат, пак ще ни изтикат в пета глуха.

— Би трябвало да съгласувам всяко пътуване с оперативния отдел — замислено рече Фордайс. — Ако вземем пътнически самолет, трябва да получа разрешение... Но не е *нужно* да вземаме пътнически самолет. Можем да си наемем машина на летището.

— Да бе. И кой ще я управлява?

— Аз. Имам разрешително за пилот. — И Фордайс започна да набира някакъв номер.

— На кого се обаждаш? — попита Гедеон.

— На местното летище.

Гедеон го гледаше как говори по телефона. Не си падаше особено по полетите, особено в малки частни самолети, но определено не искаше Фордайс да научава това.

Агентът затвори и каза:

— Могат да ни осигурят самолет чак вдругиден.

— Това е много време. По-добре да идем с кола.

— И да пропилеем цялото това време в някакъв автомобил? Освен това утре в два следобед трябва да се явя в оперативния отдел на ФБР в Албакърки.

— И какво ще правим дотогава?

Последва мълчание. Накрая Гедеон отговори сам на въпроса си.

— Нали ти споменах, че Чокър раздаде повечето от нещата си?

— Да.

— Предложи ми част от книгите си. Романи. Трилъри. Не проявих интерес и той спомена, че ще ги дари на библиотеката на някакво индианско училище. В Сан Илдефонсо, ако не се лъжа.

— Къде е това?

— Това е пуебло по пътя към Лос Аламос. Малко индианско племе, известно с танците си и черната си керамика. Чокър беше любител на танците им, поне преди да стане мюсюлманин.

— А дарил ли е компютъра си? Някакви документи?

— Не, раздаде само онова, което смяташе за упадъчно — книги, дискове, музика.

Отново последва мълчание.

— Така че предлагам да наминем през Сан Илдефонсо — каза Гедеон. — Да прегледаме книгите.

Фордайс поклати глава.

— Те са отпреди приемането на исляма. Няма да ни кажат нищо.

— Кой знае? Може в тях да има пъхнати документи, бележки по полетата и тъй нататък. Сам каза, че трябва да направим нещо — и ето, можем да направим нещо. Освен това... — Гедеон се наведе напред — Сан Илдефонсо е единственото място, където със сигурност няма да ни се наложи да висим на опашка.

Фордайс се загледа през прозореца. После каза:

— Основателен довод.

17.

Д-р Майрън Дарт седеше в заседателната зала на Центъра за реагиране при бедствени ситуации на министерството на енергетиката на осем нива под улиците на Манхатън. На масата от полирано дърво лежеше една-единствена черна папка. Часовникът на стената зад него показваше две минути преди полунощ. Дарт знаеше, че е изтощен и кара на автопилот, но нямаше начин да спре. В моменти като този беше благодарен за времето си в морската пехота, където те докарваха до границите на възможностите ти, после те караха да ги прекрачиш и да продължиш още по-нататък.

Вратата се отвори и на прага се появи личният му асистент Майлс Кънингам. Аскетичните му черти бяха лишени от емоции. Почти всеки ден Дарт благодареше на Бог за този почти свръхестествено компетентен, подобен на монах помощник, който сякаш се беше издигнал над капризите на човешките чувства. След Кънингам в помещението влязоха останалите важни клечки в ПЕЯБ и мълчаливо заеха местата си около масата.

Дарт погледна през рамо и видя как минутната стрелка се премести. Точно полунощ. Опита се да прикрие задоволството си от проявената точност. Беше тренирал добре хората си.

Отвори черната папка, която лежеше пред него, и започна:

— Благодаря, че се отзовахте на тази извънредна среща. Ще ви запозная с последния развой на събитията.

Погледна първата страница.

— Ще започна с добра новина. Специалистите от ФБР са разбили криптирането на компютъра на Чокър. Освен това разполагаме с анализа на вещите, които Чокър е носил в джобовете си, както и с анализ на нещата в апартамента му. — Погледна заместниците си. — Съществените неща са следните. Компютърът все още се анализира, но засега не намерихме нещо повече от файлове с джихадистки брътвежи, видеоклипове с проповеди на различни радикални духовници и религиозни трактати върху познатите

джихадистки цели като обичайното „поразяване на неверниците“ и тъй нататък. Историята на брауъра му показва множество посещения на радикални уебсайтове. За съжаление материалът е твърде общ. Не открихме имейл кореспонденция с отделни лица, нито преки връзки с конкретни терористи, Ал Кайда или други радикални групи. С две думи, все още не сме намерили информация за самоличността на съратниците му, подробности за заговора и как точно са се сдобили с бомбата.

Сивите му очи отново огледаха присъстващите.

— Някой да има някаква идея какво можем да заключим от това?

Последва кратко мълчание, след което някой се обади:

— Компютърът се е използвал като резервна машина?

— Точно това си мисля и аз. Нещо друго?

— Възможно ли е да е бил подхвърлен? Нещо като примамка?

— Също е вероятно.

Последва кратка дискусия и когато тя стигна плодотворния си край, Дарт умело насочи разговора към следващата точка.

— Инструктирах екипите да продължат да търсят друг компютър или компютри. Обаче... — тонът му стана рязък — в компютъра на Чокър има множество фотографии и клипове на пет забележителности във Вашингтон — Мемориала Линкълн, Капитолия, Пентагона, Смитсъновия замък и Белия дом. Няма нито една нюйоркская забележителност.

Хората около масата замърмориха.

— Вашингтон? — обади се някой.

— Точно така.

— Възможно ли е и това да е примамка?

— Отначало си помислихме същото, след което анализирахме вещите в апартамента на Чокър и съдържанието на джобовете му. Както помните, в джоба му намерихме бележка с интернет адрес. Той се оказа доста съществен. Уебсайтът беше криптиран, вече е свален и информацията е изтрита от сървъра — който е в Йемен, — но успяхме да възстановим негово огледално копие от секретните интернет архиви на ЦРУ. Те включиха най-добрите си хора в задачата и накрая успяха да разбият шифъра. Там открихме някои подробности около устройството на бомбата, същия списък мишени във Вашингтон и три други, които явно са били изоставени в хода на операцията — Музея за

авиация и космонавтика, сенатската сграда Дирксен и Канон Хаус. Като се изключи това, на сайта няма никаква допълнителна информация. Да не забравяме обаче, че в джобовете на Чокър беше открит билет на Националния музей за авиация и космонавтика.

Дарт обърна следващата страница.

— В апартамента му са намерени още религиозни трактати, дискове и документи, както и английско издание на Корана с отбелязани пасажии, в които се говори за огън, войни и Армагедон.

Ново обръщане на страница.

— На хладилника на Чокър има календар, на който са записани множество срещи. Всички са отбелязани със съкращения. Важното в случая е, че срещите изведнъж свършват на двадесет и първи този месец. След тази дата календарът е празен.

Замълча и погледът му бавно обиколи масата, за да се увери, че всички са разбрали значението на думите му.

— Анализът показва, че Чокър е бил облъчен на мястото, където е била сглобявана бомбата. Данните обаче показват, че устройството е завършено успешно. Въпреки че лабораторията е била опразнена и опожарена, там бяха открити останки от карта на Вашингтон, върху която са отбелязани същите пет обекта.

Затвори папката и се наведе напред. Лицето му стана мрачно.

— Стигнахме до заключението, че целта е Вашингтон, а не Ню Йорк. И че вероятната дата на атаката е двадесет и първи този месец. Предвид настъпилния фурор изглежда възможно и дори много вероятно терористите да ускорят плана си. Разполагаме с много малко време.

Един от присъстващите вдигна ръка. Дарт го стрелна с поглед.

— Защо ще сглобяват бомба, предназначена за Вашингтон, в Ню Йорк?

— Отличен въпрос. Смятаме, че Ню Йорк е много по-подходящ за подобна тайна подготовка — огромен, многолюден, анонимен, мултиетнически град, в който всеки си гледа работата и не се меси на другите. Освен това тук има множество привърженици на радикалния ислям. От друга страна, Вашингтон е по-силно контролирана среда с по-големи мерки за сигурност и много малка ислямска популация. Смятаме, че това ги е накарало да сглобят бомбата в Ню Йорк и да я транспортират до Вашингтон.

Отново последва тишина.

— Ето защо *незабавно* ще преместим оперативната си база във Вашингтон. Искам веднага да се пригответе за път. Официалната заповед се подготвя.

Дарт стана, сплете пръсти зад гърба си и закрачи напред-назад.

— Компютърът не съдържа пресни следи и други конкретни доказателства. Въпреки грешките си терористите са били предпазливи. И все пак се сдобихме с двете най-важни сведения — къде и вероятно кога. До утре сутринта очаквам да видя всички ви в новия оперативен център във Вашингтон. Подробностите и протоколите по сигурността са в папките ви. Разбира се, ще привлечем и целия наличен персонал от ФБР, местните правозащитни служби и въоръжените сили.

Спря да крачи и застана зад стола си.

— В момента президентът и вицепрезидентът се местят в Президентския оперативен център за извънредни ситуации. През следващите двадесет и четири часа Конгресът, кабинетът и други жизненоважни правителствени служители ще бъдат преместени в Конгресния бункер и на други места. Националната гвардия е мобилизирана, за да осигури реда при евакуирането на гражданите.

Погледът му обходи групата.

— Твърдо вярваме, че с наличната информация ще успеем да осуетим атаката. Трябва обаче да сме изключително предпазливи в начина, по който се обръщаме към обществото. Всички видяхте обхваналата Ню Йорк паника, безредното бягство, полудяването на финансовите пазари. Трябва да очакваме, че още по-голяма паника ще обхване Вашингтон, особено когато започне евакуирането. Ключът към овладяването на паниката е управлението на средствата за осведомяване. Хората се нуждаят от информация. Ще настане катастрофа, ако започнат да подозират, че спестяваме нещо. Естествено, не можем да скрием вероятното място на атаката. *Изключително важно обаче е да не се разгласява датата на вероятната атака.* Тази информация е както несигурна, така и опасна. Всеки, изнесъл сведения за нея, ще бъде преследван като държавен изменник. Ясно ли е?

Всички замърмориха утвърдително.

— Има ли въпроси?

— Разполагаме ли с резултати откъде терористите са се сдобили с ядрен материал? — попита някой.

— Засега не сме открили липсващ ядрен материал от нашия арсенал, макар че записите в някои инстанции са непълни или липсват. Разследваме всички възможности, в това число Пакистан, Русия и Северна Корея.

Други въпроси не последваха и Дарт сложи края на срещата.

— Очаквам утре сутринта да сте кацнали във Вашингтон. Очаква ни дълга нощ. По обед ще проведем нова среща в командния център на Дванадесета улица. Всичко добро.

Заседателната зала се опразни така бързо, както се беше напълнила. Докато Дарт вземаше черната си папка от масата, до него застана асистентът му Кънингам.

— Някакви нареждания, сър?

— Свържете се с агент Фордайс от ФБР. Виж дали двамата с Крю имат някакъв напредък в Санта Фе. Цялото разследване се влечи като охлюв, но онези двамата са достатъчно пъргави, за да намерят нещо свежо. Искам да ги държите под око.

18.

Пуебло Сан Илдефонсо се гушеше покрай Рио Гранде в дълга горичка от канадски тополи. Намираше се в полите на планината Хемес, където пътят започваше да се изкачва към Лос Аламос. Геден беше гледал тук много индиански танци, най-вече прочутия Танц на бизона и елена — това бе популярно развлечение сред работещите в Националната лаборатория. Днес обаче пуеблото беше пусто — на централния площад и около кирпичените сгради нямаше почти никакви хора.

Докато приближаваха, покрай тях мина претоварен камион, който покри колата им с прах.

„Дори индианците си отиват“ — помисли си Геден.

Неколцина увити в мексикански одеяла мъже седяха на дървени столчета в сянката на една кирпичена стена. Поне те не изглеждаха уплашени и пиеха сутрешното си кафе зад редица дървени барабани.

— Чакай — каза Фордайс. — Искам да говоря с тях.

Забави ход и спря под една стара топола.

— За какво?

— Ще ги помоля да ни упътят.

— Но аз знам къде е училището...

Фордайс остави колата на ръчна спирачка и слезе. Раздразненият Геден го последва.

— Здравейте — каза Фордайс.

Мъжете ги гледаха с безизразни физиономии. На Геден му беше ясно, че са заети с нещо с барабаните, може би се готвеха за танц и прекъсването никак не им се нравеше.

— Днес има ли танци? — попита Фордайс.

Мълчание, след което един отговори:

— Танците са отложени.

— Не забравяй да си го запишеш в бележника — промърмори Геден.

Фордайс показва значката си.

— Стоун Фордайс. ФБР. Извинете, че ви прекъсвам.

Думите му бяха посрещнати с мъртвешка тишина. Геден се зачуди какво е намислил агентът.

Фордайс прибра значката и им пусна обезоръжаваща дружелюбна усмивка.

— Може би сте чели какво става в Ню Йорк?

— Че кой не е? — последва лаконичният отговор.

— Ние сме следователи по случая.

Това вече предизвика реакция.

— А стига бе — каза един от мъжете. — Какво става? Установихте ли кои са терористите?

Фордайс вдигна ръце.

— Съжалявам, но не мога да ви кажа нищо. Надявах се обаче, че можете да ми помогнете, ако ви задам един-два въпроса.

— Че как — отвърна мъжът, който явно бе тарторът. Беше дребен и як, със сериозно четвъртито лице и стегната лента на главата. Всички се изправиха.

— Онзи, който умря от радиационно облъчване в Ню Йорк, Рийд Чокър, е дарил книгите си на училището на Сан Илдефонсо. Знаехте ли това?

Изумените им физиономии ясно показваха, че не са знаели.

— Разбрах, че бил почитател на танците.

— Много хора идват от Лос Аламос да гледат танците — каза тарторът. — И много от нашите работят там.

— Така ли? Ваши хора работят там?

— Лос Аламос е най-големият работодател на пуеблото.

— Интересно. Някой да е познавал Чокър?

Мъжете свиха рамене.

— Възможно е. Можем да поразпитаме.

Фордайс извади визитки и почна да им ги раздава.

— Чудесна идея. Поразпитайте. Ако научите, че някой е познавал дори бегло Чокър, обадете се. Става ли? Трябва да има причина да е дарил книгите си на училището и ще е добре да знам каква е тя. Наистина можете много да помогнете на следствието. Съвсем сериозно. А сега ще идем до училището. Натам, нали?

— Направо и после наляво, ще го видите. Може да е празно. Отмениха занятията. Много хора напускат.

— Разбирам. — Фордайс дораздаде визитките, като се ръкуваше с всеки.

— Това си го биваше — отбеляза Гедеон, впечатлен въпреки волята си, когато потеглиха.

Фордайс се ухили.

— Като риболова е. Трябва да знаеш как да замяташ въдицата.

— Само не ми казвай, че и ти си рибар.

— Обожавам да ловя риба. Стига да ми се отвори възможност.

— На муха ли?

— На червей.

— Това не е риболов — презрително заяви Гедеон. — Насмалко да реша, че имаме нещо общо.

Зърна през дърветата слънчевите отблясъци от водите на Рио Гранде и за момент си помисли за потока с пъстървите далеч оттук и преди много години, в доброто старо време. Ловеше риба с баща си и той му обясняваше, че успехът в риболова, както и в живота, зависи от това колко дълго държиш мухата във водата. „Късметът — казваше му — е там, където подготовката и възможността се срещат. Мухата е възможността, подготовката е замаянето. А рибата? Тя е късметът“.

Бързо пропъди спомена, както правеше винаги, когато се сещаше за баща си. Беше смуцаващо, че дори тук, в това затънтено индианско село, хората се махат. Но пък, от друга страна, те буквално живееха в сянката на Лос Аламос.

Училището се намирало до старите тополи покрай реката. От двете му страни имаше игрище за бейзбол и тенис кортове. Беше делнична сутрин, но училището, както им бе казано, беше почти празно. Навсякъде тегнеше зловеща тишина.

Обадиха се на портиера и след като той ги записа в книгата за посетители, отидоха в малката библиотека, която гледаше към футболното игрище.

Библиотекарката — яка дама с дълги черни плитки и дебели очила — прояви голям интерес, когато Фордайс показва документите си и споменаха колекцията на Чокър. Гедеон отново се изненада с каква готовност се съгласи да им помогне.

— О, да — отвърна тя. — Наистина го познавах. И не мога да повярвам, че е станал терорист. Просто не мога да повярвам. Наистина ли имат бомба? — Очите ѝ се разшириха.

— Нямам право да обсъждам подробности — мило отвърна Фордайс. — Съжалявам.

— И като си помисли човек, че ни е дал книгите си! Да ви кажа, всички са много разтревожени. Разпуснаха училището по-рано в лятна ваканция. Затова няма жива душа тук. Аз самата заминавам утре.

— Помните ли Чокър? — търпеливо я прекъсна Фордайс.

— О, да. Беше някъде преди две години. — Жената бе останала почти без дъх. — Обади се и попита дали се нуждаем от книги и аз казах, че с удоволствие ще ги приемем. Той ги докара още същия следобед. Двеста, може би триста книги. Приятен човек, много приятен! Просто не мога да повярвам...

— Каза ли защо ги дарява? — попита Фордайс.

— Не си спомням. Съжалявам.

— Но защо на пуеблото? Защо не на градската библиотека на Лос Аламос или на някое друго място? Имаше ли приятели тук?

— Не спомена подобно нещо.

— Къде са книгите сега?

Тя посочи лавиците.

— Размесени са. Подредихме ги по автори.

Геден се огледа. В библиотеката имаше няколко хиляди книги. Задачата се очертаваше по-трудна, отколкото беше, очаквал.

— Помните ли някои конкретни заглавия? — попита Фордайс, докато си водеше бележки.

Библиотекарката сви рамене.

— Всички бяха с твърди корици, предимно детективски романи и трилъри. Доста от тях бяха първо издание, с посвещение. Явно е бил колекционер. Но това нямаше значение за нас — за нас книгата е за четене. Просто ги подредихме там, където им е мястото.

Докато Фордайс разговаряше с жената, Геден започна да разглежда отдела за художествена литература, като избираше напосоки и прелистваше книгите. Не искаше да го казва на Фордайс, но се боеше, че идеята му може да се окаже загуба на време. Освен ако по някаква чиста случайност не попаднеш на някоя книга на Чокър с пъхнат в нея важен лист или с някаква издайническа бележка по полетата. Но това изглеждаше малко вероятно — пък и колекционерите едва ли биха писали по книгите си, особено по онези с автографи.

Вървеше покрай рафтовете, като започна от края на азбуката и продължи към началото, като от време на време вземаше по някоя книга — Стюарт Удс, Джеймс Ролинс... Разлистваше ги напосоки, търсеше бележки, пъхнати листа или пък (мисълта го накара да се усмихне) груби скици на атомни оръжия, но не намираше нищо. Слушаше с половин ухо как Фордайс разпитва библиотекарката любезно, но настоятелно. Бе искрено поразен от компетентността му. Фордайс беше странна комбинация от методична решимост и нетърпимост към правила и ограничения.

Ан Райс, Том Пичирили... Прехвърляше книга след книга с растящо раздразнение.

И изведнъж замря. Беше попаднал на подписана книга — „Трептяща светлина“ на Дейвид Морел, с автограф от автора и посвещение „С най-добри пожелания“.

Нищо съществено. Прелисти страниците, но не откри нищо друго. Върна книгата на мястото ѝ. Малко по-нататък попадна на друга подписана книга, този път на Тес Геритсен, „Градина от кости“. Отново с най-общо посвещение: „На Рийд, с най-добри пожелания“. Ако не друго, Чокър поне бе имал добър вкус.

Фордайс продължаваше да изстиска всяка капка информация от библиотекарката.

Гедеон стигна до буквата Б. „Манастирът в Дъбовата гора“ от Саймън Блейн бе с лично посвещение: „На Рийд, с най-приятелски чувства“. И с подпис „Саймън“.

Спря, преди да я върне на лавицата. Дали Саймън Блейн подписваше всичките си книги просто със „Саймън“? В съседство имаше друг негов роман — „Леденото море“. „На Рийд, с най-добри пожелания, Саймън Б.“

Фордайс се появи до него и промърмори:

— Задънена улица.

— Може би не. — Гедеон му показа двете книги.

Фордайс ги взе и ги прелисти.

— Не разбирам.

— „С най-приятелски чувства“? И подписани само с малко име?

Изглежда, Блейн го е познавал.

— Съмнявам се.

Гедеон се замисли за момент, после се обърна към библиотекарката.

— Може ли да ви попитам нещо?

— Да? — Тя дойде забързано, радостна, че отново ѝ се отваря възможност да поговори.

— Имате доста книги на Саймън Блейн.

— Имаме всичките му книги. Всъщност повечето от тях са от господин Чокър.

— А — обади се Фордайс. — Не ми го казахте.

Тя се усмихна смутено.

— Ами не се сетих.

— Чокър познавал ли е Блейн?

— Не зная — каза библиотекарката. — Нищо чудно. В края на краищата Блейн живее в Санта Фе.

„Бинго“ — помисли Гедеон и изгледа тържествуващо Фордайс.

— Така значи. *Познавали са се.*

Фордайс се намръщи.

— Човек като Блейн, автор на бестселъри... тук пише, че е носител на Националната награда за литература... едва ли има много общо с компютърджия от Лос Аламос.

— Ще запомня това за цял живот — каза Гедеон, опитвайки се да имитира Гручо Маркс.

Фордайс завъртя очи към тавана.

— Видя ли датата на книгата? Излязла е две години преди Чокър да приеме исляма. А фактът, че е дарил книгите на Блейн заедно с другите, едва ли може да се нарече доказателство за дълбоко приятелство помежду им. Честно казано, не виждам никаква следа тук. — Замълча за момент. — Всъщност започвам да се питам дали цялото това пътуване не е просто губене на безценно време.

Гедеон се престори, че не е чул последната му забележка.

— Заслужава си да посетим Блейн. Просто за всеки случай.

Фордайс поклати глава.

— Загуба на време.

— Не можеш да си сигурен.

Фордайс сложи ръка на рамото му.

— Така е — в нашата работа понякога и от най-налудничавата идея може да изскочи нещо. Нямам намерение да оставям това просто

така. Но ще трябва да го направиш сам. Забравяш, че имам среща в Албакърки.

— О, вярно. Трябва ли и аз да присъствам?

— По-добре да те няма. Смятам да сригам някои задници. Искам достъп до дома му, до джамията, до лабораторията, до колегите му... искам да съм сигурен, че сме реални участници в разследването. Това може да промени нещата.

Гедеон се ухили.

— Ами действай тогава.

19.

Саймън Блейн живееше в голяма къща на по-малко от километър от центъра, на Олд Санта Фе Трейл. Фордайс замина за Албакърки с колата и Гедеон извървя пеша разстоянието от централния площад. Беше великолепен летен ден, не твърде горещ, с яркосиньо небе, само с няколко намръщени облачета около далечните върхове на Сандия. Запита се дали Блейн си е вкъщи. Проклетият град се беше опразнил наполовина.

Оставаха осем дни до А-Деня. Часовникът цъкаше. Въпреки това Гедеон беше радостен, че е в Санта Фе вместо в Ню Йорк, където беше пълна каша. По-голямата част от Финансовия квартал, Уолстрийт и района, където се беше издигал Световният търговски център, бяха опустели — и това неизбежно бе довело до грабежи, пожари и разполагане на части на Националната гвардия. Да не говорим, че бе избухнала политическа буря с истерични атаки срещу президента. Някои гласовити медийни фигури и радиоводещи също се бяха намесили — извличаха лична изгода от положението, като залагаха на чувствата на широката публика. Америка изобщо не се справяше добре с кризата.

Пропъди тези мисли, когато стигна на адреса на Блейн. Къщата беше скрита зад висока два и половина метра кирпичена стена. Виждаха се само върховете на многобройни трепетлики, които шумоляха на лекия ветрец. Портата беше от ковано желязо и яки дъски; Гедеон не успя да намери дори малка пролука, през която да надникне. Погледна домофона до портата, натисна звънеца и зачака.

Нищо.

Натисна отново. Никой ли нямаше? Имаше само един начин да разбере.

Бавно закрачи покрай стената, докато не стигна до ъгъла на имота. Беше свикнал да катери стени и нямаше проблем да подскочи, да се хване за ръба и да се набере по грубия кирпич. Миг по-късно скочи от другата страна и се озова в горичка трепетлики, скрит от

къщата. Недалеч изкуствен водопад се изсипваше върху купчина камъни в малко езерце. По-нататък, след равната зелена ливада, имаше ниска просторна кирпичена къща с множество портали, веранди и поне десет комина.

Видя някакво движение зад един прозорец. Значи все пак *имаше* някой. Подразни се, че не му бяха отговорили на позвъняването. Бръкна в джоба си, опипа служебната карта, която най-сетне му бяха издали (Фордайс му я даде с известна неохота, или поне така му се стори), тръгна покрай стената обратно към портата и натисна бутона да я отвори, за да изглежда, че е влязъл през нея. После излезе на алеята и закрачи към къщата. Позвъни на звънеца.

Последва дълго чакане. Позвъни отново и — най-сетне — чу глухи стъпки в коридора. Вратата се отвори и на прага застана слаба млада жена с дълга вълниста коса, джинси, тясна бяла блуза, каубойски ботуши и свирепа физиономия. Имаше доста необичайната комбинация от тъмнокафяви очи и златна коса.

— Кой сте вие, по дяволите? — попита тя с ръце на кръста и тръсна глава да отметне косата си назад. — И как влязохте?

Гедеон вече обмисляше кой подход ще е най-добър, но нейното дръзко и предизвикателно поведение реши въпроса. С непринудена усмивка той бръкна в джоба си подчертано бавно, извади служебната карта и имитирайки Фордайс, почти я навря в нейното лично пространство, тоест в лицето ѝ.

— Гедеон Крю, сътрудник на ФБР.

— Разкарайте това нещо!

— Няма да е зле да го разгледате — каза Гедеон, без да престава да се усмихва. — Няма да имате друг шанс.

Тя отвърна със студена усмивка, посегна, но вместо да вземе картата, перна ръката му настрани.

За момент Гедеон се почувства като в небрано лозе. Тя го гледаше предизвикателно, очите ѝ проблясваха, пулсът ѝ можеше да се види на тънката ѝ шия — беше си истинска тигрица. Докато вадеше мобилния си телефон, Гедеон почти изпита съжаление, че трябва да прави това с такава жена. Набра полицията и заговори с диспечера, с когото двамата с Фордайс бяха бърбили преди (или по-скоро „си изградиха сътрудничество“, ако трябваше да използва жаргона на Фордайс).

— Обажда се Гедеон Крю. Трябва ми подкрепление на Олд Санта Фе Трейл деветстотин и деветдесет. На място съм и съм нападнат от жител на имота.

— Не съм те нападала, чекиджия такъв!

„Що за възпитание!“

— Това, че избутахте ръката ми, отговаря на определението за нападение. — Ухили й се. — Лайното уцели вентилатора. А аз дори още не знам името ви.

Тя го изгледа със свирепите си очи и — след дълъг двубой на погледи — най-сетне се огъна и чертите й се смекчиха. В края на краищата не се оказа толкова костелив орех.

— Наистина ли сте от ФБР? — Погледът й бързо се плъзна по дрехите му — черни джинси, бледолилава риза, кецове. — Определено не приличате на човек от ФБР.

— Казах *сътрудник* на ФБР. Във връзка с разследването на терористичния инцидент в Ню Йорк. Тук съм на малко приятелско посещение и искам да задам няколко въпроса на господин Саймън Блейн.

— Няма го.

— В такъв случай ще го почакам.

Чу приближаващи се сирени. По дяволите, полицията тук действаше бързо. Видя как погледът й се стрелна в посока на сирените.

— Трябваше да се обадите — каза тя. — Нямате право да нахлувате в частна собственост!

— Не съм нахлул. Стоя на прага и говоря с вас. Имате около пет секунди да решите дали желаете да превърнете това в нещо наистина грозно, или да ми окажете стопроцентово съдействие. Както вече казах, това е приятелско посещение и не е нужно да стигаме дотам, че да го превърнем в обвинение в углавно престъпление.

— Углавно престъпление? — Колите приближаваха портата и сирените виеха все по-силно. — Добре. Добре. Ще сътруднича. Но това е най-чиста проба изнудване. Няма да го забравя.

Първата полицейска кола влетя през отворената порта, следвана от останалите. Гедеон я посрещна пред къщата. Показа картата си и се наведе към страничния прозорец.

— Полицай? Всичко е под контрол — вече имаме пълното съдействие от страна на обитателите на къщата. Бързата ви реакция

свърши работа. Много ви благодаря.

На полицаите никак не им се тръгваше (страшно им се искаше да участват в разследването, пък било то и периферно, а и рядко се случваше да ги викат в дома на прочут писател), но Гедеон уверено ги убеди, че става дума за неразбирателство, и след като си заминаха, се обърна с усмивка към младата жена и посочи вратата.

— Е, ще влезем ли?

Тя влезе вътре и се обърна на прага.

— Тук не се влиза с обувки. Събуйте се.

Гедеон свали кецовете. Тя доста демонстративно не събу каубойските си ботуши, по които Гедеон забеляза засъхнали конски фъшкии, и го поведе по персийския килим в антрето към дневната.

Влязоха в просторно помещение с бели кожени дивани, огромна камина и поставени във витрини праисторически съдове на народа мимбре.

Тя седна и го загледа мълчаливо.

Гедеон извади бележник и се настани в креслото срещу нея. Нямахше как да не забележи колко е красива — всъщност беше направо прекрасна. Започна да съжалява, че се беше отнесъл грубо с нея. Въпреки това се опита да се държи строго и респектиращо.

— Името ви, ако обичате?

— Алида Блейн. — Гласът ѝ бе безизразно монотонен. — Трябва ли да се обадя на семейния адвокат?

— Обещахте да сътрудничите — строго ѝ напомни Гедеон. Последва дълго мълчание и той омекна. — Вижте, Алида, само искам да задам няколко прости въпроса.

— Кецовете да не влизат в новата униформа на ФБР? — попита тя насмешливо.

— Аз съм на временно назначение.

— Временно? И с какво се занимавате по принцип? Свирите в рок банда ли?

Може би Фордайс беше прав за облеклото му.

— Физик съм.

Веждите ѝ се повдигнаха. На Гедеон не му харесваше да обръщат разговора към него, така че бързо продължи с въпрос:

— Можете ли да ми кажете каква сте на Саймън Блейн?

— Дъщеря.

— Възраст?

— Двадесет и седем.

— Къде е баща ви?

— На снимки.

— На снимки ли?

— Правят филм по една от книгите му в снимачното ранчо „Кръг У“ южно от града.

— Кога ще се прибере?

Тя си погледна часовника.

— Всеки момент. Е, за какво става въпрос?

Гедеон се опита да се отпусне и се усмихна насила. Чувстваше се виновен пред нея. Просто не ставаше за ченге.

— Опитваме се да научим повече за Рийд Чокър, замесеното в терористичния заговор лице.

— О, онзи заговор? Еха! Но какво общо има всичко това с нас?

Личеше си как гневът и започва да се превръща в любопитство. Тя скръсти ръце, после отвори чекмеджето на масичката до себе си и извади цигари. Запали и издуха дима.

Гедеон си помисли дали да не си изпроси цигара, но реши, че това няма да отговаря на хладното му поведение. Тя беше наистина прекрасна и той наистина имаше трудности да се държи хладно. Насили се да се върне към темата.

— Смятаме, че баща ви е познавал Рийд Чокър.

— Не ми се вярва. Аз се грижа за графика на баща си. Никога не съм чувала името Чокър, докато не го прочетох във вестника.

— Чокър е имал пълна колекция на книгите на баща ви. И всички са подписани.

— И какво от това?

— Работата е в начина, по който са подписани. „На Рийд, с най-приятелски чувства, Саймън“. Подборът на думите предполага, че вероятно са се познавали.

Алида се облегна назад, изсмя се и избълва дим.

— Ами вие наистина сте тръгнали да търсите под вола теле! Баща ми подписва всичките си книги по този начин. Хиляди книги. Десетки хиляди.

— С малкото си име?

— Спестява му време. Това е причината да използва само малките имена на хората, на които дава автографи. Когато имаш петстотин души на опашка, всеки с няколко книги в ръка, не можеш да се подписваш с име и фамилия. Чокър е работил в Лос Аламос, нали? Така пише във вестниците.

— Точно така.

— Значи не му е било особен проблем да получи автограф от баща ми.

Гедеон усети неприятното чувство на поражението. Фордайс беше прав — това бе задънена улица, а той се беше представил като абсолютен идиот.

— Имате ли доказателство за това? — попита с най-дръзкия тон, който успя да докара.

— Питайте в книжарницата, където дава автографи, те ще го потвърдят. Подписва всичките си книги със „Саймън“ или „Саймън Б.“ и пише или „С най-приятелски чувства“, или „С най-топли пожелания“. За всеки сульо и пульо на опашката. Приятелството няма нищо общо.

— Разбирам.

— С такива идиотии ли се занимавате в това ваше разследване? — попита тя. Цялата ѝ враждебност вече беше изчезнала и се беше сменила с насмешка и презрение. — Не трябва ли да гоните терористи с атомна бомба? Направо ми изкарвате акъла.

— Трябва да проверяваме всяка следа без изключение — отвърна Гедеон и извади снимка на Чокър. — Бихте ли ми казали дали познавате този човек?

Тя погледна снимката, присви очи и се вгледа по-внимателно. Изражението ѝ внезапно се промени.

— Познавам го, разбира се. Идваше на всички срещи, организирани от баща ми в града. Нещо като обожател, непрекъснато му досаждаше, опитваше се да завърже разговор, та ако ще зад него да чакат още сто души. Баща ми се държеше почтено с него, защото това му е работата, а и никога не би се отнесъл грубо със свой читател. — Върна му снимката. — Но със сигурност мога да ви кажа, че баща ми не е приятел с този човек.

— Можете ли да ми кажете нещо повече за него?

Тя поклати глава.

— Не.

— За какво разговаряха?

— Не се сещам, честно. Вероятно обичайните неща. Защо не питате баща ми?

Сякаш в отговор вратата се отвори и в дневната влезе мъж.

За прочут писател Саймън Блейн беше изненадващо дребен, с бели къдрици и усмихнато лице, гладко като на малко момче, с топчест нос, червени бузи и дружелюбни весели очи. Пристъпи към дъщеря си, тя се изправи (беше по-висока от него), прегърна я и след това се обърна към Гедеон, който също стана.

— Саймън Блейн — представи се писателят, сякаш Гедеон нямаше да се сети. Беше с костюм, възголям за слабата му фигура — ръкавите се люлееха, докато се ръкуваше ентусиазирано с Гедеон. — Кой е новият ти приятел, малка магьоснице?

Гласът му бе необичайно дълбок и завладяващ и в него се долавяха следи от ливърпулски акцент, който го караше да звучи като баритонен Ринго Стар.

— Крю не ми е приятел — побърза да каже Алида и загаси цигарата. — Той е сътрудник на ФБР. Занимава се с онези ядрени терористи в Ню Йорк.

Блейн се облеци. Очите му бяха лешникови, със златни петънца — крайно необичаен цвят.

— Виж ти, виж ти. Колко интересно! — Взе картата на Гедеон, разгледа я и му я върна. — С какво мога да ви помогна?

— Бих искал да ви задам няколко въпроса, ако нямате нищо против.

— Разбира се, че нямам. Моля, седнете.

Всички седнаха. Алида заговори първа:

— Татко, убитият в Ню Йорк ядрен терорист, Рийд Чокър, е събирал твои книги. Идвам е на всичките ти срещи с читатели. Помниш ли го? — Извади нова цигара, чукна я по масата и я запали.

Блейн се намръщи.

— Не бих казал.

Гедеон му подаде снимката и Блейн я разгледа съсредоточено.

— Трябва да го помниш — каза Алида. — Онзи тип, който мъкнеше цели торби книги, идваше на всяка среща, винаги се нареждаше пръв на опашката.

Рунтавите вежди на Блейн подскочиха.

— Да, да, вярно! Мили боже, нима това е бил Рийд Чокър, терористът от Лос Аламос? — Върна снимката на Гедеон. — Мой читател!? — Не изглеждаше особено разочарован.

— За какво разговаряхте с Чокър? — попита Гедеон.

— Трудно е да се каже. Давам автографи всяка година в „Кълектед Уъркс“ в Санта Фе и често идват по четири-петстотин души. Честно казано, лицата им направо се размазват. Най-вече казват колко им харесват книгите ми, кои са любимите им герои, а понякога искат да прочета техен ръкопис или питат как могат да пробият на писателското поприще.

— И често споменават колко е жалко, че татко не е спечелил Нобелова награда за литература — обади се Алида. — В това отношение съм напълно съгласна с тях.

— О, я стига — рече Блейн и махна пренебрежително с ръка. — Имам повече награди, отколкото заслужавам.

— Чокър някога да ви е молил да прочетете нещо негово? Искал е да стане писател.

— Имам въпрос към вас — каза Алида, като го гледеше настойчиво. — Нали бяхте физик, работещ за ФБР?

— Да, но това няма отношение...

— И вие ли работите в Лос Аламос?

Гедеон бе поразен от проникателността ѝ. Не че имаше някакво значение; не беше тайна къде работи.

— Една от причините да ме поканят в разследването — отговори предпазливо, — е, че работехме в един и същи отдел в Лос Аламос.

— Знаех си! — Тя се облегна назад, скръсти ръце и се усмихна тържествуващо.

Гедеон се обърна към Блейн и отново се опита да отклони разговора от себе си.

— Спомняте ли си Рийд Чокър някога да ви е показвал нещо свое?

Блейн се замисли, после поклати глава.

— Не, не ми е давал. А и без това имам твърд принцип да не чета опитите на други хора. Наистина, помня го единствено като страстен млад почитател. Но от известно време не съм го виждал. Май не е идвал на последните ми срещи... нали, малка магьоснице?

— Мисля, че да.

— Да ви е споменавал, че е приел исляма? — попита Гедеон.
Блейн го погледна изненадано.

— Не. Виж, *това* определено щях да запомня. Не, явно е говорил за обичайните неща. Единственото, което наистина помня за него, е постоянното му присъствие и това, че май винаги се нареждаше пръв на опашката.

— Татко е много мил. Готов е да остави хората да разговарят с него часове наред — обади се Алида. След пристигането на баща ѝ лошото ѝ настроение се беше стопило напълно.

Блейн се разсмя.

— Точно затова винаги вземам Алида с мен. Тя е тежката артилерия — движи опашката, казва ми как се пишат имената. По отношение на изписването на имена съм по-зле и от Шекспир. Да ви призная, наистина не знам какво щях да правя без нея.

— Виждали ли сте Чокър извън срещите в книжарницата?

— Никога. И той определено не е от хората, които бих пушал в дома си.

В последното изявление Гедеон усети силен полъх на британски снобизъм, който откриваше още една страна на господин Саймън Блейн. Но не можеше да го вини — той също старателно беше избягвал да кани Чокър в апартамента си. Рийд бе от онези лепки, които човек не иска да допуска в живота си.

— Никога ли не е разговарял с вас за писане? Доколкото разбрах, вероятно е писал мемоари. Ако можем да се доберем до тях, това може да се окаже важно за разследването.

— Мемоари? — изненада се Блейн. — Откъде знаете?

— Участвал е в писателски семинар в Санта Круз на тема „Да опишеш живота си“.

— „Да опишеш живота си“ — повтори Блейн и поклати глава. — Не, никога не е споменавал за мемоари.

Гедеон се зачуди какво друго да пита. Не се сещаше. Извади визитките си, даде една на Блейн и след кратко колебание подаде втора на Алида.

— Ако се сетите за още нещо, моля да ми се обадите. С партньора ми специален агент Фордайс ще летим вдругиден за Санта Круз, но винаги можете да ме намерите на мобилния.

Блейн прибра визитката в джоба на ризата си, без да я погледне.

— Ще ви изпратя.

Чак на вратата Гедеон се сети за един последен въпрос.

— Какво в книгите ви се харесваше най-много на Чокър? Може би някакви конкретни герои или сюжети?

Блейн се намръщи.

— Де да можех да си спомня... Всъщност май веднъж спомена, че според него най-силният ми герой е абатът от „Скитник над морето от мъгла“. Това ме озадачи, защото лично аз смятам абата за най-злия герой, който съм създавал. — Замълча за момент. Може пък за човек като него тези две определения да са синоними.

20.

Фордайс влезе в бара на хотела, седна до Гедеон и попита:

— С каква отрова се наливаш?

— Маргарита. С много сол — отвърна Гедеон.

— И за мен същото — каза Фордайс на бармана, обърна се към Гедеон и се ухили широко. — Казах, че отивам да наричам задници — и го направих.

— Разказвай.

Фордайс извади от куфарчето си папка и я плесна на масата.

— Всичко е тук. Имаме разрешително да разпитаме не само имама на джамията, но и да влезем в ранчо Юта Крийк с призовка за сътрудничество и заповед за задържане на Кони Ръст, бившата жена на Чокър.

— Как успя да го постигнеш?

— Обадих се направо в кабинета на Дарт и разговарях с асистента му, някой си Кънингам. Той каза, че ще уреди нещата, и го направи. И само чуй — жената на Чокър още не е била разпитвана. Девствена е, както казваме в Бюрото.

— Защо?

— Типична бюрократична бъркотия. Оригиналната призовка по член осемнайсет била объркана и трябвало да я оправят.

— Как ги накара да се навият?

— Вдигнах им скандал. Голям. Пък и, честно казано, никой не мисли, че си заслужава усилията да търсят жена му. Развели са се много преди той да приеме исляма, не са били в добри отношения, а и тя явно е тъжна картинка. — Фордайс прибра документите. — Ще идем в ранчото утре сутрин. А в два часа сме на чай с имама.

— На чай с имама. Звучи като комедиен сериал на Би Би Си.

Питието на Фордайс пристигна и той го гаврътна със същото удоволствие, с което унищожаваше тройно еспreso.

— Така. Какво знаеш за въпросното ранчо?

— Не кой знае колко — отвърна Гедеон. — Репутацията му е донякъде лоша. Някои казват, че са секта от типа на Клонка Давидова — нали се сещаш, пистолети и заключени порти. Някакъв гуру на име Уилис Локхарт командва парада.

— Досието им е чисто — каза Фордайс. — Проверих. Няма сведения за тормоз на деца, няма многоженство, няма незаконни оръжия, данъците им са платени.

— Лошо — отбеляза Гедеон. — И какъв е планът?

— Влизаме небрежно, без да им изкарваме акъла, показваме любезно разрешителното, вземаме съпругата и се махаме. Трябва да я докараме за разпит в командния център в Санта Фе, но по пътя ще имаме възможност да чуем какво има да каже.

— А ако в ранчото откажат да съдействат?

— Викаме подкрепления.

Гедеон се намръщи.

— Ранчото е навътре в планината. Подкреплението може да закъсне с час, че и повече.

— В такъв случай си тръгваме кротко и се връщаме гадно. Със специалните части.

— Здравсти, Уейко^[1].

Фордайс го погледна раздражено.

— Занимавам се с това от години, повярвай. Знам какво правя.

— Да, но аз имам друга идея...

Фордайс разпери подигравателно ръце.

— Казвай тогава. Макар че ми дойде до гуша от твоите „идеи“.

— Проблемът е как да влезем там. С разрешително или не, вероятността да ни пуснат е малка. А дори да влезем, как ще намерим жена му? Да не мислиш, че просто ще ни я доведат? Ранчото заема площ хиляди хектари и ще ни трябва съдействието им...

Фордайс прокара длан по грижливо подстриганата си коса.

— Добре, добре. И каква е блестящата ти идея?

— Влизаме нелегално. Като... ами... — Гедеон се замисли за момент. Какви хора биха пуснали в ранчото?

— Като Свидетели на Йехова ли? — изсумтя Фордайс.

Гедеон отпи от маргаритата си.

— Не. Ще отидем с бизнес предложение.

— О? И какво по-точно?

— Ню Мексико наскоро прие закон за употреба на марихуаната за медицински цели.

И почна да обяснява хрумналата му идея. Агентът на ФБР дълго мълча, загледан в кубчетата лед в чашата си, след което вдигна глава.

— Знаеш ли, планът никак не е лош.

Гедеон се подсмихна.

— Ще ми достави удоволствие как си разваляш прическата и най-сетне разкарваш този тъп костюм.

— Ще оставя говоренето на теб. И без това приличаш на наркоман.

[1] Град в централен Тексас, седалище на сектата Клонка Давидова на Дейвид Кореш, разбита през 1993 г. от органите на реда, при което загиват 84 души. — Б.пр. ↑

21.

На следващата сутрин влязоха в магазина на Армията на спасението веднага щом отвори. Гедеон тръгна по рафтовете, като подбираше дрехи и ги даваше на Фордайс, който ги поемаше без особена охота. После се отбиха в един магазин за театрален реквизит и се върнаха в хотелската стая на Фордайс с покупките. Гедеон разстла дрехите на леглото под намръщения поглед на агента.

— Наистина ли е необходимо? — попита той.

— Стой мирно. — Гедеон избра една риза, постави панталоните под нея, намръщи се, смени ризата с друга, после с трета, избра чорапи и присви преценяващо очи.

— Господи! — измърмори Фордайс. — Няма да изнасяме представление на Бродуей все пак.

— Разликата е, че ако представлението ни се издъни, няма да ни замерят с гнили домати. Проблемът е, че изглеждаш като роден за федерален агент.

Подбра други дрехи, добави обувки и чорапи, бейзболна шапка и перука и накрая като че ли остана доволен.

— Пробвай тези.

— Педераст! — Фордайс свали костюма и облече дрехите. Поколеба се с перуката. Беше женска, с истински косъм, окастрена не особено сърчно от Гедеон.

— Давай — подкани го Гедеон. — Не се срамувай.

Фордайс си сложи перуката и я нагласи.

— Сега шапката. Сложи я наопаки.

Резултатът обаче не беше добър — Фордайс изглеждаше твърде стар.

— Обърни я с козирката надясно.

Накрая Фордайс застана пред него напълно костюмиран. Гедеон го обиколи преценяващо.

— Не биваше да се бръснеш тази сутрин.

— Трябва да тръгваме.

— Още не. Искам да те видя как ходиш.

Фордайс направи обиколка на стаята и Гедеон изстена.

— Трябва да вложиш сърцето си в ролята, разбираш ли?!

— Не знам как. И без това изглеждам като изрод.

— Не става въпрос само за външния вид. А за духовната нагласа.

Трябва да влезеш в образа. Не само да го играеш, а да бъдеш него.

— И какъв по-точно да бъда?

— Наперен, отракан, арогантен, коварен, самодоволен, непукист, морално пропаднал боклук. Мисли си за това, докато обикаляш стаята.

— И как ходят морално пропадналите боклуци?

— Не знам, трябва да го усетиш. Вложи малко чувство. Представи си, че си сводник. Свий устни. Вирни брадичка.

Фордайс въздъхна раздражено и направи втора обиколка.

— По дяволите! — изстена Гедеон. — Да не са ти пъхнали ръжен в задника?

Фордайс не издържа.

— Губим си времето. Ако не тръгнем веднага, ще закъснеем за имама.

Гедеон отново изруга под нос и тръгна след Фордайс към чакащата кола. Питаше се колко ли е добър радарът на онези типове. За него Фордайс продължаваше да се движи и да говори като федерален агент.

Може би нямаше да забележат. Но ако се усетеха, нямаше да е зле да разполага с резервен план.

22.

Ранчо Юта Крийк се намираше в планините южно от Санта Фе. С много друсане и буксуване се изкачваха по изронения миньорски път по покритите с борове склонове.

Пътят свърши при чисто нова телена ограда със заключен портал.

Слязоха от колата и Гедеон погледна Фордайс.

— Тръгни пръв, искам да те видя пак как вървиш. Помни какво ти казах.

— Стига си ми зяпал задника.

Фордайс тръгна към портала и Гедеон едва не полудя, когато долови упоритата атмосфера на ченге около него. Все пак трябваше да признае, че дрехите си ги биваше; проблемът бе в начина, по който се държеше агентът. Ако обаче си държеше устата затворена, може би по някакво чудо нямаше да го усетят.

— И не забравяй, остави говоренето на мен — подметна Гедеон.

— Искаш да кажеш баламосването. В което си истински експерт.

На стотина метра зад оградата имаше малка дървена колиба, а между високите борове се виждаха и други постройки, плевня и фронтонът на основната сграда. Недалеч имаше обор, а зад него се простираха пасища.

Гедеон разтресе портала.

— Ей!

Нищо. Нима и тук не бе останал никой?

— Хей! Има ли някой?

Някакъв мъж излезе от колибата и тръгна към тях. Беше с дълга сплъстена черна коса и равно подрязана брада. Докато приближаваше, небрежно извади затъкнатото в колана му мачете.

Гедеон усети как Фордайс се напрегна и промърмори:

— Спокойно. По-добре е от колт.

Мъжът спря на три метра от оградата, държеше театрално мачетето пред гърдите си.

— Това е частна собственост.

— Да, знам — каза Гедеон. — Виж, ние сме приятели. Пусни ни да влезем.

— Кого търсите?

— Уилис Локхарт — каза Гедеон. Така се казваше лидерът на комуната.

— Той очаква ли ви?

— Не, но имаме бизнес предложение, което ще иска да чуе, гаранция. Сигурен съм, че ще се вкисне, ако ни отпратиш, без да чуе за какво става дума. Здравата ще се вкисне.

Мъжът се замисли за момент.

— За какво предложение става дума?

— Съжалявам, човече, но това е само за Локхарт. Става въпрос за пари. Пари, разбираш ли?

— Командир Уил е зает човек.

„Командир Уил“.

— Е, ще ни пуснеш ли, или не? Защото и ние сме заети.

Колебание.

— Въръжени ли сте?

Гедеон разпери ръце.

— Не. Спокойно можеш да провериш.

Бяха оставили оръжията си в колата. Фордайс беше взел служебната си карта, разрешителното и заповедта за задържане и ги бе закрепил с ластик за пищяла си, под панталоните.

Мъжът прибра мачетето.

— Добре. Но на командира няма да му хареса, ако не сте онези, за които се представяте.

Отключи портала и влязоха. Мъжът ги обискира набързо и заключи портала, което никак не беше добре. Все пак влизането се оказа по-лесно, отколкото Гедеон беше очаквал.

Минаха покрай обора, където неколцина членове на комуната се занимаваха с говедата, и продължиха към голямата сграда — триетажна, с нови на вид крила и огромна веранда, която я опасваше цялата. По-нататък се виждаха слънчеви панели, оградени с бодлива тел, и няколко чудовищни сателитни чинии.

— За какво им е пък това? — промърмори Фордайс.

— Сигурно като резервен вариант, ако случайно спрат порното по кабеларката — шеговито отвърна Гедеон, но също се зазяпа в комплекса.

Докато приближаваха главната сграда, минаха през чудесно реставрирано миньорско градче с дървени къщи, конюшня и коневръз с няколко оседлани коня. Автентичната атмосфера се разваляше от паркинг, на който имаше десетина еднакви джипа, земекопна техника и няколко големи камиона.

Качиха се на верандата на главната сграда. Мъжът почука на вратата, отвори и влязоха.

Гедеон с изненада откри, че салонът на първия етаж е превърнат в модерна заседателна зала с голяма маса от палисандър, офис кресла, дъски за писане и голям плазмен екран. По дъските бяха изписани диференциални уравнения. Оттатък залата зърна класна стая, в която група хлапета слушаха учителка, облечена в памучна рокля на райета. Цялото място беше шантаво, с някаква ретро-футуристична атмосфера.

— Нагоре — каза водачът им.

Докато се качваха по стълбите, чу учителката да казва как работещи за правителството биолози били създали ХИВ вируса с цел геноцид.

Двамата с Фордайс се спогледаха.

Стигнаха площадката и Мачетето ги поведе по дълъг коридор. Няколко врати зееха отворени; в едната стая имаше оскъдно облечена жена със съблазнителни форми, която се излягаше на легло с пурпурни сатенени чаршафи. Погледна ги с безразличие.

— Тази да не е... ъ-ъ-ъ... *вицекомандир*? — попита Гедеон, когато спряха пред една затворена врата. — Да де, привилегиите на властта.

— Млъквай — изръмжа Фордайс, докато Мачетето чукаше на вратата.

Нечий глас им извика да влязат.

Помещението бе обзаведено като викториански бардак с тапети от червено кадифе, меки канапета и кресла, персийски килими, месингови лампи със зелени стъкла. Зад голямо бюро седеше прехвърлил петдесетте мъж в изключително добра форма, с дълга коса, същата четвъртита брада (това явно беше на мода) и очи като на Распутин. Носеше синьо сако, риза от брокат, старомодна широка

вратовръзка и златен ланец — самото олицетворение на конте в игрален дом.

Абсолютен палячо.

Гедеон се отпусна. Уравнения или не, тези хора бяха въздух под налягане. Не се намираха сред фамилията Менсън, нито пък мястото беше като имението в Уейко. Сложните му и хитри ходове започваха да изглеждат ненужни.

— Какво искат тези? — остро попита мъжът.

— Казват, че имали бизнес предложение за теб, командире — отвърна Мачетето.

Проницателният поглед на Локхарт се плъзна по Гедеон и се спря за момент върху Фордайс — малко по-дълъг момент от необходимото. Сърцето на Гедеон се сви.

— Кои сте вие? — попита Локхарт подозрително.

— Той специално е от федералните — отвърна Гедеон в пристъп на просветление.

Фордайс рязко завъртя глава към него, а Локхарт стана от стола си. Гедеон се засмя непринудено.

— Или по-точно беше.

Локхарт остана прав, без да сваля очи от двамата.

— Антитерористична спецчаст, от запаса — каза Гедеон. — Нали знаете, че онези палячовци се пенсионираха на четиридесет и пет? Сега приятелят ми се занимава с друг бизнес, донякъде свързан с предишната му работа.

Дълго мълчание.

— И за какъв бизнес става дума?

— Марихуана за медицински цели.

Рунтавите вежди на командира се повдигнаха и той отново седна.

— Казвам се Гедеон Крю — продължи Гедеон. — С партньора ми търсим сигурно място за отглеждане на суровината — някъде в планините, добре защитено, на добре поливана земя, далеч от любопитни очи и от крадците на марихуана. С надеждна работна ръка. — Усмихна се и даже намигна. — Носи малко по-голяма печалба от вашата люцерна, всичко е напълно законно, а освен това върви с определени, така да се каже, *привилегии*.

Последва дълго мълчание. Локхарт не сваляше очи от Гедеон.

— Ами ако случайно вече си имаме плантация марихуана „за медицински цели“? Защо да имаме нужда от вас?

— Защото онова, което правите, е незаконно и не можете да продавате стоката. Аз имам разрешително и диспансерът ми в Санта Фе е готов за откриване, ще бъде първият в града. Количествата ще са огромни. И повтарям — всичко е законно.

Фордайс също се намеси и се ухили на Локхарт.

— От времето в АТСЧ имам отлични връзки в бизнеса.

— Разбирам. А какво ви накара да си помислите за нас?

— Старата ми приятелка Кони Ръст — отвърна Гедеон.

— И откъде познавате Кони?

— Ами, навремето ѝ бях доставчик на канабис, преди да дойде при вас.

— И откъде ѝ осигурявахте стоката?

— Че откъде другаде? — Гедеон кимна към Фордайс.

Локхарт отново погледна агента.

— Докато сте били при федералните ли?

— Да не би едното да пречи на другото?

Локхарт се замисли, после взе оставеното на бюрото уоки-токи.

— Доведете Кони. Веднага.

Зачакаха мълчаливо. Сърцето на Гедеон блъскаше в гърдите му. Дотук добре.

След няколко минути на вратата се почука и влезе някаква жена.

— Дошъл е твой стар приятел, Кони — каза Локхарт.

Тя се обърна към тях — същински парцал със зачервена от пиенето и тревата кожа, отпуснати влажни устни, изрусена коса с петсантиметрови кафяви корени. И също беше с памучна рокля на райета.

— Кой? — попита тя и воднистите ѝ сини очи ги изгледаха неразбиращо.

Локхарт посочи Гедеон.

— Този.

— Никога не съм го виждала този тип...

Фордайс обаче беше приключил с чакането. Наведе се и измъкна значката и документите, а Гедеон пристъпи към Ръст и я хвана здраво за ръката.

— Стоун Фордайс — рязко каза агентът и смъкна перуката си. — ФБР. Имаме разрешително и заповед за разпит на Кони Ръст, поради което я задържаме. — Хвърли документите на бюрото на Локхарт. — А сега тръгваме. Всеки опит да ни спрете ще се разглежда и преследва като пречка пред правосъдието.

И докато Локхарт ги зяпаше като треснат с мокър парцал, се обърнаха и бързо се изнесоха. Гедеон почти влачеше обърканата жена, която всъщност не оказваше никаква съпротива.

— Спрете ги! — викна Локхарт зад тях.

Те изтичаха надолу по стълбите, сподиряни от виковете на Локхарт по уоки-токите.

Миг по-късно бяха навън и подтичваха по отъпканата улица към портала. И точно тогава Ръст се разпищя — пронизителен писък, изпълнен с почти животински страх и ужас. Обаче не се съпротивляваше — беше толкова пасивна, че едва се влачеше.

— Не спирай, не спирай — подвикна Фордайс. — Почти стигнахме.

Но когато завиха покрай обора, откриха, че изобщо не са стигнали. Членовете на комуната, които се бяха занимавали с говедата, се изсипаха на пътя и го блокираха. Държаха електрически остени. И бяха седмина.

— Федерални агенти в изпълнение на задача! — избумтя гласът на Фордайс. — Не се намесвайте! Направете път!

Те обаче не направиха път. Вместо това тръгнаха заплашително към тях с насочени напред остени.

— О, не! — възкликна Гедеон и забави крачка.

— Не спирай. Може да е блъф.

Гедеон продължи да мъкне Ръст.

— ФБР, официална акция! — изрева Фордайс, докато подтичваше напред с вдигната значка.

Самата сила на решимостта му накара каубоите да се поколебаят, но Ръст пак се разпищя и това сякаш ги окуражи.

— Отстъпете — извика Фордайс — или ще бъдете арестувани и обвинени в престъпно възпрепятстване на разследване!

Но вместо да отстъпят, каубоите отново тръгнаха напред. Водачът мушна с остена си към агента. Фордайс се извъртя, но остенът

на втория го удари в хълбока. Изпращя електричество и Фордайс изрева и падна.

Гедеон пусна Ръст (тя се свлече на земята) и грабна някаква лопата, подпряна на стената. Хвърли се напред и изби остена от ръката на втория мъж. Той се завъртя в прахта, а Гедеон замахна и удари мъжа отстрани. Той рухна на земята и се стисна за ребрата. Гедеон захвърли лопатата, грабна остена и се обърна към другите, които незабавно се втурнаха напред с дружен вик, размахали остените като саби.

23.

Саби. Благодарение на едно сладко момиче с доста буйни наклонности Гедеон известно време се беше занимавал с фехтовка в гимназията. Отказа се, когато се отказа и тя, преди да стане достатъчно добър. Сега си помисли, че е направил грешка.

Фордайс се мъчеше да стане, но един от каубоите го изрита и той падна пак.

Гедеон се вбеси, хвърли се към най-близкия мъж, мушна го с остена и натисна копчето. Мъжът изкрещя от болка, рухна на земята и Гедеон замахна към следващия, отби атаката му, избяга от ръцете му и финтира към трети. Чу викове зад себе си — Фордайс вече се беше изправил, ревеше и се олюляваше като пиян безумец.

Третият мъж атакува, удари остена на Гедеон и се посипаха искри. Гедеон отскочи, после контраатакува, но изгуби равновесие; противникът му пристъпи напред, като сечеше и мушкеше. Гедеон парираше ударите, хвърчаха искри. Втори мъж му влезе странично точно когато Гедеон направи попадение и противникът му падна с писък и се загърчи в прахта. Гедеон се извъртя и отби удара на другия нападател. С периферното си зрение видя как Фордайс стоварва удар върху друг противник — счупи му челюстта, след което се хвърли като диво животно към следващия, който се мъчеше да завърти остена си и да го намушка.

Още мъже нападаха Гедеон и го накараха да притисне гръб в стената, докато отбиваше ударите им. Бяха твърде много, за да се справи с тях. Един нападна бързо и замахна, докато друг го ръгна в хълбока. Гедеон усети внезапна ослепителна болка и изрева; краката му се подгънаха и той се свлече покрай стената, а мъжете пристъпиха напред.

Изведнъж зад тях се появи Фордайс, размахал лопатата като бейзболна бухалка. Удари с широкото единия нападател в главата и накара останалите да се обърнат, за да се защитават. Той отби ударите им, остените дрънчаха и хвърляха искри при всеки допир.

Противниците обаче бяха прекалено много и Гедеон и Фордайс бяха принудени да отстъпят. Гедеон се изправи на колене; Фордайс сграбчи ръката му, вдигна го да стане и викна:

— Влизай в обора!

Последно замахване с лопатата и безумен рев им разчистиха пътя към отворената врата и двамата влязоха тичешком. След ярката светлина навън Гедеон за момент се почувства като слепец.

— Трябват ни оръжия — дрезгаво каза Фордайс, докато отстъпваха назад и се препъваха в тъмното покрай бали люцерна. Половин дузина каубои се изсипаха през вратата.

— Май намерих. — Гедеон грабна една опряна на близкия стълб моторна резачка и я включи.

Резачката заръмжа гаднярски.

Каубоите замръзнаха.

— След мен. — Гедеон се затича право към скупчените каубои, като размаха резачката. Моторът виеше пронизително.

Каубоите се втурнаха да се спасяват, а Гедеон изскочи навън и извика на Фордайс:

— Да се махаме оттук!

И тогава чу друг рев. Иззад ъгъла се появи бившият им водач — но сега вместо мачете също размахваше моторна резачка.

Гедеон се обърна и посрещна нападателя. Резачките ревяха. За момент трионите им се докоснаха с мощен трясък и искри. Силата на инерцията бе толкова голяма, че Гедеон залитна и едва не падна. Противникът му се възползва от това и замахна — зъбите на триона се бяха слели в блестяща ивица по ръба. Гедеон блокира удара и отново последва мощен тласък и дъжд от искри. Гедеон пак отлетя назад и мъжът настъпи. Явно беше експерт с резачките.

Гедеон не беше експерт. Ако искаше да оцелее — колкото и малък да бе шансът му, — трябваше да разчита на оскъдния си опит на гимназиален фехтовач.

„Ще опитам пронизване“ — отчаяно помисли Гедеон. Атакува с върха на резачката гърдите на противника, но той с лекота парира странично и трионите се докоснаха за трети път с поредното ужасно стържене и искри.

Гедеон отлетя към стената и мъжът — хилеше се доволно — пристъпи напред и замахна. Трионът остърга дъските, а Гедеон се

сниши, изгуби равновесие и падна. Фордайс се опита да се намеси, но мъжът замахна с резачката и го принуди да отстъпи. И сега стоеше изправен над него и брадата му се тресеше, докато замахваше с острието надолу към Гедеон, който вдигна резачката си, за да се защити; отби атаката и трионът му отлетя настрани, а жестокият удар отхвърли нападателя назад. Гедеон се възползва от момента, скочи на крака и — докато мъжът се обръщаше отново към него с рев — внезапно се хвърли *напред*, насочил резачката пред себе си, след което се извъртя странично. Трионът разкъса ръкава на дочената риза на противника и остави кървава ивица по ръката над лакътя.

— Попадение, чисто попадение! — извика Гедеон.

Раната само разлюти брадатия още повече. Той се втурна напред, като размахваше резачката над главата си като боздуган, и я стовари върху триона на Гедеон. Последва стържене, искри — и изведнъж резачката се изтръгна от ръцете на Гедеон. Веригата на противника му обаче се скъса, отплесна се назад като камшик и разряза лицето му от устата до ухото. Плисна кръв. Мъжът изпищя, изпусна резачката и стисна лицето си.

— Отзад! — изрева Фордайс.

Гедеон се наведе, грабна резачката си и се извъртя точно навреме, за да посрещне каубоите, които се бяха втурнали към него с остените. Трионът описа дъга през тях, разряза ги при дръжките и накара ужасените нападатели да се пръснат.

И тогава Гедеон чу изстрелите.

— Трябва да изчезваме! — викна Фордайс, вдигна Кони Ръст и я метна през рамо.

Затичаха към оградата. Гедеон замахна с резачката, разсече телената мрежа и изскочиха навън. Около тях се забиваха куршуми.

След секунди бяха при колата. Гедеон захвърли резачката и скочи зад волана, а Фордайс блъсна Ръст на задната седалка, метна се отгоре ѝ и я притисна.

Два куршума превърнаха предното стъкло в непрозрачна паяжина от пукнатини.

Гедеон проби дупка с юмрук, махна висящите парчета и потегли с мръсна газ.

Когато изстрелите затихнаха в далечината, Гедеон чу Фордайс да стене от задната седалка.

— Ранен ли си?

— Не. Просто си помислих колко хартия трябва да изпиша.

24.

Когато се измъкнаха от лабиринта черни пътища и излязоха на Шосе 14 при Мадрид, бивше миньорско градче, сега превзето от грънчарници на бивши хипита, работилници за макраме и магазинчета за билки, Гедеон най-сетне се отпусна. За щастие никой не тръгна да ги преследва от Юта Крийк. Намали скоростта, докато минаваха през градчето.

По време на дивото им бягство Кони Ръст, която седеше отзад с Фордайс, се беше смълчала. Сега отново заскимтя и заповтаря:

— Какво ще стане с мен?

— Нищо лошо — със спокоен глас я увери Фордайс. — Тук сме, за да ви помогнем. Несъмнено сте разбрали в какво е бил замесен бившият ви съпруг.

Това доведе до нови хлипове.

— Просто искаме да ви зададем няколко въпроса, това е всичко.

Гедеон слушаше как Фордайс ѝ обяснява — с безкрайно търпение, сякаш говореше на дете, — че имат призовка, която я задължава да отговори на въпросите им честно, и че няма от какво да се безпокои, че не е заподозряна, няма да бъде задържана и че всъщност е много важен човек, чиято помощ може да се окаже решаваща. Продължи да говори с дълбокия си глас, като прекъсваше самосъжалителните ѝ изблици, докато тя най-сетне май се успокои.

Последно подсмърчане.

— Какво искате да знаете?

— Колегата ми — каза Фордайс, — Гедеон Крю, е работил с бившия ви съпруг в Лос Аламос. Той ще задава въпросите.

Гедеон се изненада.

— А сега — продължи Фордайс, — с него ще си сменим местата, за да може да разговаря с вас, без да се разсейва. — Обърна се към Гедеон. — Нали, партньоре?

Гедеон отби и спря.

Щом слязоха от колата, Фордайс каза тихо:

— Познавал си Чокър. Знаеш какво да питаш.

— Но ти си специалистът по разпитите — шепнешком запротестира Гедеон.

— Но пък в момента тя е готова да говори.

Гедеон седна отзад до Ръст. Тя още подсмърчаше и бършеше носа си със салфетка, но иначе бе спокойна. Дори изглеждаше малко поласкана от оказаното ѝ внимание. Гедеон се чудеше какво да прави. Разпитите не бяха стихията му.

Фордайс превключи на скорост и потегли бавно.

— Ъ-ъ-ъ — каза Гедеон, чудеше се откъде да започне. — Както каза агент Фордайс, бях колега на бившия ви съпруг в Лос Аламос.

Тя кимна тъпо.

— Бяхме приятели. Струва ми се, че сме се срещали. — Реши, че ще е по-добре да не ѝ напомня за коледното парти, когато се беше напила.

Тя отново го погледна и Гедеон се смая от празните ѝ очи.

— Съжалявам, но не ви помня.

Какво да я пита? Умът му работеше трескаво.

— По време на брака ви Рийд проявявал ли е някакъв интерес към исляма?

Тя поклати глава.

— А какво ще кажете за работата му? Да се е изказвал негативно за онова, което прави в лабораторията? Във връзка с бомби и така нататък?

— Беше луд по работата си. Гордееше се с нея. Отвратително. — Тя се изсекна. Говоренето за Чокър като че ли проясняваше ума ѝ, каквато и да беше причината.

— Защо да е отвратително?

— Защото беше инструмент на военнопromишления комплекс, а така и не го осъзна.

— Някога да се е изказвал срещу Съединените щати? Да е изразявал симпатия към някоя терористична организация?

— Не. Открай време си беше отявлен патриот. Трябваше да го видите след единайсети септември. „Пуснете им една атомна бомба на тия копелета“. Без изобщо да си дава сметка, че Буш и Чейни организираха всичко.

Гедеон предпочете да не коментира това мнение.

— Не ви ли се стори странно, че е приел исляма?

— Ни най-малко. Докато бяхме женени, ме влачеше в един дзенбудистки център на медитации, на разни събрания на псевдоиндианската Църква на коренните американци, на сциентолози, на муунисти... опитваше всичко, за което можете да се сетите.

— Значи е бил един вид духовен търсач.

— Много мил начин на изразяване. Беше си просто тъпанар.

— Защо се разведохте?

Тя подсмръкна.

— Нали ви казах. Беше тъпанар.

— Поддържахте ли контакт след развода?

— Той се опита. Беше ми дошло до гуша, гадеше ми се от него. Когато влязох в комуната, най-сетне ме остави на мира. Беше страхливец.

— Имате ли връзка с Уилис? — неочаквано се обади Фордайс от предната седалка.

— Имахме. После той се посвети на целомъдрие.

„Да бе“ — помисли си Гедеон, като си спомни младата жена, която се излежаваше в стаята до кабинета на Уилис.

— И каква е идеята на ранчото, какво целите? — попита Фордайс.

— Ние сме се отделили от тази забатачена страна. Извън системата сме, живеем самостоятелно. Изхранваме се сами, грижим се един за друг. Ние сме предвестниците на новата епоха.

— И защо е необходимо това?

— Вие сте пленници на правителството си. Нямаме представа. Вашите политици страдат от болестта на властта. Те са абсолютно корумпирани, а вие не го виждате.

— Какво имате предвид под „болестта на властта“? — попита Фордайс.

— Всички структури на властта поради самата си природа рано или късно се оглавяват от психопати. Почти всички правителства в света са превзети от хитроумни психопати, които имат огромно влияние върху човешката психология и използват обикновените хора за своя изгода. Тази раса от патологични девианти не може да изпитва състрадание, няма съвест. Те имат ненаситна жажда за власт — и управляват света.

Това бе наизустена реч и звучеше изтъркано, макар да представляваше известен интерес, поне за Гедеон. Самият той понякога си мислеше подобни неща.

— И какво смятате да правите по въпроса? — попита Фордайс.

— Ще теглим черта на всичко и ще започнем отново.

— Как ще теглите черта? — попита Гедеон.

Тя изведнъж млъкна и стисна устни.

След кратко мълчание Фордайс попита:

— И какво правите в ранчото?

— Отначало бях в техническия екип, но сега работя в градината.

— В техническия екип?

— Да. — Тя вирна глава. — Ние не сме лудити. Приемаме технологиите. Революцията ще бъде извършена чрез технология.

— Каква технология?

— Интернет, средства за масова комуникация. Видяхте сателитните ни чинии. Свързани сме с целия свят.

— Революцията ще бъде ли свързана с насилие? — мило попита Гедеон.

— Психопатите няма да се махнат доброволно — отвърна тя намръщено.

Приближаваха покрайнините на Санта Фе. Минаха покрай затвора и зелените поля започнаха да отстъпват пред постройките.

— В ранчото проявяват ли интерес към работата на бившия ви съпруг? — попита Фордайс. — Имам предвид, той е създавал ядрени оръжия. Биха могли да се окажат добро средство за теглене на чертата на психопатите.

Отново мълчание. После Кони Ръст каза:

— Това не е причината аз да отида там.

— А защо отидохте? — попита Фордайс.

— Защото... Уилис ме обичаше.

Тази жалка декларация беше последното, което каза. Каквото и да я питаха, както и да я придумваха, продължи да мълчи. Оставиха я в командния център на ПЕЯБ в Санта Фе, без да чуят от нея нито дума повече.

— Те да си трошат главите с нея — каза Фордайс, докато потегляха на север. — Ние имаме среща с имама.

25.

Джамията „Ал Дахаб“ се намираше в края на криволичещ път — тухлена постройка със златен купол на фона на червените скали. Създаваше поразителна картина в червено, златно и синьо, заобиколена от море правителствени коли. Автомобилите и автобусите изпълваха просторния паркинг, други бяха паркирани в двора от двете ѝ страни.

Докато приближаваха, Гедеон чу викове и се обърна. Малка, но гласовита група протестиращи се беше събрала от едната страна зад барикадите, крещеше и размахваше табели с надписи от рода на „Мюсюлмани, вървете си у дома“.

— Виждаш ли ги онези малоумници? — попита Гедеон.

— Нарича се свобода на словото — отвърна Фордайс спокойно.

На паркинга беше организиран мобилен команден център, просторна каравана с куп свързочна техника на покрива. Докато Фордайс се оглеждаше за място за паркиране, Гедеон попита:

— Защо са тук? Защо не са замъкнали всички в града за разпит?

— С цел сплашване — изсумтя Фордайс. — Нагазват в пространството им.

Минаха през няколко пропускателни пункта и металдетектор и накрая влязоха в джамията.

Дълъг широк коридор водеше към великолепно пространство под купола, облепено със сини плочки със сложни абстрактни плетеници. Минаха централната част и продължиха към затворена врата отзад. Наоколо сновяха агенти на ПЕЯБ. Почти не се виждаха мюсюлмани — като че ли всеки присъстващ беше правителствен агент.

След поредната проверка на документите вратата се отвори. Малката скромна стаичка от другата страна беше превърната в помещение за разпити, с маса в средата, няколко стола, висящи от тавана микрофони и камери на триноги в четирите ъгла.

— Имамът ще дойде всеки момент — каза някакъв с шапка на ПЕЯБ.

Зачакаха прави. След малко вратата се отвори. За голяма изненада на Гедеон имамът бе западняк, със син костюм, вратовръзка и бяла риза. Нямаше брада, тюрбан или роба. Единственото необичайно беше, че ходеше по чорапи. Бе на около шейсет, як набит мъж с черна коса.

Отпусна се уморено на един стол и каза:

— Моля, седнете.

Гедеон хвърли поглед към Фордайс, видя, че агентът не сяда, и реши също да остане прав.

— Стоун Фордайс, ФБР — представи се агентът и показа значката си.

— Гедеон Крю, сътрудник на ФБР.

Имамът не прояви абсолютно никакъв интерес; всъщност изтощението като че ли заличи едва доловимите следи на гняв, които бяха останали по лицето му.

— Господин Юсуф Али? — попита Гедеон.

— Същият — каза имамът, скръсти ръце на гърдите си и погледна някъде покрай тях.

Бяха обсъдили предварително как да проведат срещата. Гедеон щеше да започне пръв и да играе ролята на съчувстващия разпитващ. В един момент Фордайс щеше да се намеси и да бъде груб. Типичната игра на доброто и лошото ченге си оставаше в сила, колкото и да беше изтъркана.

— Бях приятел на Рийд в Лос Аламос — каза Гедеон. — Когато прие исляма, той ми даде някои от книгите си. Направо не повярвах, когато чух какво е направил в Ню Йорк.

Никаква реакция от страна на имама. Продължаваше да гледа през тях.

— Изненадахте ли се, когато научихте?

Най-сетне имамът го погледна.

— Дали съм се изненадал? Бях *поразен*.

— Били сте негов наставник. Присъствали сте, когато е изрекъл шахада, свидетелството на вярата. Нима казвате, че не сте забелязали у него никакъв признак на растящ радикализъм?

Дълго мълчание.

— Сигурно за стотен път ми задават този въпрос. Наистина ли трябва да отговарям?

Тук се намеси Фордайс:

— Проблем ли имате с отговарянето на точно този въпрос?

Али се обърна да го погледне.

— За стотен път — да, имам. Но въпреки това ще отговоря. Не видях никакъв, абсолютно никакъв признак за радикализъм. Тъкмо обратното, Чокър сякаш не проявяваше интерес към политическия ислям. Беше съсредоточен изцяло върху собствените си отношения с Бог.

— Трудно ми е да го повярвам — заяви Фордайс. — Имаме копия на проповедите ви. В тях има критични коментари към американското правителство, критика на войната в Ирак и други изявления от политическо естество. Имаме и други показания относно антивоенните и антиправителствените ви възгледи.

Али погледна Гедеон.

— Вие подкрепяхте ли войната в Ирак? И подкрепяте ли политиката на правителството?

— Ами...

— Тук ние задаваме въпросите — прекъсна го Фордайс.

— Искам да кажа, че моите възгледи за войната не се различават от възгледите на много други лоялни американци. А аз съм лоялен американец.

— Ами Чокър?

— Явно не е бил. Може би не знаете, агент Фордайс, но не всеки, който е против войната в Ирак, изгаря от желание да взриви Ню Йорк.

Фордайс поклати глава.

Али се наведе напред.

— Агент Фордайс, ще ви кажа нещо ново. Нещо свежо. Нещо, което не съм казвал на другите. Желаете ли да го чуете?

— Да.

— Приех исляма, когато бях на тридесет и пет. Преди това се казвах Джоузеф Карини и бях водопроводчик. Дядо ми дошъл тук от Италия през хиляда деветстотин и трийсета, петнайсетгодишно хлапе с един долар в джоба и парцали на гърба. Пристигнал от Сицилия. Успял сам да си стъпи на краката в тази страна, намерил си работа, трудил се здраво, научил езика, купил си къща в Куинс, оженил се и отгледал децата си в хубав, безопасен работнически квартал. Който за него бил като рай в сравнение с корупцията, бедността и социалната

несправедливост в Сицилия. Той *обичал* тази страна. Баща ми и майка ми изпитваха същото. Успяхме да се преместим от предградията — Норт Арлингтън, Ню Джърси. Родителите ми бяха благодарни за възможностите, които им дава тази страна. Същото се отнася и за мен. Коя друга страна ще приеме петнадесетгодишно хлапе без пукната пара, което дори не знае езика, и ще му даде подобни възможности? И аз се възползвах от същите тези свободи, които ми позволиха да напусна Католическата църква — нещо, което направих поради дълбоко лични причини, — да приема исляма, да се преместя на запад и накрая да стана имам на тази великолепна джамия. Подобно нещо е възможно единствено в Америка. Дори след единайсети септември хората се отнасят с уважение към нас, мюсюлманите. Ние бяхме не по-малко ужасени от всички останали от терористичната атака. Беше ни позволено да изповядваме религията си, без да ни притесняват, в мир, в продължение на много години.

И направи многозначителна пауза. В тишината до тях достигнаха скандиранията и виковете на протестиращите отвън.

— Поне досега — отсече имамът.

— На това му се вика чудесна патриотична история — обади се Фордайс малко заядливо, но Геден виждаше, че речта на имама го е лишила донякъде от хъса му.

Останалата част от разговора мина без никакъв резултат. Имамът настояваше, че в джамията няма радикали. Повечето от молещите се били приели исляма наскоро и на практика всички били американски граждани. Информацията за финансирането на джамията и училището била достъпна на всеки, който прояви интерес; всички документи били предадени на ФБР. Всички поддържащи ги благотворителни организации били регистрирани и техните документи също били дадени на властите. Да, като цяло съществувала опозиция срещу войните в Ирак и Афганистан, но в същото време някои от конгрегацията били служили в Персийския залив. Да, изучавали арабски, но в края на краищата той бил езикът на Корана и това не намеквало за някаква тайна подкрепа на конкретни политически виждания или предразсъдъци.

После времето им изтече.

26.

Докато си пробиваха път през тълпите полицаи и други служители на реда, Фордайс мълчеше. Когато обаче приближиха колата, не издържа и избухна.

— Този тип е добър. Прекалено добър, ако питаш мен.

Гедеон изсумтя в знак на съгласие.

— Същински Хорейшо Алджър^[1]. Но ако е лъжец, страшно го бива. — Въздържа се да добави: „А аз разбирам от тези неща“. — Не би било трудно да проверим версията му.

— О, не се и съмнявам, че всичко ще е наред. Типове като него са предпазливи.

— Мисля, че няма да е зле да разберем защо е напуснал Католическата църква.

— Аз пък залагам десет към едно, че се надява да направим точно това. Спомни си само как наблегна на този факт.

Приближиха групата протестиращи зад полицейските прегради. Гневните им викове стържеха като шкурка в спокойния въздух на пустинята. Отделни гласове се извисяваха от време на време над всеобщата какофония.

Фордайс внезапно спря и наклони глава.

— Чу ли?

Гедеон също спря. Някой крещеше нещо за каньон и правене на бомба.

Отидоха при протестиращите. Когато видяха, че най-сетне са привлекли нечие внимание, те завикаха и заразмахваха табелите си с удвоена енергия.

Млада жена с типична западняшка рокля, ботуши, шапка и колан с голяма катарамата пристъпи напред.

— Промъкват се в Каньона на кобрата точно преди залез...

— Лично ли ги видяхте?

— Разбира се, че ги видях.

— Къде се намирахте?

— На ръба. Покрай него има пътека, по която яздя. Видях ги, вървяха нагоре по каньона и мъкнеха материали за изработка на бомба. Сглобяват я някъде там.

— Материали за изработка на бомба? Какви по-точно?

— Ами, раници, тежки раници. Вижте, не се майтапя, наистина правят бомба.

— Колко пъти сте ги виждали?

— Само веднъж, но и това е достатъчно, за да разбере човек, че...

— Кога?

— Преди половин година. И да ви кажа...

— Благодаря.

Записаха името и адреса ѝ и отидоха при колата. Фордайс седна зад волана. Още беше ядосан.

— Ама че загуба на време!

— Може и да не е, ако от сведенията за каньона излезе нещо.

— Може би си заслужава да се провери. Но тази жена просто повтаряше слух. Самата тя не е видяла нищо. Онова, което ме интересува повече, са онези двамата, които вървят след нас, откакто излязохме от джамията.

— Следят ли ни?

— Не ги ли видя?

Гедеон се изчерви.

— Не съм гледал. Изобщо.

Фордайс поклати глава.

— Не знам кои са, но ги заснех на доста дълго видео.

— Видео? Кога успя да ги снимаш, по дяволите?

Фордайс се ухили и извади от джоба си химикалка.

— Деветдесет и девет долара, „Шарпър Имидж“. По-добре е, отколкото да попълваш формуляри в три екземпляра и да чакаш седмици, за да получиш официален запис от ПЕЯБ. — Запали колата и лицето му отново стана сериозно. — Пропиляхме три дни. До А-Ден остава седмица, може би по-малко. А виж тази каша. Просто я виж. Направо се побърквам.

Кимна презрително към морето правозащитници и даде газ.

[1] Американски писател, бивш пастор (1832–1899); в повечето му романи се разказва за бедни момчета, които с труд, упоритост и късмет успяват в живота. — Б.пр. ↑

27.

Майрън Дарт стоеше в Мемориала Линкълн и се взираше унило в мраморния под. Макар да бе горещ ден в началото на лятото — от онези задушни летаргични следобеди, така характерни за Вашингтон, — в мемориала бе сравнително прохладно. Дарт внимаваше да не поглежда към статуята на Линкълн. Нещо в страховитото ѝ великолепие, нещо в мъдрия и доброжелателен поглед на президента винаги го задавяше. Не можеше точно сега да си позволи емоции. Вместо това насочи вниманието си към откъса от втората му реч по случай встъпването му в длъжност, гравирани върху камъка: „Нека се стремим да завършим делото, което сме започнали с твърда увереност в правото, както Бог ни дава да го виждаме“.

Хубави думи. Дарт се закле да ги има предвид през следващите дни. Нуждаеше се от вдъхновението им. Беше уморен като куче — не само от напрежението, но и от самата страна. Тя сякаш се разпадаше, високите нестройни гласове на демагози, журналисти и медийни величия заглушаваха всички останали. В ума му изплуваха безсмъртните стихове от великото стихотворение на Йейтс: „Не вярват в нищо най-добрите. Злите пък са пълни с целеустремена страст“^[1]. Тази криза беше извадила всичко най-лошо у американците, от грабителите и финансовите спекуланти до религиозните малоумници и политическите екстремисти — и дори до страха на многото обикновени хора, които волю-неволю бягаха от домовете си. Какво се случваше с любимата му страна?

Не биваше да мисли за това сега, трябваше да остане съсредоточен върху работата. Обърна се, излезе от мемориала и за момент спря на горното стъпало. Алеята пред него се бе ширнала до далечния монумент на Вашингтон, чиято подобна на игла сянка пресичаше зеленината. Паркът бе пуст. Обичайните туристи и дошлите да се пекаат на слънце ги нямаше. Вместо тях по Конститушън Авеню пълзеше конвой камиони, а зад бетонните заграждения, издигнати на елипс, бяха паркирани армейски джипове „Хъмви“. Никъде не се

виждаха цивилни коли. Листата висяха оклюмали по клоните на дърветата, а в далечината се чуваха сирени — воят им се издигаше и затихваше с монотонността на постапокалиптична приспивна песен.

Дарт слезе енергично по стъпалата до улицата, където го чакаше микробус на ПЕЯБ без означения, заобиколен от неколцина войници на Националната гвардия, въоръжени с карабини М14. Пристъпи до двойната задна врата и почука. Вратата се отвори и той се качи.

Вътре беше хладно и тъмно, мракът се нарушаваше единствено от зеленото и кехлибареното сияние на уредите, пред които седяха неколцина служители на ПЕЯБ.

— Докладвайте — нареди Дарт на личния си асистент Майлс Кънингам.

— Скритите камери и детектори на движение в Мемориала Линкълн са инсталирани и работят — каза Кънингам. — Лазерните датчици трябва да заработят в рамките на един час. Можем да следим в реално време територията в радиус четиристотин метра около паметника. Дори мишка няма да може да мине, без да я засечем.

— А Пентагонът, Белият дом и другите вероятни мишени?

— Там също са разположени подобни системи, които ще заработят напълно около полунощ. Всяка охранителна мрежа ще изпраща информация по отделни трасета до централизиран наблюдателен възел в командния център. Екипи опитни специалисти са готови да поемат смените и да водят денонощно наблюдение.

Дарт кимна одобрително.

— Колко са?

— Около петстотин, плюс хиляда допълнителни души от ПЕЯБ — разбира се, без да броим военните, Националната гвардия, ФБР и другите помощни агенции.

— Каква е общата численост на персонала?

— Сър, невъзможно е да се каже при така бързо развиващата се ситуация. Може би сто хиляди или повече.

„Прекалено много“, помисли Дарт. Разследването беше чудовищно от самото начало, но това не можеше да се избегне. Все пак премълча. На практика целият личен състав на ПЕЯБ беше вдигнат по цялата страна и сега се намираще във Вашингтон. Бяха натоварили ресурсите си до точката на пречупване. Но същото се отнасяше за армията, морските пехотинци и Националната гвардия — елитът на

въоръжените сили беше направил десант в града, докато жителите и правителствените служители го напуснаха.

— Новини от Техническата оперативна група?

Кънингам извади папка.

— Заповядайте, сър.

— Докладвайте по същество.

— Все още се колебаят относно размерите на устройството и потенциалната му мощност. Размерите до голяма степен зависят от техническите умения на създателите.

— Какви са последните преценки?

— Казват, че може да е всичко от бомба в куфар с тегло петдесет килограма до нещо, което се налага да се превозва в микробус. Мощност от двадесет до петдесет килотона. Много по-малко, ако се получи засечка, но дори в този случай ще има огромно изтичане на радиация.

— Ясно. А как върви разследването в Ню Мексико?

— Нищо ново, сър. Разпитите в джамията не са дали конкретни резултати. Имат стотици, дори хиляди следи, но засега не са попаднали на нищо съществено.

Дарт поклати глава.

— Пожарът е тук, не там. Дори да знаехме името на всеки терорист в заговора, това нямаше да ни помогне особено. Спотаили са се. Реалният ни проблем е възбраната и ограничаването. Свържете се със Соненберг в Ню Мексико. Кажете му, че ако не започнат да получават резултати в следващите двадесет и четири часа, ще започна да прехвърлям част от хората му тук, където са наистина необходими.

— Да, сър. — Кънингам понечи да каже още нещо, но млъкна.

— Какво има? — попита Дарт.

— Получих доклад от агента на ФБР там. Фордайс. Поиска и получи разрешение за разпит на бившата жена на Чокър. Живеела в някаква комуна край Санта Фе. Освен това смята да разпита и други хора, които представляват интерес.

— Спомена ли кои са другите заподозрени?

— Не заподозрени, сър, просто хора, с които искат да разговарят. И не, не спомена други имена.

— Изпратил ли е доклада си за бившата съпруга?

— Не. Но последвалите разпити, проведени от хора на ПЕЯБ, не дадоха нищо.

— Интересно. Комуна? Това си заслужава да се разследва, дори да изглежда малко пресилено. — Дарт се огледа. — Искам тестовете да започнат веднага щом бъде инсталирана охранителната техника. Съберете пробни екипи, да се залавят за работа. Проверете за дупки или слаби места в мрежите. Кажете им да са изобретателни — наистина *изобретателни*.

— Да, сър.

Дарт кимна и посегна към дръжката на вратата.

— Сър? — неуверено се обади Кънингам.

— Какво?

Кънингам се покашля.

— Ако позволите да го кажа, сър, но трябва да си починете. На крак сте от петдесет часа, доколкото мога да преценя.

— Всички сме така.

— Не, сър. Всички почиваме. Само вие карате без почивка. Ще позволите ли да ви посъветвам да се върнете в командния център за няколко часа почивка? Ще ви уведомя, ако се появи нещо спешно.

Дарт се поколеба и се сдържа да не отговори остро.

— Оценявам загрижеността ви, господин Кънингам, но ще почивам след като всичко това приключи.

Отвори вратата и излезе на слънце.

[1] У. Б. Йейтс, „Второто пришествие“, превод В. Трендафилов — Б.пр. ↑

28.

Западното летище на Санта Фе дремеше под кристалночистото небе. Докато Фордайс спираше на паркинга, Гедеон видя само един хангар, към който някой се беше сетил в последния момент да прикрепи тухлена сграда.

— Къде е пистата? — попита той, като се оглеждаше.

Фордайс посочи неопределено покрай хангара към голата земя.

— Имаш предвид отгатак този пущинак ли?

— Не, имам предвид самия пущинак.

За Гедеон в най-добрия случай можеше да се каже, че не си пада по летенето. Ако се намираше в удобната първокласна седалка на просторен пътнически самолет, с приглушени светлини, пуснат до дупка айпод, който да заглушава шума, и със стюардеса, която да му носи питиета, можеше да се справи горе-долу, тоест да се преструва, че не се намира в някаква крехка метална тръба, фучаща във въздуха на километри от земята. Погледна с безпокойство малките самолети, паркирани на отгпканата земя. В подобни неща за преструвки нямаше място.

Фордайс взе куфарчето си от задната седалка и слезе.

— Ще отида в центъра да проверя за самолета, за който ти казах. Късметлии сме, падна ни се „Чесна 64TE“.

— Късметлии — нещастно повтори Гедеон.

Фордайс тръгна.

Гедеон остана в колата. Досега все някак беше успявал да избягва малките самолети. Нещата никак не вървяха на добре. Надяваше се да не изпадне в паника и да се изложи пред Фордайс. Жалко, че агентът имаше разрешително за пилот. „Успокой се, идиот такъв — помисли си. — Фордайс ще се справи. Няма от какво да се безпокоиш“.

След пет минути Фордайс излезе от подобната на кутия сграда и му махна. Гедеон преглътна с мъка, слезе от колата, опита се да си надене непукистка физиономия и тръгна след агента покрай хангара и

редицата паркирани самолети до една боядисана в жълто и бяло машина с двигатели на крилата. Приличаше на тенекиена буболечка.

— Това ли е? — попита Гедеон.

Фордайс кимна.

— Сигурен ли си, че можеш да го управляваш?

— Ако не мога, ти пръв ще разбереш.

Гедеон му отправи най-широката усмивка, която успя да докара.

— Знаеш ли какво, Фордайс? Като си помисля, всъщност не съм ти нужен. Защо да не остана в Санта Фе и да поровя по останалите следи, които набелязахме? Съпругата например...

— Никакви такива. Ние сме партньори. Освен това не знам какви може да ги забъркаш.

Фордайс отвори вратата на пилота, качи се в кабината, забърника разни копчета и лостове, после слезе и тръгна да обикаля самолета, като оглеждаше и опипваше тук-там.

— Само не ми казвай, че си и механик.

— Наричат го оглед преди полета. — Фордайс провери елероните и опашката, после отвори някаква малка вратичка и извади някаква метална пръчка.

— Ако обичаш, измий и прозорците покрай другото — обади се Гедеон.

Без да му обръща внимание, Фордайс се пъхна под едното крило и извади от джоба си нещо, приличащо на голяма спринцовка със сламка. Отвори малка капачка и пъхна устройството в крилото. Спринцовката се напълни със синкава течност и Фордайс я вдигна към светлината.

— Сега пък какво правиш? — попита Гедеон.

— Проверявам горивото за вода. — Фордайс продължи да се визира в светлосинята течност. Накрая изсумтя и изля горивото обратно.

— Приключи, нали?

— Още не. Във всяко крило има резервоар, по пет прегледа на крило.

Гедеон отчаяно седна в тревата.

Когато — най-сетне! — Фордайс му направи знак да се качва и да си сложи слушалките, Гедеон изпита огромно облекчение. Последваха обаче още по-продължителни проверки — двигател, рулиране, проверка преди излитането. Фордайс правеше всичко с

удоволствие, а Гедеон се преструваше на заинтересуван. Мина половин час преди двигателите да заработят и да заемат позицията за излитане. Настанен в малката кабина, Гедеон започна да усеща надигаща се клаустрофобия.

— Господи — рече той. — Досега да сме стигнали пеша до Санта Круз.

— Не забравяй, идеята беше твоя. — Фордайс погледна ветрения конус, за да определи посоката на вятъра, после вдигна оборотите и бавно завъртя самолета.

— Ами ако... — започна Гедеон.

— Затвори си устата за малко — прекъсна го Фордайс. — Имаме къс терен за излитане и трябва да се съсредоточа.

Гедеон млъкна.

— Кула — заговори Фордайс в микрофона. — Чесна едно-четири-девет-шест-девет, излизам на писта три-четири за излитане.

Нагласи слушалките, провери за последен път колана на седалката си и вратата, отпусна ръчната спирачка и се понесе напред.

— Кула, Чесна едно-четири-девет-шест-девет, излитам от писта три-четири, посока северозапад.

Носеха се в прахта, бавно набирайки скорост. Гедеон се беше вкопчил с всички сили в дръжките на седалката.

— Сто двайсет и пет взела приборна скорост — каза Фордайс. — Дотук добре.

Гедеон стисна зъби. „Наистина му е забавно на тоя кучи син!“

Внезапно друсането престана и се озоваха във въздуха. Прерията остана някъде под тях и синьото небе изпълни прозорците. Изведнъж самолетът престана да изглежда така тесен. Гедеон имаше чувството, че се вози в лунапарк, и въпреки страха си изпита лека възторжена тръпка.

— Изкачване на Ви екс — каза Фордайс. — Едно-седем-пет взела.

— Какво е Ви екс? — попита Гедеон.

— Не говоря на теб, а докладвам. Мълчи.

Издигаха се равномерно, двата двигателя се трудеха здравата. Когато стигнаха хиляда и двеста метра, Фордайс вдигна задкрилките и малкият самолет започна да се изравнява.

— Добре — каза агентът. — Капитанът изключва надписа „не говорете“.

Двигателите забръмчаха равномерно и Гедеон почти повярва, че може да изпита известна наслада.

— Ще прелетим ли над нещо интересно?

Самолетът внезапно подскочи и се разтресе. Обхванат от ужас, Гедеон се вкопчи в дръжките на седалката. Падаха! Самолетът се разлюля отново, после се килна и той видя как земята се люшка под тях.

— Има известна турбуленция на тази височина — нехайно рече Фордайс. — Няма да е зле да се издигнем на още хиляда и двеста метра. — Погледна към Гедеон. — Добре ли си?

— Добре съм — отвърна Гедеон с пресилена усмивка, като се мъчеше да отпусне вкочанените си пръсти. — Нищо ми няма.

— Та на въпроса ти. Ще прелетим над Вкаменената гора, Големия каньон и Долината на смъртта. Ще заредим в Бейкърсфийлд, за всеки случай.

— Трябваше да си взема фотоапарата.

Самолетът се изравни на новата височина, на която за радост на Гедеон нямаше турбуленция.

Фордайс извади авиационни карти и ги разгъна на коленете си. Погледна Гедеон и попита:

— Някакви идеи какво да търсим в нашето малко пътешествие?

— Чокър е искал да стане писател. Фактът, че е ходил на онзи семинар след като е станал набожен, показва, че това е един от малкото му интереси, запазили се след приемането на исляма. Може да е искал да пише точно за обръщането си във вярата — нали семинарът е за писането на автобиографии. Ако е дал копие на ръкописа на някого за преглед — или ако някой си спомни какво е чел на семинара, — това може да се окаже интересно.

— Интересно? Ще е истинска бомба. Но ако такова писание съществува, вероятно негово копие има и в лаптопа, което означава, че в момента хиляди хора го четат във Вашингтон.

— Може би. Но не всички писатели използват компютри, а ако в труда му е имало нещо уличаващо, спокойно може да го е изтрил. Пък и дори да го има в компютъра му, мислиш ли, че някога ще го видим?

— Прав си — изсумтя Фордайс.

Гедеон, поуспокоен, загледа разсеяно зелените и кафяви петна под тях. След бавния старт разследването им най-сетне набираше скорост — съпругата, джамията, Блейн, а сега и това. Имаше смътното чувство, че някоя от тези следи в крайна сметка ще ги отведе до гърнето със златото.

29.

Седеше на вълшебно килимче, което нежно се носеше на тънки паяжини през бели като памук облаци. Топъл ветрец, прекалено лек, за да се чува, галеше лицето и разрошваше косата му. Килимчето бе така гладко, движенията му — тъй успокояващи, че сякаш не се движеше, но въпреки това земята се движеше далеч долу. Виждаше екзотичен ландшафт с блестящи куполи и кули, безкрайни зелени джунгли и тучни поля, издишащи пари към небето. Далеч отгоре слънцето осветяваше благосклонно безметежната сцена.

А после килимчето внезапно подскочи и се разтреса.

Гедеон се стресна и отвори очи. За момент, все още в плен на съня, посегна да грабне ръба на килимчето и да го успокои, но най-неочаквано пръстите му докоснаха метал, копчета, гладката стъклена повърхност на някакъв уред.

— Не пипай там! — кресна Фордайс.

Гедеон рязко се надигна, но коланът го спря. Незабавно си спомни къде е — в малък самолет, летящ към Санта Круз. Усмихна се.

— Пак ли турбуленция?

Отговор не последва. Като че ли времето се беше развалило — или не? Внезапно осъзна, че онова, което бе взел за облаци, е всъщност гъст черен пушек, бълващ от левия двигател и закриващ гледката.

— Какво става? — извика той.

— Изгубихме левия двигател — напрегнато каза Фордайс.

— Подпалил ли се е? — Последните останки от съня се изпариха, изместени от паника.

— Няма пламъци. — Фордайс дръпна надолу някакъв лост и занатиска копчета и превключватели. — Прекъсвам горивото на двигателя. Оставям електрическата система включена — няма индикации, че повредата е в нея, а не мога да си позволя да изгубя електрониката и жироскопа.

Гедеон се опита да каже нещо и откри, че е изгубил дар слово.

— Спокойно — рече Фордайс. — Остава ни един двигател. Всичко е въпрос на стабилизиране на самолета с асиметрична тяга. — Погледна уредите и изръмжа: — Ставай, гадна путко заспала! Ставай, гадна путко...

Гедеон се беше втренчил право напред. Не можеше да си поеме дъх от ужас.

— Транспондер на аварийна честота — каза Фордайс и натисна някакъв бутон на слушалките си. — Помощ, помощ, тук Чесна едно-четири-девет-шест-девет по извънредния канал, двигател извън строя, на четиридесет километра западно от Иниокерн.

След секунди Гедеон чу прашене по интеркома.

— Чесна едно-четири-девет-шест-девет, тук Лос Анджелис, моля повторете състоянието и местоположението си.

— Едно-четири-девет-шест-девет, двигател извън строя, четиридесет километра западно от Иниокерн — каза Фордайс.

Последва кратка пауза.

— Едно-четири-девет-шест-девет, тук Лос Анджелис, най-близкото летище по курса ви е Бейкърсфийлд, писти шестнадесет и тридесет и четири. Петдесет и шест километра на десет часа.

— Едно-четири-девет-шест-девет, курс на десет часа към Бейкърсфийлд — каза Фордайс.

— Сигнал седем-седемстотин — каза гласът от центъра в Лос Анджелис.

Гъстият пушек беше намалял и Гедеон видя, че се е заоблачило. Долу се стелеше мъгла и скриваше земята, само тук-там през сивите парцали се виждаха зелени петна.

Погледна алтиметъра. Стрелката бавно пълзеше надолу.

— Спускаме ли се? — изграчи той.

— Според закона на гравитацията. След като стигнем тавана на един двигател, всичко ще е наред. Само на петдесетина километра от Бейкърсфийлд сме. Я да опитам да запаля още веднъж левия двигател. — Превключи някакъв ключ, после опита отново. — По дяволите. Не ще.

Гедеон осъзна, че пак се е вкопчил с всички сили в седалката. Бавно отпусна пръсти и си заповяда да се успокои. „Всичко е наред. Фордайс държи нещата под контрол“. Фордайс беше опитен и способен пилот. Знаеше какво да прави. Тогава защо да се паникьосва?

— Стабилизирам на шест-нула-шест метра над земята — каза Фордайс. — След десет минути ще стигнем пистата в Бейкърсфийлд. Ще има какво да разказваш, когато...

Изведнъж отдясно се разнесе силен гръм и целият фюзелаж задрънча. Гедеон подскочи и инстинктивно прикри лицето си с ръка.

— Какво стана, по дяволите?

Лицето на Фордайс бе побеляло.

— Десният двигател се взриви.

— Взриви се! — Сега и другият двигател бълваше облаци мазен черен пушек. После се изкашля гадно, изхърка и умря. Перката спря да се върти.

Гедеон изстина. Това беше краят, нямаше никакво съмнение.

— Ще планираме — каза Фордайс. — Ще предприема аварийно кацане.

Гедеон облиза устни.

— Аварийно кацане ли? Това хич не ми звучи добре.

— И не е. Помогни ми да намерим подходящо място.

— Да ти помогна? Как?!

— Гледай през прозореца, мамка му, и намери някое широко равно място!

Гедеон не можеше да повярва, че всичко това става наистина. Това беше някакъв филм, нямаше друго обяснение. Защото ако беше в реалния живот, щеше да е прекалено вцепенен, за да помръдне. А ето че за своя огромна изненада се оглеждаше в търсене на място за кацане. Мъглата донякъде се беше разнесла и той виждаше някакъв гол хребет пред тях. Зад него теренът се спускаше към тясна долина, чезнеща в мъгла и заобиколена от високи покрити с гора хълмове.

— Нищо не виждам. Има мъгла. Колко време ни остава?

— Момент...

Фордайс се занимаваше с пулта, буташе някаква ръчка напред и натискаше разни копчета. Въпреки екстремната ситуация гласът му звучеше спокойно.

— Наклон десет градуса — каза след секунди. — Това ни осигурява няколко километра. Намери ли място за кацане?

— Още има мъгла. — Гедеон примигна и избърса потта от челото си. — Как успя да изгубиш и двата двигателя, по дяволите?

Вместо да отговори, Фордайс стисна устни.

Гедеон се взираше през стъклото на кабината толкова напрегнато, че го заболяха очите. Спускаха се към хребета. Зад него облаците бавно се разкъсваха. И тогава я видя — тясна, но ясно различима ивица асфалт през долината.

— Там има шосе!

Фордайс направи бърза справка с картата.

— Шосе сто седемдесет и осем. — Отново включи радиостанцията. — Помощ, помощ, тук Чесна едно-четири-девет-шест-девет по канал сто дващест и едно точка пет. И вторият двигател извън строя. Повтарям, и вторият двигател извън строя. Опитвам аварийно кацане на шосе сто седемдесет и осем, запад-югозапад от Миракъл Хот Спрингс.

Мълчание в слушалките.

— Защо не отговарят? — попита Гедеон.

— Твърде ниско сме — отвърна Фордайс.

Бяха на четиристотин и двадесет метра над земята и хребетът приближаваше бързо. Всъщност май нямаше да успеят да прелетят над него.

— Дръж се — каза Фордайс. — Ще минем на косъм.

В зловеща тишина прелетяха над голия хребет. Вятърът свиреше в мъртвите перки, мъглата се раздираше на парцали зад тях. Гедеон осъзна, че е затаил дъх, издиша и възкликна:

— Господи!

— Три километра според мен — каза Фордайс. — Височина триста трийсет и пет. Плавно спускане.

— Няма ли да пуснеш колесника?

— Още не. Ще увеличи съпроти... ох, мамицата му!

Бяха минали над хребета и се спускаха в долината. Мъглата изведнъж се разсея и пред тях изникна втори хребет, по-нисък, покрит с могъщи секвои, които се извисяваха величествено между тях и шосето.

— Мамицата му! — шепнешком повтори Фордайс.

Досега Гедеон не го беше виждал да си изпуска нервите и това го уплаши повече от всичко останало. Погледна ръцете си, сви и отпусна юмруци, сякаш за да изпита поне още веднъж усещането да се движиш. С известна изненада си даде сметка, че не се страхува от

смъртта — че може би така е по-добре от онова, което предстоеше... след единадесет месеца. Може би.

Лицето на Фордайс бе станало мъртвешки бяло, по челото му беше избила пот.

— Национален парк Секвоя — каза той прегракнало. — Ще опитам онази пролука там. Дръж се.

Самолетът се носеше към огромните дървета. В последния момент Фордайс зави рязко надясно.

Светът рязко се килна и носът на самолета клюмна надолу.

— Господи! — повтори Гедеон. Не беше сигурен дали това е ругатня, молитва или и двете. Миг на пълен ужас, докато огромните червеникави стволове профучаваха на метри от тях. Самолетът се разтресе от турбуленцията, след което небето изведнъж се изчисти. Шосе 178 се извиваше плавно пред тях, по асфалта пълзяха само няколко коли.

— Височина сто и петдесет — каза Фордайс.

— Ще успеем ли? — Сърцето на Гедеон беше на път да се пръсне. След като дърветата останаха зад тях и имаха шанс да оцелеят, изведнъж страшно му се прииска да живее.

— Не знам. Изгубихме много височина. А трябва да направя още един вираж, за да кацна по посока на движението, а не срещу него, ако искаме да оцелеем.

Започнаха бавно да обръщат към шосето. Гедеон гледаше как Фордайс спуска колесника.

— Още дървета пред нас — каза Гедеон.

— Виждам ги.

Нов рязък завой и Гедеон чу внезапното трополене на клонките по корема на самолета, а в следващия миг се озоваха над пътя, само на някакви си десет метра от асфалта.

Точно пред тях се мъкнеше голям камион, а те се спускаха към него... със сигурност щяха да се ударят. Гедеон затвори очи. Чу се бум-бум-бум!, когато колелата отскочиха от каросерията на камиона. Зарева клаксон, самолетът рязко се наклони; Фордайс го изправи и го спусна на пътя, като държеше носа вдигнат, а камионът зад тях отчаяно се мъчеше да намали.

Удариха асфалта, отскочиха и отново се спуснаха, след което се понесоха по земята и най-сетне спряха на сред шосето. Гедеон се

обърна и видя камиона да набива спирачки зад тях, гумите му запушиха и оставиха черни следи. Тежката машина поднесе и успя да спре само на пет метра от самолета. В отсрещното платно някаква кола също наби спирачки.

Настъпи пълна тишина.

За момент Фордайс седеше като някаква мраморна статуя. Металът пукаше и съскаше около тях. После агентът отлепи пръсти от лоста за управление, завъртя главния превключвател, свали слушалките, разкопча колана и каза спокойно:

— След теб.

Гедеон слезе от самолета. Краката не го държаха.

Двамата седнаха като работи на мантизелата между платната. Сърцето на Гедеон биеше така бясно, че му беше трудно да си поеме дъх.

Шофьорът на камиона дотича при тях.

— Какво стана? Добре ли сте, момчета?

Добре бяха. Спряха и други коли, започнаха да слизат хора.

Гедеон — изобщо не ги забелязваше — попита:

— Колко често се случва двигател да спре просто ей така?

— Рядко — отвърна Фордайс.

— Ами и двата двигателя? По едно и също време?

— Никога, приятелю. Никога.

30.

След ден и половина Гедеон Крю паркира колата (вече със сменено предно стъкло) пред постройката от кирпич и дърво, изключи двигателя и слезе. Пое дълбоко дъх и се огледа, наслаждавайки се на ширналата се вечерна панорама. Въздухът и гледката бяха като тоник. Връщаше се за първи път тук от историята на Харт Айланд и се чувстваше чудесно. Тук мрачните мисли, които го съпровождаха непрекъснато, като че ли се топяха. Можеше почти да забрави всичко друго — трескавото разследване, медицинската си диагноза. А също и другите, по-дълбоките неща — разбитото детство, самотата и колосалната бъркотия, в която бе превърнал живота си.

След дълго съзерцание взе пазарските торби от седалката, отвори вратата на хижата и тръгна към кухненския бокс. Миризмата на пушек, стара кожа и индиански черги беше като милувка. За разлика от врявата, евакуиращите се градове и крясъците на безумците с техните конспиративни теории, които изпълваха радиото и телевизионните предавания, това място си оставаше все същото. Като си подсвиркваше, започна да вади покупките от торбите и да ги подрежда на плота. После отвори капациите на прозорците, провери слънчевия инвертор и включи помпата на кладенеца. Върна се в кухнята, огледа продуктите и като продължаваше да си свирка, започна да вади тенджери, ножове и други прибори.

Господи, така хубаво бе да се върне тук!

Час по-късно, тъкмо докато отваряше фурната и проверяваше състоянието на задушения артишок по провансалски, чу приближаването на кола. Погледна през прозореца и видя Стоун Фордайс зад волана на очукан „Краун Вик“ на ФБР. Хвърли половин пакетче масло в тигана и го сложи на печката.

Фордайс влезе и се огледа.

— На това му се вика селски чар. — Погледна към нишата. — Това там компютри ли са?

— Да.

— Доста апаратура, за да се захранва със слънчева енергия.

— Имам сериозни акумулатори.

Фордайс отиде в дневната и метна сакото си на облегалката на един стол.

— Ама и пътя дотук си го бива. На няколко пъти едва не остъргах гърнето.

— Обезкуражава нежеланите посетители. — Гедеон кимна към масата. — Бутилката брунело е отворена, обслужвай се. — Беше се чудил дали няма да изхаби виното с агента, но все пак реши му даде да опита.

— Бог ми е свидетел, наистина имам нужда от една глътчица. — Фордайс си наля щедра доза и отпи. — Мирише на нещо вкусно.

— Вкусно? Това ще е най-превъзходното ястие, което си опитвал.

— Това установен факт ли е?

— До гуша ми дойде от боклуците по летища и хотели. Обикновено се храня веднъж на ден, обаче си готвя сам.

Агентът отпи пак и се настани на кожения диван.

— Е, откри ли нещо?

От мястото на аварийното приземяване се бяха върнали в Санта Фе, вместо да продължат към литературния център. Изглеждаше им по-важно да се опитат да разберат кой е саботирал самолета — ако наистина ставаше дума за саботаж. За да спестят време, бяха разделили задачите си.

— И още как. — Пяната на маслото спадаше и той внимателно добави предварително изплакнатите и с махната мазнина *rogpons de veau*^[1]. — Проверих твърденията за Каньона на кобрата. Отидох на място. Няма да повярваш какво намерих.

— Какво?

— Купчина камъни, малко мидени черупки, молитвено килимче, купа за ритуално измиване и едно изворче.

— Което ще рече?

— Свещено място. Мюсюлманите ходят там да се молят. Няма и следа от правене на бомби.

Фордайс се намръщи.

— Освен това проверих защо нашият приятел имамаът е напуснал Католическата църква. Като малък бил насилен от някакъв свещеник.

Всичко било потулено, срещу пари, разбира се. Нищо не излязло на бял свят. Семейството подписало съглашение да не разгласява случая.

— Точно това е искал да открием. Но не е можел да ни го каже.

— Именно. Освен това успях да идентифицирам двамата, които засне при джамията. Познай. Единият има разрешително за пилот на пътнически самолет, навремето е работил за „Пан Ам“.

Фордайс остави чашата.

— А стига бе! Е, тази новина се връзва с онова, което открих аз.

— Разказвай.

— Видях предварителния доклад на следователите от Националната служба по транспортна безопасност. Дали са първостепенна важност на разследването. Няма съмнение, че става въпрос за саботаж. Някой, може би онзи пилот, е добавил в нашата „Чесна“ реактивно гориво.

— И какво?

— Този модел изисква специално гориво, с ниско съдържание на олово. Сто октана. Добавянето на реактивно гориво понижава октаните. В резултат сместа, най-общо казано, е изгорила буталата, едно след друго. — Фордайс отново отпи глътка. — С неподходящото гориво двигателят може да работи напълно нормално — докато не се подпали. Номерът е, че горивото за чесната е светлосиньо. Реактивното гориво е безцветно, понякога може да е светложълто. Когато направих огледа, цветът *наистина* изглеждаше малко различен — прекалено светъл, но пак си беше син, така че реших, че всичко е наред. Било е направено нарочно и е работа на човек, който много добре е знаел какво прави.

Гедеон само кимна.

— По кое време приключи разследванията си? — попита Фордайс.

— След дванайсет и половина, почти към един.

— Тогава какво си правил цял следобед, по дяволите? Търсих те по мобилния поне пет пъти. Изключил си го.

Мрачните мисли отново изплаваха най-неочаквано. Не беше възнамерявал да споделя нещо с Фордайс, но въпреки това се чу да казва:

— Трябваше да направя едни тестове.

— Тестове? Какви?

— Лични.

Бъбреците се бяха втвърдили в маслото и вече придобиваха кафеникав цвят. Гедеон внимателно ги прехвърли в чинията, която топлеше върху печката. Фордайс зяпна блюдото и се намръщи озадачено.

— Какво е това, по дяволите?

— Бъбреци. Само още минута-две да приготвя соса. — Гедеон сложи в тигана лук, бульон, подправки и щедра доза червено вино.

— Няма да ям това нещо — заяви Фордайс.

— Телешки са. Франк, моят месар, имаше и телешки костен мозък — затова ги приготвям с вино вместо фламбирани. — Гедеон добави още малко подправки и внимателно нарязва бъбреците на четири (бяха станали идеално, с чудесно розово в центъра), смеси ги със соса в тигана, добави костния мозък и подреди всичко в две чинии заедно със задушения артишок от фурната.

— Донеси виното — каза, докато носеше чиниите в дневната.

Фордайс го последва неохотно.

— Казвам ти, няма да ям. Мразя карантия.

Гедеон сложи чиниите на ниската маса пред дивана и каза:

— Опитай.

Агентът седна, взе ножа и вилицата, посегна, но се поколеба.

— Хайде де. Бъди мъж. Ако не ти хареса, ще ти донеса от кухнята пакетче чипс.

Фордайс предпазливо отрязва мъничко парче и го опита неуверено.

Гедеон също опита. Идеално. Чудеше се как човек може да устои на такова нещо.

— Май няма да ме убие — реши Фордайс и си отрязва по-голямо парче.

Няколко минути се храниха мълчаливо. После Фордайс заговори отново:

— Странно ми е да седим тук, наред гората, да вечеряме и да пием вино — което е отлично, между другото, — след като преживяхме самолетна катастрофа. Имам чувството, че съм... обновен.

Това подсети Гедеон за диагнозата му. И как беше прекарал следобеда.

— Ами ти? — добави Фордайс. — Чувстваш ли се прероден?

— Не — отвърна Гедеон и надигна чашата. Съзнаваше, че пие прекалено бързо. Наистина ли искаше разговорът да тръгне в тази посока?

— Виж, наистина си беше страшничко, но... — почна Фордайс.

Гедеон поклати глава и остави чашата. Изпитваше непреодолимо желание да сподели.

— Не става дума за това — въздъхна той. — С това се оправих.

— А за какво?

— Просто... всяка сутрин... първата работа ми е да си спомня.

— Какво да си спомниш?

Известно време Гедеон не отговори. Не знаеше защо изобщо го беше казал. Всъщност не, не беше вярно — беше го казал по същата причина, поради която бе поканил Фордайс тук. Дали заради съвместната работа, заради факта, че и двамата бяха фенове на Телониъс Мънк, или просто защото бяха оцелели вчера, но Гедеон беше започнал да гледа на Стоун Фордайс като на приятел. Може би като на единствения си приятел — може би с изключение на Том О'Брайън в Ню Йорк.

— Казаха ми, че имам смъртно заболяване — рече той. — Всяка сутрин имам минута-две покой, след което се сещам. Затова не се чувствам прероден, обновен или както е там.

Фордайс спря да дъвче и го зяпна.

— Поднасяш ме.

Гедеон поклати глава.

— За какво става дума? Рак?

— Нещо, известно като „аневризмена малформация на вената на Гален“ — взел от артерии и вени в мозъка. Казват, че статистически ми остава около година живот.

— Не се ли лекува?

— Не подлежи на операция. Някой ден просто... ще се пукне.

— Господи!

— Именно на това посветих следобед. Искам да получа второ мнение. Разбираш ли, имам причини да се съмнявам в първата диагноза. Затова си направих томография.

— Кога ще излязат резултатите?

— След три дни. — Гедеон замълча за момент. — Ти си първият, на когото казвам. Не исках да те товаря с това, просто... Господи, май

просто трябваше да го кажа на някого. Виното е виновно.

Няколко секунди Фордайс го гледа мълчаливо. Гедеон разпозна изражението — чудеше се дали не го поднася. Накрая явно реши, че всичко е истина.

— Искрено съжалявам — рече Фордайс. — Не зная какво да кажа. Господи, това е просто ужасно.

— Не е нужно да казваш нищо. Всъщност предпочитам изобщо да не го споменаваш отново. Кой знае, може всичко да се окаже пълна глупост. Имам причина да смятам, че е така. Точно затова си направих изследванията.

— Ще ми кажеш ли, като получиш резултатите? Независимо какви са.

— Ще ти кажа. — Разсмя се неловко. — Чудесен начин да съсия една чудесна вечеря.

Взе бутилката и напълни чашите.

— Размислих — каза Фордайс с малко пресилено въодушевление, докато омиташе чинията си. — Обичам бъбреци. Поне приготвените по рецепта на Гедеон.

Продължиха да се хранят и минаха на други теми.

По едно време Гедеон стана, сложи в уредбата диск на Бен Уебстър и попита:

— Какво правим оттук нататък с разследването?

— Разгонваме фамилията на пилота от джамията.

— Това да. Иска ми се обаче да мина през снимачното ранчо и отново да поговоря със Саймън Блейн.

— С писателя? Прав си, той е истински разбойник. После трябва да се върнем при ония перковци от ранчото и да наричаме още задници. Всичките онези, сателитни чинии и високотехнологични играчки ме изнервят. Да не говорим приказките на старата госпожа Чокър за апокалипсиса.

— Не изгарям от желание отново да опитам електрически остен.

— Ще идем със спецчастите и ще измъкнем Уилис за единствения му тестис, заедно със задниците, дето ни нападнаха.

— Нищо ли не сте научили от Уейко?

— По-добре това, отколкото да си губим времето с писателя.

— Но той има готина дъщеря.

— А, сега ми стана ясно — разсмя се Фордайс и си наля остатъка от виното. — Май разследваме с жлезите с вътрешна секреция, а?

— Ще донеса още вино — каза Гедеон.

Диск на Майлс Дейвис и трета бутилка по-късно двамата се бяха разположили удобно в дневната. Слънцето беше залязло и лъхаше вечерен хлад. Гедеон беше запалил камината и танцуващите пламъци осветяваха помещението.

— Най-добрата карантия, която съм ял — заяви Фордайс и вдигна чаша.

Чукнаха се. Гедеон остави неуверено чашата си на масата и осъзна, че се е понапил.

— Искан да те питам нещо.

— Давай.

— В самолета мърмореше нещо за заспали путки.

Фордайс се разсмя.

— Пилотска техника за запомняне. „Ставай, гадна путко заспала“. Списък на нещата, които трябва да погледнеш, ако двигателят спре да работи: Смесител, гориво, помпа, запалване и така нататък.

Гедеон поклати глава.

— А пък аз си помислих, че е някаква мъдрост от вековете.

[1] Телешки бъбреци (фр.). — Б.пр. ↑

31.

Стоун Фордайс се събуди от мелодията на сериала „Мъжът от U.N.C.L.E.“ Изключи пипнешком алармата на мобилния си телефон, изруга и се надигна с мъка. Знаеше, че за пулсирането в главата му е виновно виното, и подозираше, че хаосът в стомаха е от проклетите бъбреци, които бе ял вечерта.

Погледна часовника — 5:00. Имаше рутинен доклад за 7:30 нюйоркско време, или 5:30 местно. Тоест имаше половин час да постави мозъка си в ред.

Десет минути преди разговора, докато беше в разгара на бърсненето, телефонът иззвъня. Фордайс изруга, избърса ръцете си и вдигна.

— Със специален агент Фордайс ли разговарям? — попита хладният глас на д-р Майрън Дарт.

— Прощавайте, но мислех, че конферентният разговор е насрочен за седем и тридесет — раздразнено каза Фордайс, като бършеше пяната от неизбърснатата половина на лицето си.

— Конферентният разговор е отменен. Сам ли сте?

— Да.

— Имам информация за вас, съобщиха ми я току-що. Информация от... много деликатен характер.

Снимачното ранчо „Кръг Y“ се намиреше северно от Санта Фе в басейна Пиедра Лумбре — имот на площ четири хиляди декара, пресечен от сухото корито Джаспър Уош и заобиколен от плата и планини, губещи се в далечината. Беше горещ ден в края на юни, пустинният въздух бе чист и плътен. Кръг Y бе най-прочутото от многото т.нар. „снимачни ранчо“ около Санта Фе — работещо ранчо, което приютяваше и реквизит за уестърни, използван от холивудските студия за заснемане на филми и телевизионни програми.

Докато Гедеон караше по лъкатушещия път, от равнината изникна съвършено като картинка копие на каубойски град: църква с камбанария в единия край и класическо гробище в другия. Прашната главна улица минаваше по дължината на градчето. От по-близко обаче то започваше да изглежда малко странно, а после сградите се оказаха просто фасади, закрепени върху небрежно сковани скелета. Малко зад бутафорното селище минаваше потокът Джаспър Крийк, в момента пресъхнал — сухото дере се виеше между скалите, белязани тук-там със стари канадски тополи.

Гледката беше великолепна, всичко бе боядисано в златно от лъчите на изгряващото слънце под сапфиреното небе. Въздухът бе все още прохладен, но се усещаше, че скоро ще настане нетърпима жегга.

Гедеон паркира на прашната площадка до градчето, където с въжета бяха отбелязани места за четири коли, и тръгна към декорите. Наоколо цареше трескава дейност, във въздуха се издигаха кранове с камери, раздаваха се команди по мегафони, хора тичаха насам-натам.

По-голямата част от градчето беше оградена с лента и когато Гедеон се приближи, мъжът на бариерата го пресрещна с бележник в ръце и го погледна въпросително.

— Трябва да се видя със Саймън Блейн — каза Гедеон.

— Той очаква ли ви?

Гедеон извади служебната си карта.

— ФБР. — Пусна предразполагаща усмивка, не се сдържа и намигна. „Май ще свикна с това“ — помисли си.

Мъжът взе картата, огледа я подозрително и му я върна с кисела физиономия.

— За какво става въпрос?

— Не мога да се впускам в подробности.

— Господин Блейн в момента е зает. Можете ли да почакате?

— Няма да си създаваме проблеми, нали?

— Ъ-ъ-ъ, не, категорично не. Но... момент, ще проверя дали ще има минутка за вас.

И забързано се отдалечи. Гедеон се възползва от момента, пхна се под лентата и влезе в „градчето“. Дългата главна улица минаваше между кръчма, конюшня, смесен магазин, нещо като публичен дом, ковачница и офиса на шерифа. Недалеч се изтъркаля един сух бурен и Гедеон забеляза, че е истински, но боядисан със спрей в златисто, и че

го духа машина за вятър, скрита зад една фалшива фасада. Други боядисани бурени бяха събрани в телен кош и някакъв работник ги пускаше един по един, като викаше на колегата си при машината накъде точно да ги насочи.

Конници с каубойски дрехи минаха по улицата, яхнали пъстри коне. Най-отпред беше Алида, русата ѝ коса се вееше на изкуствения вятър като златен пламък. Беше облечена по всички правила на уестърна — бяла риза, кожена жилетка, револвери в кобури, вълнени панталони, шапка, ботуши... Погледна Гедеон, позна го и отклони коня си настрана. Скочи на земята, намръщи се и тръгна към него, като водеше коня за повода.

— Какво правите тук?

— Просто минавам. Търся баща ви.

— Само не ми казвайте, че още вървите по тази тъпа следа.

— Боя се, че е така — любезно отвърна той. — Хубав кон. Как се казва?

Тя скръсти ръце.

— Сиера. Баща ми е *наистина* зает.

— Не можем ли да я караме по-учтиво и дружески?

Тя въздъхна раздразнено.

— Колко време ви е нужно с него?

— Десет минути.

Мъжът с бележника приближи забързано. На лицето му бе изписано безпокойство.

— Много съжалявам, сам се е вмъкнал...

Алида се обърна към него с лъчезарна усмивка.

— Аз ще се погрижа за това. — Обърна се отново към Гедеон и усмивката ѝ изчезна така бързо, както се бе появила. — Тъкмо ще снимат финала на „Изгряваща луна“ и предстои голяма сцена с пиротехнически ефекти. Не можете ли да изчакате да свърши?

— Пиротехнически ефекти ли?

— Ще взривят и изгорят града. Или поне голяма част от него. Пиротехниците са почти готови. — Замълча за момент и добави: — Може да ви хареса.

Така щеше да има повече време да се помотае наоколо и да ѝ задава въпроси. Стига да можеше да измисли какви. Е, поне щеше да е до нея.

— Колко време ще продължи?

— Около час. Като дойде ред на експлозиите и огъня, всичко тръгва бързо. След това ще можете да поговорите с татко.

Той кимна.

— Става. — Огледа я преценяващо. — Приличате на звезда.

— Играя като дубльорка и статист.

— Кого дублирате?

— Главната героиня, Долорес Чармей. Играе Кейт Говедарката.

— Кейт Говедарката?

— Единствената жена в историята на Запада, убита за кражба на говеда. — Алида го дари с кратка усмивка.

— Аха. Е, това ви отива. Колко лоши убивате?

— О, някъде петима-шестима. Освен това трябва да препускам, да крещя, да гърмя с револверите, да минавам през огнена преграда, да карам други да се хвърлят в паническо бягство, да ме прострелват и да падам от коня — обичайните неща.

Покрай тях мина човек, който размотаваше кабел, след него други двама мъкнеха бутилка пропан. Зад църквата Гедеон видя някакви хора внимателно да разполагат нещо като гигантски мях за съхранение на газ и попита:

— Какво е това там?

— Част от пиротехниката. Мехът ще създаде огнена топка. Много е зрелищно, но всъщност няма експлозия. Във филма лошите тайно са складирали в града оръжие и муниции, така че много от нещата им хвъркват във въздуха.

— Не е ли опасно?

— Не и ако се направи както трябва. Имаме специален екип за целта. Всичко е планирано и съгласувано до последната подробност. Безопасно е като разходка в парка. Просто човек не бива да е вътре в града, когато се подпали, това е всичко.

Започваше да се пали по темата и, за негово облекчение, като че ли забравяше, че не го харесва.

— А онези неща там? — попита той и посочи някакви заровени в земята цилиндри.

— Наричаме ги гръмчета. Пълни са с експлозивна смес, която се взривява като бомба и запраща всичко нагоре. Онези кабели там отиват до дюзи и рамки, които изхвърлят струи горящ пропан за поддържане

на огъня. Ще ви хареса, когато всичко лумне — разбира се, стига да си падате по експлозиите.

— Обожавам експлозиите — рече той. — От всякакъв вид. Всъщност едно от нещата, с които се занимавам в Лос Аламос, е проектиране на експлозивни лещи за имплозивни ядрени устройства.

Алида го зяпна и малкото дружелюбност на лицето ѝ се изпари напълно.

— Ама че отвратително. Проектирате атомни бомби?

Той побърза да смени темата.

— Споменавам го само защото това тук не е чак толкова различно. Предполагам, че цялата пиротехника е свързана с някакъв централен компютър, който я задейства в точно определен ред.

— Именно. След като започне, по-добре да продължи нататък, тъй като малко неща оцеляват и няма връщане назад. Ако пропуснат кадър, пиротехника за два милиона долара отива на вятъра, без да се броят повечето декори. — Тя извади цигари от джоба на ризата си и си запали.

— Ъ-ъ-ъ, тук пушенето позволено ли е?

— Категорично не — отвърна тя и издуха дима към него.

— Ще ме почерпите ли една?

С крива усмивка тя извади цигара от пакета, запали я и я пяхна между устните му.

Дребен кривокрак опак на вид мъж с бръсната глава мина по улицата на късите си крачка, като лаеше в мегафон. Алида скри цигарата зад гърба си и Гедеон последва примера ѝ.

— Това да не е...?

— Роберто Липари. Режисьорът. Същински нацист.

С периферното си зрение Гедеон забеляза някакво движение и се обърна. Приближаваха десетина коли сред облак прах. Но вместо да спрат на паркинга, минаха през лентите и продължиха към градчето, като в същото време се разгръщаха.

Липари ги видя, спря и ги зяпна намръщено.

— Какво става? — попита Алида.

— Като че ли законът идва — отвърна Гедеон.

Колите заобиколиха градчето и спряха. Вратите се отвориха и от всеки автомобил слязоха по четирима души — всички с издути сини костюми, под които несъмнено се криеха бронезилетки.

Режисьорът тръгна със свирепа физиономия към най-близката кола, като размахваше ръце и крещеше, но без резултат. Мъжете с костюмите тръгнаха напред, като показваха значките си. Движеха се координирано.

— Класика — каза Гедеон. — Ще арестуват някого. Сериозна акция.

„Да не би да са дошли за Блейн?“

— Господи, не! — изстена Алида. — Не точно сега.

За своя изненада Гедеон видя Фордайс да слиза от водещата кола. Агентът на ФБР като че ли оглеждаше района. Гедеон му махна с ръка. Фордайс го забеляза и тръгна към него. Лицето му беше мрачно.

— Нещо не е наред — каза Гедеон.

— Направо не мога да повярвам. Не може да са дошли за баща ми.

Фордайс се приближи. Лицето му беше зачервено, веждите смръщени.

— Какво става? — попита Гедеон.

— Трябва да поговорим насаме. Ела насам. — Фордайс се обърна към Алида. — Дръпнете се, ако обичате.

Гедеон тръгна след Фордайс, по-далеч от Алида и оживената главна улица. Стигнаха до едно закътано място зад фалшива фасада. Навсякъде се виждаха кабели и гръмчета. Фордайс извади пистолета си.

— Ще арестуваш ли някого? — попита Гедеон.

Фордайс кимна.

— Кого?

Пистолетът се насочи към него.

— Теб.

32.

Гедеон зяпна първо пистолета, после Фордайс. Огледа се и видя, че сините костюми са заели позиции с извадени оръжия и блокират пътищата му за бягство. Не беше шега.

— Мен? — невярващо попита Гедеон. — Какво съм направил?

— Просто се обърни и сложи ръце на тила си.

Гедеон се подчини. Фасът още димеше в устата му. Фордайс започна да го претърсва, извади портфейла му, джобното ножче и мобилния му телефон.

— Голям артист си — каза Фордайс. — Майстор в манипулирането. Ти и приятелят ти Чокър.

— Какви ги говориш, по дяволите?

— Чудесно се преструваше, че не го харесваш — а се оказва, че сте първи приятели и си бил с него от самото начало.

— Казах ти, не можеш да го понасям това копеле...

— Да бе. Всички онези неща в компютъра ти... чиста проба шибани джихадистки любовни писма.

Мислите на Гедеон препускаха бясно. Пълната каша се бе превърнала в същинска оргия на некомпетентността. Направо да не повярваш.

— Наистина ме подведе — рече Фордайс. Гласът му беше горчив, като на човек, когото са предали. — С тази разходка до хижата ти. Вечерята и мъжкото приятелство. И онази съзлива история за болестта ти. Ама че лъжец! Цялото пътуване на запад си беше чиста проба гонене на вятъра. Трябваше да се сетя още от първия ден.

Яростен гняв обхвана Гедеон. Не беше молил за това назначение. Бяха му го натресли насила. Вече беше изгубил една безценна седмица от живота си. А сега и това. Сигурно щеше да прекара остатъка от малкото си дни в разправии за глупости — може би дори от затворническа килия.

„Майната им. Какво имам да губя?“

Фордайс приключи с претърсването. Хвана за китката вдигнатата ръка на Гедеон, изви я назад и сложи белезниците. Посегна да хване другата му китка.

— Чакай. Цигарата. — Гедеон извади димящия фас от устата си и го метна в гръмчето до Фордайс.

То изтрещя като оръдие, ударната вълна събори и двамата на земята, а във въздуха се вдигна огромен облак театрален дим.

Гедеон с мъка се изправи. Ушите му пищяха, пешовете на ризата му се бяха подпалили. Димът го обгръщаше, виеше се около него на полудели талази. Разнесоха се викове и крясъци.

Той побягна. Излезе от димната завеса и видя Алида — беше яхнала коня си и се взираше в него. Сините костюми бяха тръгнали напред — с насочени към него оръжия.

Разнесе се втора силна експлозия, последвана от канонада гърмежи.

Имаше само един шанс — съвсем нищожен шанс. Спринтира и скочи на коня зад Алида.

— Тръгвай! — викна й и смуши коня с пети.

— Какво по дя... — Тя дръпна поводите.

Гедеон обаче гореше, а уплашеният от гърмежите кон нямаше намерение да стои на едно място — изпръхтя от ужас и се понесе в галоп към църквата.

За миг Гедеон зърна Саймън Блейн на прага на офиса на шерифа, замръзнал като статуя, вперил изумен поглед в тях. После Гедеон започна да гаси горящата си риза и да я смъква, а Алида крещеше: „Махай се от коня ми!“ и се мъчеше да овладее обезумялото животно. Отзад се чу нов оглушителен рев, последван от гърмежи и викове; сините костюми тичаха насам-натам, някои се втурнаха към колите, други се опитваха да ги преследват тичешком. Цялото бутафорно градче отиваше по дяволите. Всички се спасяваха кой където види.

Алида замахна назад с юмрук и се опита да го изблъска, улучи го в гърдите и едва не го събори.

— Алида, чакай... — започна той.

— Махай се от коня ми!

Две коли се понесоха след тях по разпадащата се главна улица, като разпръскваха каубои и оператори и подплашваха още коне. Нямаше начин да избягат.

Завиха в галоп покрай църквата, като едва не се сблъскаха с огромния мях за газ. Гедеон моментално се възползва от възможността, запрати горящата си риза върху него, вкопчи се в седлото и изкрещя:

— Дръж се! — И се вкопчи в седлото.

Почти незабавно се чу могъщо у-у-уф и ги връхлетя гореща вълна, а църквата бе погълната от гигантска огнена топка. Пламъкът ги лизна и опърли косите им. Обхванатият от сляпа паника кон препусна още по-бързо. Експлозията задейства останалите експлозивни и зад тях избухна същинска Трета световна война — ужасни резове, трясъци, бумтежи, гърмежи, огнени ракети в небето. Гедеон се озърна за миг и видя как цялото градче изчезва в пламъци, огнени кълбета се издигнаха в утринното небе, сградите се разлетяха на трески, фойерверки и ракети се понесоха нагоре, хора и коне падаха, земята се тресеше.

Алида извади един от револверите си и започна да го налага като със сопа. Удари го по слепоочието и Гедеон видя звезди посред бял ден. Тя се опита да замахне отново, но той сграбчи китката ѝ и рязко я изви. Револверът отлетя нанякъде. Преди тя да успее да му попречи, Гедеон закопча другата гривна на белезниците за китката ѝ.

— Копеле! — изкрещя тя и се задърпа.

— Падна ли аз, падаш и ти. И с двама ни е свършено. — Гедеон издърпа другия ѝ револвер от кобура и го затъкна в колана си.

— Копеле! — Но все пак спря с опитите да го хвърли от коня.

— Тръгни надолу по дерето — каза той.

— Как пък не! Обръщам назад! Ще те предам на ченгетата!

— Моля те — замоли се той. — Трябва да се измъкна. Нищо не съм направил.

— Да не би да си мислиш, че ми пука? Връщам те и дано те затворят някъде и да изхвърлят ключа!

И тогава ФБР му се притече на помощ. Гедеон чу залп, един куршум изсвистя покрай тях, други се забиха в прахта от двете им страни. Проклетите идиоти стреляха по тях. Бяха готови да ги убият, но не и да ги оставят да се измъкнат.

— Какво правят тия?! — изкрещя Алида.

— Продължавай напред! — извика той. — Стрелят по нас! Не виждаш ли?

Последваха още изстрели.

— Мамка му, наистина стрелят! — изкрещя тя.

И като с магия овладя коня. Животното вече тичаше гладко и целенасочено. Алида го насочи към каменистия ръб на сухото корито. Покрай тях изсвистяха още куршуми. Конят препускаше към ръба и набираше скорост да скочи в дерето.

Алида погледна назад.

— Дръж се, скапаняк такъв.

33.

Конят скочи от ръба и се понесе надолу по стръмния мек склон в нещо, което по-скоро приличаше на контролирано падане. Гедеон отчаяно се вкопчи в лъка на седлото. Когато стигна дъното, животното се плъзна по пясъка, двамата ездачи залитнаха напред и едва не паднаха. Благодарение на вещата ръка на Алида конят запази равновесие и спря, плувнал в пот и треперещ.

— Трябва да продължим — каза Гедеон.

Без да му обръща внимание, Алида потупа шията на Сиера, наведе се напред и промърмори успокояващо в ухото му. Гедеон чуваше приближаващите коли, които се носеха по прерията над ръба на дерето.

Алида се изправи.

— Ще те предам.

— Ще застрелят и двама ни.

— Не и ако ме видят с бяло знаме.

Тя сграбчи ризата си и с едно рязко движение я свали, късайки копчета.

— Ох, леле! — ахна Гедеон.

— Майната ти. — Тя вдигна ризата и я размаха като знаме. Гедеон се опита да я спре, но Алида се изправи в стремената и той не успя да я достигне.

Гедеон погледна през рамо. Колите приближаваха ръба на дерето, мощните двигатели ревяха сърдито. Чуха се викове, затръшване на врати и над ръба на около триста метра от тях се появи глава.

— Предаваме се! — извика Алида и пак размаха ризата. — Не стреляйте!

Проехтя изстрел и куршумът се заби в пясъка пред тях.

— По дяволите! — Алида заразмахва ризата още по-енергично. — Да не сте слепи? Предаваме се!

— Не схващат — рече Гедеон. — По-добре да се махаме оттук.

Около тях се забиха още куршуми и конят започна да се паникьосва. „Слава богу, че стрелят с пистолети“, помисли си Гедеон.

— Тръгвай, за бога!

— Мамка му — изруга Алида и смуши коня. Сиера моментално реагира. На ръба се показаха още глави. Дватама препуснаха по сухото корито на потока като на състезание, а изстрелите продължаваха да ехтят над главите им.

— Дръж се. — Тя подкара коня на зигзаг, за да са по-трудни мишени. Куршумите свистяха около тях и Гедеон се приведе, очакваше всеки момент да бъде улучен.

Но по някакво чудо успяха да се отдалечат и да останат невредими. Алида премина в лек галоп, облече си ризата и продължиха по сухото корито. То се стесняваше между два стръмни склона, които със сигурност щяха да се окажат непреодолима пречка за колите на агентите.

Алида премина в тръс.

— Трябва да поддържаме темпото — каза Гедеон.

— Нямам намерение да убивам коня си заради теб, задник такъв.

— Стреляха на месо, ако случайно не си забелязала.

— *Разбира се*, че забелязах! Какво си направил, мътните да те вземат?

— Явно са си наумили, че съм един от терористите. От онези с атомната бомба.

— От тях ли си?

— Да не си луда? Цялото разследване беше прецакано от самото начало.

— Те обаче изглеждаха доста убедени.

— Ти самата каза, че са тъпащи.

— Казах, че *ти* си тъпак.

— Не си.

— Да, но си го помислих. А ти не преставаш да го потвърждаваш.

Дерето започна да се изкачва стръмно в подножието на Хемес и по дъното все по-често започнаха да се появяват черни канари. Конят внимателно си проправяше път през неравния терен.

— Виж, не съм терорист — каза Гедеон.

— *Страшно* ме успокои.

Продължиха да яздят мълчаливо. Дерето все така се изкачваше, теренът ставаше още по-тежък, пиниите и хвойните започнаха да се сменят с високи борове пондероза. Коритото започна да се разделя на притоци и скоро се озоваха в лабиринт от малки дерета, заобиколени от покрити с гъста гора склонове.

— Добре, ето какво ще направим — каза Алида. — Сега ще ме пуснеш. Аз се връщам, а ти се оправяй сам.

— Не мога. Закопчани сме, забрави ли?

— Можеш да скъсаш веригата. Поблъскай я с камък.

След кратко мълчание Гедеон каза:

— Точно сега не мога да те пусна. Нуждая се от помощта ти.

— Искаш да кажеш, нуждаеш се от заложник.

— Трябва да докажа невинността си.

— Аз пък с *нетърпение* очаквам да те предам.

Продължиха в гневно мълчание. Слънцето вече беше почти над главите им.

— Трябва да намерим вода — кисело рече Алида. — За коня.

След пладне изкачиха висок хребет, от който се откриваше изглед към долината зад тях.

— Чакай малко — каза Гедеон. — Искам да видя какво става долу.

Тя спря коня и Гедеон се обърна.

Огромен димен облак все още се издигаше от руините на снимачната площадка, пожарни заливаха останките с бели струи вода. Погледът му проследи коритото на потока. В началото на стръмните хълмове имаше паркирани автомобили и хора, които вървяха нагоре, като се разгръщаха. До ушите му достигаше слаб кучешки лай. От един камион разтоварваха коне.

— Сериозен лов са организирали — отбеляза Алида. — А чуй и това. Хеликоптери.

И наистина, Гедеон чу трясъка на витла. В синьото небе се появиха три черни петънца.

— Еха, май здравата си загазил — каза тя.

— Алида, не знам как мога да те накарам да ми повярваш, но съм абсолютно и напълно невинен. Това е някаква абсурдна грешка.

Тя го изгледа и поклати глава.

— Онези там долу не са на същото мнение.

Спуснаха се от хребета, прекосиха още едно дере и се закатериха по отсрещния стръмен склон. Огромни канари и изпопадали дървета им препречваха пътя.

— Трябва да пуснем коня — каза Гедеон.

— Няма начин.

— Той оставя много ясни следи, а кучетата ще следват неговата миризма. Ако го пуснем, той ще ги отклони от нас. Освен това нататък теренът става прекалено тежък за кон.

— Забрави.

— Ако не пуснем Сиера, ще си намери вода по-бързо. В тази част на планината няма вода. Особено в края на юни.

Алида мълчеше.

— Изтощен е. Носи двама. Не може да продължи. Виж го само.

Алида отново не отговори. Конят наистина беше изтощен, целият плувнал в пот, под седлото и нагръдника му беше избила пяна.

— Ако ни настигнат, може първо да стрелят и после да питат. Видя какво стана долу. Онези типове така изгарят от желание да ми видят сметката, че изобщо няма да им пука за другите жертви.

Изкачваха се по тясно дере, което свърши пред огромен назъбен склон.

Алида спря коня и каза грубо:

— Слизай.

Закопчани един за друг, двамата тромаво слязоха. Тя развърза дисагите и ги метна на Гедеон.

— Ти ще ги носиш.

Върза юздите на Сиера за седлото, за да не се оплитат в краката му, и го плесна по задника.

— Хайде! Махай се оттук. Иди да си намериш вода.

Конят впери поглед в нея и наостри уши.

— Чу ме. Бягай! — Плесна го още веднъж и той препусна, но отново спря и я погледна озадачено. Алида взе една пръчка и я размаха. — Бягай казах!

Конят се обърна и бавно заслиза надолу по дерето.

Алида се изплю и се обърна към Гедеон.

— Е сега вече *наистина* те мразя.

34.

След дълго и мъчително катерене късно следобед стигнаха поредното било и пред тях се ширна пустош от планини и долини, без никакви пътища и следи от човешка дейност. Спряха да си починат. От време на време бяха чували грохота на хеликоптерите — понякога минаваха доста наблизко. Гората обаче беше толкова гъста, че лесно успяваха да се скрият.

Това бе огромен район, известен като Мечата глава, най-затътената част от планината Хемес. Гедеон беше ловил риба в покрайнините, но никога не бе навлизал толкова дълбоко. Слънцето клонеше към залез и потопяваше планините в тъмно пурпурно сияние.

— Човек може да се запилее тук и да изчезне завинаги — каза Алида, присвила очи към мъгливата далечина.

— Така е — съгласи се Гедеон, пусна дисагите и се прокашля. — Извинявай, но трябва да се изпикая.

Тя го изгледа и веждите ѝ се вдигнаха в презрителна насмешка.

— Давай.

— Няма ли да се обърнеш?

— Защо? Не съм те молила да ме закопчаваш за себе си. Давай, да видим какво ще покажеш.

— Това е нелепо. — Той свали ципа си и се изпика, като се мъчеше да се обърне, доколкото беше възможно.

— Господи, ама ти се изчерви.

Спуснаха се по едно дърво и се озоваха в буен гъсталак, образуващ балдахин под издигащите се ели и смърчове. Продължиха, като почти не виждаха къде стъпват, катереха се и се спускаха по коварни склонове. Пътят беше изморителен, но пък поне оставаха скрити.

— И какъв е планът, Абдул? — попита най-сетне Алида.

— Много смешно.

— Както виждам нещата аз, по петите ти са всички правозащитни организации на скъпата ни родина, слънцето залязва,

нямаш риза на гърба, намираме се насред нищото, без храна и без вода. И на всичкото отгоре нямаш план. Леле!

— Чувал съм, че в Мечата глава има някакви стари мини. Ще се скрием там.

— Добре, ще прекараме нощта в мина. А после?

— Мисля, мисля. — „Какво би направил старият ми приятел сержант Дайкович в ситуация като тази?“ — запита се. Може би стотина лицеви опори.

Продължаваха навътре в пущинака, следвайки животински пътеки, които се появяваха и изчезваха най-ненадейно, докато не стигнаха малка поляна до поредното сухо корито. Зад него, в средата на отсрещния склон, зееха тъмните отвори на мина, имаше и стари паянтови постройки.

— Ето къде ще прекараме нощта — каза Гедеон.

— Ужасно съм жадна.

Гедеон сви рамене.

Събра суха трева от поляната и я усука като въже. Изкачиха се до най-близкия тунел. При входа му Гедеон взе запалката на Алида, запали импровизираната факла и предпазливо влязоха. Трептящите пламъци осветяваха гредите по стените и тавана. Тунелът продължаваше право напред. Гедеон се надяваше да открие признаци на вода, но мината беше суха като коритото на потока отвън.

Подът на тунела беше покрит с мек пясък. Алида седна, извади цигара и я запали от импровизираната факла. Вдиша дълбоко и пусна дълга струйка дим.

— Ама че ден. Благодарение на теб.

— Ъ-ъ-ъ... може ли?

— Не мога да повярвам! Отвличаш ме, държиш ме за заложничка, заради теб стрелят по мен, а сега ще ми пушиш и от цигарите!

— Да съм казвал, че съм съвършен?

Тя му подаде цигара.

— Дай ми дисагите.

Той ѝ ги подаде и тя ги разкопча, порови вътре и извади две десертни блокчета. Подхвърли му едното и отвори своето. Гедеон отхапа и задъвка.

— Утре първата ни работа е да намерим вода — каза, докато преглъщаше.

Известно време седяха мълчаливо в тъмното.

— Адски е потискащо — каза Алида. — Трябва да си запалим огън.

Станаха и излязоха навън да съберат дърва. Слънцето беше залязло и въздухът бе станал хладен, в небето проблясваха звезди. От време на време Гедеон чуваше далечния звук на хеликоптери, но с напредването на вечерта те заглъхнаха и се възцари тишина. Влязоха пак в тунела и запалиха огън. Сухото дърво почти не димеше.

Алида дръпна закопчаната му китка.

— Лягай. Смятам да поспя.

Легнаха по гръб един до друг. Десетина минути не разговаряха. После Алида наруши мълчанието.

— По дяволите. Прекалено съм разстроена, за да заспя. В един момент снимам филм, а в следващия се оказвам закопчана за терорист, преследван от цялата проклета страна.

— Надявам се, че не ме мислиш наистина за терорист.

Последва дълго мълчание.

— Да си призная, не изглеждаш от техния тип.

— Адски права си, не съм от техния тип. Това е някаква идиотска грешка.

— Откъде си сигурен, че е грешка?

Гедеон замълча. В главата му отекнаха думите на Фордайс. „Чудесно се преструваше, че не го харесваш — а се оказва, че сте първи приятели и си бил с него от самото начало“. И после най-шантавото обвинение: „Всички онези неща в компютъра ти... чиста проба шибани джихадистки любовни писма“.

— Шибани джихадистки любовни писма — повтори той на глас.

— Какво?

— Така каза агентът, който се опита да ме арестува. Че съм имал, цитирам, джихадистки любовни писма, край на цитата, в компютъра.

Отново последва дълго мълчание.

— Знаеш ли — продължи Гедеон, — зададе ми много добър въпрос. Разбира се, че не е било грешка. Насадили са ме.

— О, нима? — скептично попита Алида.

— Първо се опитаха да ни убият, като саботираха самолета ни. Понеже не се получи, са ми скроили номер.

— Че защо му е на някой да го прави?

— Защото разследването ни засяга човека или групата зад всичко това. — Замисли се за момент. — Не, не го е засегнало, сигурно сме направили пряко попадение. Изкарали сме акъла на някого. Саботирането на самолета, скрояването на номер — това са все рисковани и отчаяни мерки.

Замълча, мислеше трескаво.

— Въпросът е в кой от компютрите ми са посели „джихадистките писма“? Сигурен съм, че не може да е онзи в хижата ми — хард дискът е криптиран с две хиляди четиридесет и осем битов ключ. Защитата е непробиваема. Значи трябва да са бърникали в компютъра ми в работата.

— Но системата там не е ли засекретена?

— Засекретена е. Компютърът ми е свързан със засекретена и изолирана мрежа. Съдържанието на всеки компютър обаче е изцяло достъпно за мрежовите администратори по сигурността и някои други служители. Мрежата автоматично регистрира всичко и всеки в системата и записва всяко натискане на клавиш, всичко, което правиш. Така че ако някой си е играл с компютъра ми в лабораторията, този някой трябва да е вътрешен човек — и това би трябвало да бъде записано.

На отслабващата светлина на огъня забеляза, че Алида го гледа.

— И какво смяташ да направиш по въпроса?

— Да говоря с Бил Новак, мрежовия администратор по сигурността. Той има достъп до всички файлове.

— Значи ще си побъбрите дружески. И той просто ще каже на един издирван терорист всичко, което му е нужно.

— Като опра револвера ти в главата му, ще го направи.

Тя се изсмя рязко.

— Малоумник такъв, това е бутафорно оръжие, заредено е с халосни. Иначе отдавна да съм те надупчила.

Той извади револвера от колана си, огледа го и се намръщи. Наистина беше зареден с халосни патрони.

— Ще измисля нещо. — Замълча за момент. — Така или иначе, отиваме в Лос Аламос.

— Но това е от другата страна на Мечата глава, на трийсет километра оттук!

— Искаше план — ето ти. Пък и Лос Аламос е последното място, където ще помислят да ме търсят.

35.

Стоун Фордайс спря, избърса потта от челото си и погледна джиписеа. Приближаваха височина две хиляди и седемстотин метра, боровете пондероза се сменяха с ели, гората ставаше по-гъста. Мощните халогенни лъчи на фенерите пронизваха мрака между стволовете и хвърляха резки сенки, двете кучета виеха недоволно от спирането. Фордайс вдигна ръка и всички около него спряха и млъкнаха. Кучкарят смъмри кучетата да пазят тишина.

Фордайс коленичи и огледа следата. Ставаше все по-свежа, краищата на отпечатъците бяха по-ясно очертани. Цял ден и цяла вечер я следваха неотклонно и вече бяха съвсем наблизко — кучетата бяха полудели и опъваха каишите. Фордайс бавно се изправи, без да сваля ръка, и напрегна слух. Стори му се, че чува нещо през въздишките на вятъра между дърветата — равномерен тропот. Конят се движеше странично по стръмния склон над тях.

Преследването беше почти приключило.

— Там горе са — тихо каза той. — Разпръснете се през пет метра. Заобиколете ги отдясно. Мърдайте!

Всички се втурнаха напред, кучетата се разляяха яростно, хората се пръснаха и поеха нагоре по хълма с извадени оръжия. Бяха изтощени, но близостта на пляката им даваше нови сили.

Фордайс извади колта си и тръгна нагоре. Отново изпита чувство на вина. Трябваше да се усети преди дни. Гедеон бе чиста проба измамник — и беше избрал него за най-големия си удар. Но всичко това вече беше приключило. След като го пипнеха, щяха да го накарат да заговори и заговорът щеше да бъде разкрит.

Щяха да го накарат да заговори. Майната ѝ на Женевската конвенция — ставаше въпрос за атомна бомба. Щяха да направят всичко необходимо.

Задъхани, но без да се отказват, стигнаха до билото. Фордайс беше пръв. Следата свиваше надясно и Фордайс затича приведен

покрай нея, като използваше прикритието на дърветата. Останалите го следваха.

Нещо проблесна отпред, чу се шумолене, нещо се раздвижи между дърветата. Фордайс се хвърли към един дънер, приклепна в очакване — и конят изникна пред него, ровеше с копито и ги гледаше нервно. Пъстрият кон на жената.

Без ездачи.

Мъжете се пръснаха и заобиколиха нервното животно, което запръхтя и отстъпи.

Фордайс осъзна какво е станало. За момент го обзе ярост, но успя да се овладее. Изправи се и прибра пистолета.

— Свалете фенерите. Плашите го.

Приблужи коня с протегнатата ръка и животното изцвили тихо. Фордайс го огледа. Дисагите липсваха, юздите бяха вързани за седлото. Този кон беше пуснат нарочно на свобода.

Стисна зъби от яд. Не биваше обаче да показва слабост. Обърна се към хората си и каза спокойно:

— Следвали сме погрешна диря.

Думите му бяха посрещнати със зашеметено мълчание.

— Някъде, може би много назад, те са пуснали коня и са продължили пеша. Ние сме продължили да преследваме коня. Ще трябва да се върнем и да открием къде са се разделили.

Огледа се. Екипът му се състоеше от служители на ПЕЯБ, някои в доста лоша форма, плувнали в пот. Имаше също агенти на ФБР, кучкар и местни полицаи, които някак бяха успели да се прикачат към тях. Групата беше твърде голяма.

— Ти — Фордайс посочи най-грохналото местно ченге, — ти и ти, върнете коня долу. Той е улика, така че го задръжте и го предайте на криминалистите.

Огледа се.

— Трябва да се движим *много* по-бързо. И сме твърде много.

Безмилостно окастри още хора и ги върна обратно, без да обръща внимание на недоволното им мърморене.

Коленичи, разстла подробните топографски карти, извади сателитния си телефон и набра Дарт. Господи, как не му се искаше да провежда този разговор. Докато чакаше, погледна освободените, които още стояха и го гледаха тъпо като крави.

— Какво чакате, по дяволите? Размърдайте се!

— Докладвайте — нареди Дарт с тънкия си глас.

— Още не сме го пипнали. Подлъгаха ни с коня. Ще се наложи да се върнем.

Рязко недоволно изсумтяване.

— Значи хеликоптерите са в погрешен район?

— Да. — Фордайс погледна картата. — Трябва да бъдат прехвърлени по-навътре в планината, според мен в района Мечата глава.

Чу се шумолене на хартия. Дарт изучаваше същата карта.

— Ще преместим въздушните екипи там. — Мълчание. После Дарт попита: — Какъв е планът му?

— Предполагам, че просто бяга. Нищо друго.

— Нужен ни е. Има и още нещо. Докладваха ми, че хората ви са стреляли безогледно по тях. Това е абсолютно неприемливо. Нужни са ни живи, по дяволите. Трябва да ги разпитаме.

— Да, сър. Но те сигурно... по всяка вероятност... са въоръжени. Става въпрос за терористи. Правилата на ФБР недвусмислено казват, че в случай на самозащита може да се използва оръжие.

— Първо, няма доказателство, че тя е терорист. Може да е... временно под влиянието му. Колкото до правилата, ако ми доставите два трупа, ще съм много, ама много недоволен. Ясно ли се изразих?

— Да, сър — каза Фордайс и преглътна.

— Агент Фордайс, единствената причина в момента да сте там е, че не разполагам с никой друг на място. Имам само вас и дванадесет други специални агенти, които не стават за нищо. И които не могат да го открият въпреки огромното преимущество в жива сила и оборудване. Така че ви питам — ще го хванете ли, или не?

Фордайс се загледа яростно в тънещите в мрак планини.

— Ще го пипнем, сър.

36.

Входът на тунела светлееше. Гедеон вдигна плава. През цялата нощ беше слушал хеликоптерите и почти не бе мигнал. Устата му бе като пълна с тебешир, устните му бяха сухи и напукани, голият му гръб беше изгорял от слънцето и го болеше. Надигна се на лакът и погледна Алида. Тя още спеше, русата ѝ коса се бе разпиляла по пясъка. Отвори очи.

— По-добре да тръгваме — каза той.

— Не. — Гласът ѝ бе дрезгав от съня.

Гедеон я зяпна.

— Не и докато не махнеш тези белезници.

— Казах ти, че нямам ключ.

— Тогава счупи верижката с камък. Ако искаме да намерим вода, трябва да се разделим.

— Не мога да рискувам да избягаш.

— Къде да бягам? Пък и ако случайно не си забелязал, аз ти вярвам. Виж се само. Не си никакъв терорист.

— Какво те накара да промениш мнението си?

— Ако беше терорист — обясни тя, — щеше да се опиташ да ме застреляш с бутафорния револвер веднага след като си изпълних предназначението. Не, ти си просто смотаняк, попаднал на неподходящо място в неподходящ момент. Така че би ли махнал проклетите белезници, *ако обичаш?*

Гедеон изсумтя. Определено му се искаше да ѝ има доверие.

— Ще ми трябва тел и нож.

Тя измъкна от джоба си малко джобно ножче и ключодържател. Гедеон бързо изправи халката на ключодържателя, използва я заедно с ножчето като шперц и само за трийсетина секунди се справи с простата ключалка.

— Браво — рече тя. — Къде си го научил това, в джихад центъра ли?

— Много смешно.

— Излъга Ме. Можел си да отключиш белезниците по всяко време.

— Първо трябваше да разбера мога ли да ти имам доверие.

Огледа се, взе две празни кутии от бира — несъмнено оставени от ловци — и ги пъкна в джобовете си. Можеха да свършат работа, когато — и ако — намерят вода. После попита:

— Има ли нещо ценно в дисагите?

— Защо?

— Защото не смятам да ги мъкна повече.

Тя извади от дисагите запалка и две десертни блокчета и ги прибра.

Излязоха от мината и тръгнаха на юг, като гледаха да се движат по залесените дерета и долини, на известно разстояние един от друг, но без да се губят от поглед. Търсеха вода, но без никакъв успех. Беше краят на юни, преди летните дъждове — най-сухото време в Ню Мексико.

Коритата на потоците в крайна сметка се събраха в дълбока клисура със стръмни гранитни стени. Докато се спускаха, Гедеон чу звука на приближаващ хеликоптер; секунди по-късно един „Блекхоук“ прелетя на по-малко от трийсет метра над главите им, с отворени врати и монтирани от двете страни картечници M143, и бързо изчезна.

— Господи, видя ли картечниците? — слиса се Алида. — Мислиш ли, че ще ни застрелят?

— Вече се опитаха.

По пладне най-сетне намериха вода — малка локва на дъното на пресъхнал вир. Пиха първо по малко, после пак и пак, и легнаха в сянката на стената. Вече не бяха жадни, но пък гладът напомни за себе си.

След няколко минути Гедеон каза:

— Я дай онези десертчета.

Алида извади двата десерта „Сникърс“, бяха се разтопили от горещината. Гедеон скъса опаковката на своя и го изстиска в устата си като паста за зъби.

— Още? — попита с пълна уста.

— Няма повече. — Нейното лице също беше омазано с шоколад.

— Приличаш на двегодишно бебе на сутринта след Все светии.

— А ти — на омазаното му братче.

Напълниха бирените кутии с вода, излязоха от клисурата и се закатериха по поредния склон.

С напредването на деня хеликоптерите започнаха да се появяват все по-често, а от време на време минаваше и самолет. Гедеон не се съмняваше, че преследвачите им използват инфрачервен и доплеров радар, но силната жега — и гъсто растящите дървета — ги пазеха. Късно следобед приближиха южния край на Мечата глава и Гедеон започна да разпознава района.

По залез най-сетне изкатериха последния хребет, легнаха по корем и надникнаха през храсталака надолу към Лос Аламос, дома на Юлиус Робърт Опенхаймер, Проекта Манхатън и атомната бомба.

Въпреки забележителното си минало — навремето самото му съществуване било тайна — Лос Аламос изглеждаше като всяко друго държавно градче — грозно и сиво, със заведения за бързо хранене, сглобяеми жилищни комплекси и безлични офис сгради. Онова, което го правеше различно, бяха живописните околности — градчето и лабораториите се простираха върху изолирани плата, започващи от склоновете на планината Хемес. На 2100 метра надморска височина Лос Аламос бе едно от най-високо разположените селища в Съединените щати. Избрано поради недостъпността и изолацията си, мястото бе заобиколено от отвесни тристаметрови скали от едната страна и от високи планини от другата. Гедеон виждаше оттатък града огромната цепнатина в земята, известна като каньона Уайт Рок — по дъното ѝ ревяха невидимите оттук води на Рио Гранде.

На юг се виждаха основните сгради на Националната лаборатория — оградени площи с огромни подобни на складове постройки. Гледката го накара да потръпне. Наистина ли идеята да проникне там беше плод на здрав разум? Не виждаше друга възможност. Някой го беше натопил. Трябваше да открие кой.

Претърколи се на една страна, отпи глътка от мръсната кутия и каза:

— Както се надявах, въздушното претърсване като че ли се съсредоточава главно на север.

— И сега какво? Ще прегризваме оградата ли?

Гедеон поклати глава.

— Това не е обикновена ограда. Навсякъде има инфрачервени сензори, детектори на движение и натиск, алармени инсталации и

видеокамери. Дори да успеем да я преодолеем, вътре има и други, невидими пръстени на охрана. Нямам представа какво представляват.

— Страхотно. Значи ще търсим пролука и ще ги заобиколим?

— Няма пролуки. Охраната е непробиваема.

— Май късметът ти свърши, Осама.

— Не е нужно да избягваме охраната. Ще влезем през главния вход.

— Да бе. Особено като водиш списъка на издирваните от ФБР.

Гедеон се усмихна.

— Не ми се вярва да съм в списъка. Поне засега. Те имат основателни причини да държат издирването ми в тайна. Мислят, че съм член на терористична клетка. Защо да съобщават на останалите, че съм разкрит и ме преследват?

Алида се намръщи.

— Все пак си мисля, че е безумно рисковано.

— Има само един начин да разберем.

И Гедеон се изправи.

37.

Асансьорът нямаше бутони за етажите, а само ключ и въоръжен морски пехотинец, който отговаряше за него. Дарт влезе в кабината; морският пехотинец, който го познаваше много добре, все пак внимателно провери служебната му карта (иначе Дарт щеше да го смъмри свирепо), след което хвана ключа и го завъртя веднъж.

Асансьорът се спускаше сякаш цяла вечност. Д-р Майрън Дарт използва времето, за да обмисли положението.

С приближаването на А-Деня цели райони на Вашингтон бяха евакуирани и отцепени от многобройни военни части. Всеки квадратен сантиметър беше претърсен многократно с кучета, детектори на радиация и ръчно. Междувременно цялата страна бе затаила дъх и гадаеше къде ли ще е Кота нула.

Мнозина се страхуваха, че мащабните мерки в столицата ще принудят терористите да изберат друга мишена. В резултат на това други големи градове, от Ел Ей до Чикаго и Атланта, бяха обхванати от паника, жителите им бягаха, небостъргачите се опразваха. В Чикаго имаше безредици и гражданите се бяха евакуирали почти напълно от районите около Милениум Парк и Сиърс Тауър. Ню Йорк представляваше същинска каша, цели райони бяха напълно изоставени. Индексът на борсите се бе сринал наполовина и Уолстрийт бе прехвърлил по-голямата част от търговската си дейност в Ню Джърси. Масово се отбягваха забележителности и живеещите около тях хора бягаха — от моста Голдън Гейт до Либърти Бел. Дори Гейтуей Арч в Сейнт Луис пораждаше паника. Всичко се беше превърнало в театър на абсурда.

С предположенията и паниката започнаха и неизбежните обвинения за проточилото се разследване. Всички се питаха защо след толкова ранно разкриване на заговора работата внезапно е стигнала до задънена улица. Върху ПЕЯБ се стовари унищожителна вълна от критики, съмнения и медиен шум. Твърдеше се, че организацията е некомпетентна, хаотична, неорганизирана, затънала в бюрокрация.

Дарт трябваше да признае, че критиките са до голяма степен верни. Разследването бе започнало свой живот като някакъв Франкенщайн, *lusus naturae*^[1], неподвластен на централен контрол. Дарт не беше изненадан. „Всъщност това бе неизбежно“.

Морският пехотинец го изгледа.

— Извинете, сър?

Дарт изведнъж осъзна, че е измърморил думите на глас. Господи, колко уморен беше. Поклати глава.

— Нищо.

Вратата на асансьора се плъзна настрани, разкривайки коридор в синьо и златно. Часовникът на стената показваше единадесет вечерта, но толкова дълбоко под земята и при тези обстоятелства времето от денонощието губеше смисъла си. Щом Дарт излезе, други двама морски пехотинци изникнаха от двете му страни и го поведоха по коридора. Минаха покрай стая, в която хора бяха насядали пред чудовищни компютърни екрани и говореха в микрофоните си; покрай друго помещение с подиум с президентския печат, телевизионни камери и син фон. Последваха заседателни зали, малко кафене, временна казарма. Накрая стигнаха затворена врата с бюро пред нея. Мъжът зад бюрото се усмихна и попита:

— Доктор Дарт?

Дарт кимна.

— Влизайте. Той ви очаква. — Мъжът се пресегна към едно чекмедже и натисна нещо; чу се бръмчене и вратата зад него се отвори.

Дарт прекрачи прага. Президентът на Съединените щати седеше зад огромно бюро без никакви украшения. В двата му края имаше миниатюрни американски флагчета, а между тях редица телефони с ярки цветове, все едно в детска стая. На едната стена имаше няколко монитора, включени на различни канали, но без звук. Началникът на президентския кабинет — прочут с необщителността си — стоеше мълчаливо отстрани. Дарт му кимна и се обърна към мъжа зад бюрото.

— Доктор Дарт — каза президентът.

— Добър вечер, господин президент — отвърна Дарт.

Президентът махна с ръка към двете канапета пред бюрото.

— Моля, седнете. И докладвайте.

Някой тихо затвори вратата отвън. Дарт се настани и прочисти гърлото си. Не носеше нито папки, нито бележки. Всичко бе

запечатано в ума му.

— Разполагаме само с четири дни до предполагаемата атака — започна той. — Вашингтон е обезопасен в максимална степен. Всички ресурси, агенции и персонал са мобилизирани. По всички пътища от и към града са разположени армейски пропускателни пунктове. Както ви е известно, разпорежданията на Конвенцията за човешките права са временно отменени, което ни дава възможност да задържаме всеки по почти всякакъв повод. Изграден е център за задържане и обработка на задържаните на Потомак, недалеч от Пентагона.

— А евакуацията на цивилното население?

— Завършена е. Отказалите да напуснат са задържани. Трябваше да оставим регионалните болници отворени, с минимален състав, за онези пациенти, които просто не могат да бъдат преместени. Но тези случаи са малко.

— Какво е положението с разследването?

Дарт се поколеба за момент. Предстоеше гадната част.

— Нищо ново от последния ми доклад. Нямаме почти никакъв напредък по идентифицирането на групата. Не знаем къде се намира ядреното устройство. Не успяхме да определим конкретната мишена — разбира се, освен вече отбелязаните няколко.

— А възможната заплаха за други градове? Възможно ли е терористите да са променили мишената си?

— И в този случай не разполагаме с полезна информация, сър.

Президентът скочи и закрачи напред-назад.

— Лошо. Ами онзи терорист, който е още на свобода? Крю?

— За съжаление Крю продължава да се изплъзва от хората ни. Избяга в планината и сега екипите претърсват огромен пуст район. За щастие там не може да причини никаква вреда — мобилните телефони нямат покритие, няма пътища, няма начин да се свърже с външния свят.

— Да, но той ни трябва! Може да ни даде имена, да посочи мишени! По дяволите, хората ви трябва да го открият!

— Отделили сме много сили за издирването. Ще го намерим, господин президент.

— Кажете ми за самата бомба. Какво още знаем за нея?

— Техническата оперативна група все още не е стигнала до категорично заключение как да тълкува радиационния профил,

съотношението на изотопите и отпадъчните продукти. Изглежда, има известни аномалии.

— Обяснете.

— Терористите са имали достъп до инженерни специалисти от най-високо ниво — Крю и Чокър са двама от най-вещите експерти по ядрени оръжия в Лос Аламос. Въпросът е колко добро е било *изработването* на въпросното оръжие. Самото създаване на отделните части, сглобяването, електрониката — всичко това изисква много висока прецизност. Нито Чокър, нито Крю имат такава подготовка. Някои от Техническата оперативна група са на мнение, че направената от тях бомба вероятно е толкова голяма, че може да се пренася единствено с кола или микробус.

— А вие? Какво е *вашето* мнение?

— Лично аз смятам, че става въпрос за бомба, която може да се побере в куфар. Мисля, че трябва да приемем, че са разполагали с по-добре подготвени от Чокър и Крю специалисти.

Президентът поклати глава.

— Какво още можете да ми кажете?

— Двете части на заряда са били отделени и добре екранирани след инцидента, тъй като никъде не можем да намерим следа от радиация. Вашингтон е голям град и заема обширна площ. Имаме си работа с пословичната игла в купа сено. Най-добрите ресурси от местните, щатските, федералните и военните органи са мобилизирани, освен това разчитаме много на военните бази около Вашингтон. Градът в буквалния смисъл е зает от сили за сигурност, образуващи огромна мрежа.

— Разбирам — каза президентът и се замисли. — Ами идеята ви, че всички тези мерки могат да накарат терористите да насочат оръжието към по-малко охранявана мишена? Цялата страна е в състояние на паника, при това с всички основания.

— Хората ни обсъдиха въпроса подробно — отвърна Дарт. — Вярно е, че съществуват много други мишени, които могат да се окажат привлекателни. Само че според всички индикации, с които разполагаме, терористите са насочили изцяло вниманието си върху Вашингтон. Експертите ни по психология на джихадизма твърдят, че символичната стойност на атаката е много по-важна от броя на убитите хора. А това означава атака срещу столицата на Америка. Аз

самият продължавам да съм убеден, че мишената им си остава Вашингтон. Разбира се, хората ни във всеки по-голям американски град са вдигнати на крак. Мисля обаче, че ще е сериозна, *много сериозна* грешка да се изтеглят сили от Вашингтон, за да се отговаря на някакъв хипотетичен риск в друг град.

Президентът отново кимна, този път по-бавно.

— Разбрах. Искам обаче хората ви да набележат конкретен списък знакови мишени в други градове и да съставят план за защита на всяка от тях. Американските граждани вече направиха такъв списък с краката си, така че се захващайте за работа. Покажете им, че сме решени да защитаваме всичко. А не само столицата.

— Да, господин президент.

— Мислите ли, че покрай всичко това ще променят датата? — попита президентът.

— Всичко е възможно. В наша полза е фактът, че терористите нямат представа, че сме научили датата. Успяхме да запазим това в тайна от медиите и широката публика.

— И по-добре да си остане тайна — каза президентът. — Има ли още нещо, което трябва да знам?

— Не се сещам, сър. — Дарт хвърли поглед към началника на кабинета, който продължаваше да стои невъзмутимо и неподвижно.

Президентът спря да крачи и погледна Дарт уморено.

— Наясно съм с пороя критики, които се изсипва върху вас и разследването. На мен също не ми се разминава. И в много отношения разследването *наистина* е огромно и тромаво. Но и двамата с вас знаем, че така трябва да бъде; че Вашингтон работи по този начин и че не можем да променяме правилата по средата на играта. Така че продължавайте в същия дух. И, доктор Дарт, бих искал преди следващата ни среща — всъщност колкото се може по-скоро — да чуя, че сте заловили Гедеон Крю. Струва ми се, че този човек е ключът към изясняването на нещата.

— Да, господин президент.

Като знак, че е свободен, президентът му отправи усмивка — напрегната, изтощена усмивка, в която нямаше и капчица топлина.

[1] Шегата на природата; изрод (лат.). — Б.пр. ↑

38.

Пустошта свърши и Лос Аламос започна така, сякаш някой беше теглил черта — дърветата внезапно се смениха с типичен квартал от предградията с провинциални къщи, поляни като от пощенски картички, игрища, детски басейни и алеи за автомобили и каравани.

Под прикритието на дърветата Гедеон се взираше през тъмната поляна към конкретен миниван, стар „Астро“ модел 2000 г. Беше единадесет вечерта, но къщата тънеше в мрак. Нямаше никого. Всъщност почти всички къщи бяха тъмни; навсякъде цареше атмосфера на пустота, дори на изоставеност.

— Това ме изнервя — обади се Алида.

— Няма никого. Като че ли всички са се махнали.

Тръгна уверено през поляната, Алида го последва на няколко крачки зад него. Стигнаха до къщата и той се обърна към нея.

— Изчакай тук.

Нямаше признаци за аларма и му трябваха две минути (и дълъг опит) да се промъкне вътре и да се увери, че къщата е празна. Отиде в спалнята и си намери чисто нова риза, която почти му ставаше. Среса се в банята, взе някакви плодове и газирани напитки от кухнята и се върна при Алида.

— Надявам се да не си чак толкова нервна, че да не можеш да хапнеш — каза и ѝ подаде една ябълка и кутия кока-кола.

После се качи в колата. Ключовете не бяха нито на запалването, нито на таблото. Той слезе и отвори капака.

— Какво правиш? — попита Алида с пълна уста.

— Давам на късо, за да я запала.

— Господи. И това ли е от малките ти „умения“?

Гедеон затвори капака, качи се пак в колата и започна да сваля капака на кормилния лост с отвертката, която бе намерил в жабката. След няколко минути двигателят се закашля и оживя.

— Това е лудост. Ще ни застрелят на място!

— Легни на пода и се завий с онова одеяло.

Алида се качи отзад и се сниши. Без да каже нито дума повече, Гедеон превключи на задна, излезе на улицата и подкара към главния портал на Техническата зона. Градът беше пуст, но дори в този късен час и надвисналата над страната ядрена заплаха работата в Лос Аламос продължаваше — ослепителните прожектори над портала светеха, двамата въоръжени стражи бяха в кабинките си.

Отпред проверяваха друга кола. Гедеон намали, спря и зачака. Надяваше се охраната да не го разглежда прекалено подробно — ризата му беше чиста, разбира се, но панталоните бяха целите в кал. Сърцето му биеше бясно. Каза си, че няма причина от ФБР да обявяват името му — нямаше защо да уведомяват охраната на Лос Аламос, тъй като това щеше да е последното място, където да отиде; а и имаше куп причини да пазят самоличността му в тайна, докато не се доберат до него.

Но от друга страна, ако Алида беше права? Ако го бяха обявили за всеобщо издирване? Тогава щяха да го спипат още на портала. Това беше лудост. Имаше кола — можеше просто да обърне и да се разкара. Започна да изпада в паника и превключи на задна, готов да натисне газта до дупка.

Колата пред него мина през портала.

Вече бе твърде късно. Превключи отново на първа и запъпли напред, спря, отвори прозореца и подаде на охраната служебната си карта от Лабораторията...

Охранителят явно го позна, кимна равнодушно, взе картата и влезе в кабинката си. Обикновено не ставаше така. Може би се беше сетил, че колата не е неговата?

Гедеон отново превключи на задна и кракът му замря над педала на газта. Зад него нямаше други коли. Ако потеглеше рязко назад, можеше да стигне завоя на пътя за Банделиер, преди да се сетят да го подгонят. Там щеше да се отърве от колата при индианските руини Цанкави и да продължи пеша към резервата Сан Илдефонсо.

Трябваше да действа сега, преди да се е задействала алармата!

Охранителят излезе с усмивка и с картата в ръка.

— Благодаря, доктор Крю. Работите до късно, както виждам.

Гедеон успя да се усмихне.

— Работата няма край.

— Самата истина. — И мъжът му махна да продължи.

Гедеон спря в дъното на паркинга на Техническа зона 33, където работеше. Това беше огромна, подобна на склад сграда от бяла мазилка и пропанел. Вътре се намираха офисите и лабораториите на част от Екипа по управление на запасите, от които имаше достъп до подземните опитни помещения и малкия линеен ускорител за изследване на ядрата на старите бомби и други радиоактивни материали.

В тъмното купе Гедеон провери бутафорния револвер. Беше копие на стар колт модел 1877, никелиран и зареден с халосни. Надяваше се, че няма да му се наложи да го използва.

Затъкна го в колана си и го скри с ризата.

— Пристигнахме.

Алида отметна одеялото и се надигна.

— Това ли беше? Няма ли още охрана?

— Има, но не и за офисите.

Погледна се в огледалото — не беше особено чист, нито особено бръснат. В работата беше известен с небрежното си облекло, така че се надяваше никой да не обърне внимание на външния му вид. Пък и повечето физици бяха пословично немарливи.

Слязоха от колата, пресякоха паркинга и заобиколиха, за да излязат отпред.

— Онзи Бил Новак, за когото спомена, човекът от мрежовата сигурност, тук ли е? — попита Алида. — Минава единайсет.

— Сигурно го няма. Но в офиса винаги има някой. Тази нощ най-вероятно е Уорън Чу. Поне се надявам да е така. Малко е вероятно да създаде неприятности.

Влязоха в сградата. В предната част минаваше Г-образен коридор; самите лаборатории бяха отзад и под земята. Гедеон вървеше бавно, като контролираше дишането си и се опитваше да остане спокоен. Зави на ъгъла, спря до една врата и почука.

— Да? — разнесе се приглушен глас отвътре. Вратата се отвори. На прага се появи Чу — загладен тип с очила и дружелюбна физиономия. — О, Гедеон! Къде се губиш?

— Ваканция. — Посочи спътничката си. — Това е Алида. Нова е, развеждам я.

Кръглото лице се обърна към Алида и усмивката стана още по-широка.

— Добре дошла на Марс, земна жителко.

— Може ли да влезем? — попита Гедеон и изгледа Чу многозначително.

— Разбира се. Защо, проблем ли има?

— Да. При това голям.

Лицето на Чу посърна.

Влязоха в малък кабинет без прозорци. Чу погледна калните панталони на Гедеон, но не каза нищо. Алида седна, Гедеон остана прав. Надуши миризмата на кафе и забеляза кутия понички. Изведнъж се почувства зверски гладен.

— Може ли? — Взе кутията и я отвори.

— Разбира се.

Гедеон си взе две. Улови погледа на Алида и извади две и за нея.

— Е, какво има? — Чу изглеждаше раздразнен, че лакомствата му изчезват с такава скорост.

Гедеон преглътна, махна трохите от устата си и каза:

— Изглежда, някой е бърникал в компютъра ми, докато ме е нямало. Хакнал го е. Не зная как са заобиколили паролата, но са го направили. Искам да знам кой е.

Чу пребледня.

— Господи, Гедеон, знаеш, че трябва да докладваш по установения ред. Не можеш да идваш тук. Аз съм просто техническо лице.

Гедеон го изгледа твърдо.

— Идвам при теб, защото онзи, който го е направил, е натопил теб.

— Мен ли? — Чу вдигна изумено вежди.

— Да, теб. Виж, знам, че не си ти. Но онзи е лепнал твоя снимка на екрана ми — показваш ми среден пръст. И е добавил отдолу: „Да ти го начукам и на теб“.

— Сериозно? Но защо? Ще го убия тоя идиот, кълна се. — Обърна се към монитора. — Кога е станало?

Гедеон се замисли. Бяха го натопили някъде между самолетната катастрофа и опита да го арестуват.

— Ами... в периода от вчера сутринта до преди четири дни.

— А стига бе! — възкликна Чу, вперил поглед в екрана. — Акаунтът ти е замразен. Без изобщо да ми кажат!

— Защото те *подозират*.

Чу заскуба дългата си коса.

— Не мога да повярвам! Кой го е направил?

— Има ли начин да влезеш в акаунта ми и да огледаш? Нали се сещаш, може би ще успеем да открием кой го е направил, преди да се разчуе и охраната да дотърчи да те разпитва.

— По дяволите, да. Мога да вляза. Ако не са ми отнели и *това*.

Сърцето на Гедеон се разтуптя по-бързо.

— Наистина ли?

— Разбира се. — Пръстите на Чу затанцуваха яростно по клавиатурата. — Но откъде хакерът е научил паролата ти?

— Надявах се ти да ми кажеш.

— Записвал ли си я някъде?

— Ти пък.

— Да си се логвал пред някого?

— Не.

— Значи трябва да е някой с високо ниво на достъп.

Гедеон гледаше напрегнато числата, които пълзяха по екрана все по-бързо и по-бързо. Чу беше като олицетворение на вбесения компютърджия.

— Ще го пипна, мамка му — ръмжеше, докато тракаше на клавиатурата. — Ще го пипна... Готово, влязох в акаунта ти!

Последно тържествено чукване на клавиш и Гедеон зяпна екрана. На него се виждаше началната му страница след влизането в системата. Къде можеше да са инкриминиращите „джихадистки любовни писма“?

Докато гледаше купищата имейли, му хрумна идея.

— Има ли някакви съобщения до или от Чокър?

— Рийд Чокър ли?

Чу го изгледа неспокойно, но пусна търсенето. Появи се списък, горе-долу от времето, когато Чокър беше изчезнал. Гедеон остана зашеметен от броя на съобщенията; изобщо не можеше да си спомни да си е кореспондирал с Чокър.

— Май вие двамата доста сте си приказвали — обади се Чу. — И как това ще ни помогне да открием хакера?

— Тези имейли са вмъкнати допълнително — каза Гедеон. — От хакера.

— Нима? — отвърна Чу скептично. — Подобно нещо изисква доста сериозна работа.

— Никога не съм разменял имейли с Чокър. Добре де, почти никога.

Гедеон се пресегна през Чу, избра имейл отпреди година с невинното заглавие „ваканция“ и го отвори.

Салаам, Рийд,

В отговор на въпроса ти — помниш как ти разказах, че светът е разделен на дар ад ислам и дар ал харб, „дом на исляма“ и „дом на войната“. Между тях няма средна земя, няма междинно положение. Ти, Рийд, лично влезе в Дома на исляма. Сега започва истинската борба — с Дома на войната, на който обърна гръб.

Гедеон впери невярващ поглед в екрана. Никога не беше писал подобно нещо. Съобщението не само го изкарваше съзаклятник на Чокър — излизаше, че го е вербувал. Бързо отвори следващия имейл.

Приятелю Рийд, салаам,

Джихад не е само вътрешна борба, но и външна. Не може да има мир за теб като добър мюсюлманин, не може да има край на борбата, докато целият свят не стане дар ал ислам.

Започна да прелиства имейлите. Ясно беше, че става дума за изключително сложна и мащабна измама. Нищо чудно, че Фордайс се беше вързал. Забеляза един особено голям имейл и го отвори.

Моментът настъпи. Не се колебай. Ако някой получи посланието на исляма и умре, докато го отхвърля, той е

завинаги обречен на адския огън. Всеки, които повярва искрено в посланието, ще бъде опростен от предишните си грехове и ще живее вечно в рая. Ако вярваш, действай според вярата си. Не се безпокой какво мислят другите. Става дума за твоя вечен живот.

Съобщенията продължаваха в същия дух и убеждаваха Чокър да приеме исляма. Гедеон четеше с растяща ярост. Беше не просто натопен; беше натопен по изключително изтънчен начин — *и то от вътрешен човек.*

39.

Уорън Чу смаяно се взираше в имейлите и ужасът му растеше. Тези съобщения не бяха вмъкнати. Нямаше начин. Само главен администратор бе в състояние да направи подобно нещо.

Бавно се обърна към Гедеон и го зяпна, сякаш го виждаше за първи път. Мина му през ума, че никога не можеш да видиш истински другия. Никога не би предположил подобно нещо.

— Не мога да повярвам, че си написал тези кретении — изтърси той, без да се замисля.

— По дяволите, Уорън, не съм ги писал! — яростно отвърна Гедеон. — Тези имейли са *вмъкнати*, казах ти!

Чу беше изумен от бурната му реакция. Отново се запита как може да се направи подобно нещо. Изглеждаше твърде малко вероятно. И не само това — каква беше тази история, че и той самият е взет на мушка? Работата започваше да намирисва.

Прокашля се.

— Да. Добре. — Опитваше се да говори спокойно. — Остави ме да поработя малко върху това. Да видим дали ще успея да разбера кой го е направил и как.

— Ти си истински приятел, Уорън. — Гедеон продължи със следващата поничка.

Секунда изчакване.

— Ъ-ъ-ъ, Гедеон... Не мога да работя, когато някой ми виси на главата.

— Извинявай.

Гедеон се дръпна в другия край на стаята, като пътъом — и за голямо раздражение на Чу — си взе още една поничка. Този тип се държеше така, сякаш не е ял от дни.

Чу отвори един имейл, после друг. Плашеща работа. Защитената мрежа вървеше като виртуална среда от втори тип; възможно ли бе някой да се е възползвал от монитора на виртуалната машина, евентуално да се е сдобил с администраторски права или да е сменил

операционната система гост, след което да е заложил програма за проследяване на клавиатурата или по някакъв начин да е компрометирал логването? На теория можеше да се получи, но подобно нещо изискваше повече умения, отколкото имаше самият Чу.

Колкото повече си мислеше за надеждността на архитектурата на виртуалните машини, изолираните адресни пространства и абстрактната виртуална памет, толкова по-трудно му изглеждаше хакването. Освен това винаги бе смятал, че Гедеон е твърде независим... дори някак неясен. Но това означаваше — ако имейлите не са били вмъкнати, — че Гедеон е терорист, предател на страната си, потенциален масов убиец... Заше метен от тази мисъл, Чу изпита остра нужда да посети тоалетната.

Какво да направи, за бога?

Изведнъж осъзна, че жената, която беше дошла с Гедеон, новопостъпилата, е застанала зад него. Подскочи, когато тя постави длан на рамото му и стисна достатъчно силно, за да привлече вниманието му. Обърна предпазливо глава. Гедеон беше при вратата и оглеждаше коридора, сякаш стои на стража. Едва сега Чу забеляза, че в колана му е пъхнат револвер.

Жената се наведе над него и прошепна:

— Ако имаш аларма, задействай я. Веднага.

— Какво?

— Гедеон е с тях. С терористите.

Чу преглътна. Това беше потвърждение.

— Просто го направи и запази спокойствие.

Чу имаше чувството, че това не се случва с него. Първо Чокър, а сега и Гедеон. Направо да не повярваш. Но имейлите бяха тук, на екрана пред него!

Небрежно се пресегна под бюрото, намери бутона и го натисна. Никога не го беше правил и не беше сигурен какво ще се случи.

Зави сирена. В коридора замигаха червени светлини.

— Какво става, по дяволите? — викна Гедеон.

— Съжалявам, пич — каза жената, обърна се към него и скръсти ръце на гърдите си. — Прецакан си.

40.

Гедеон я зяпна невярващо. Несъмнено не беше чул добре.

— Алида, какво правиш?

Тя се обърна към него, настръхнала и готова за действие.

— Издебнах удобния момент. Казах ти, че с нетърпение чакам да те предам. Забрави ли?

За момент Гедеон беше прекалено смаян дори да се ядоса.

— Почти ме накара да ти повярвам — продължи тя. — Но като видях тези имейли...

— Те са добавени!

— Да бе. И всички онези агенти на ФБР, хеликоптерите, как всички стрелят по теб — и това е някаква грешка, нали? Трудно е да се повярва, Гедеон. Не съм чак толкова наивна.

Гедеон чу тичащи стъпки по коридора. Бързо извади револвера и стреля във въздуха. Сграбчи Чу за ръката, изви я зад гърба му, опря дулото в главата му и викна:

— Бързо. В коридора!

Чу побърза да се подчини.

— Револверът не е истински! — извика Алида и се втурна след тях.

Гедеон буташе Чу пред себе си. Охранителният пост към вътрешните лаборатории се намираще нататък по коридора. Завиха на ъгъла и стигнаха до него — два детектора за метал и неколцина мъже, всички с извадени оръжия.

— Свършено е с него, ако опитате да ме спрете! — извика Гедеон и бутна Чу през детектора за метал, който писна оглушително.

— Това е бутафорен пистолет, идиоти такива! — извика Алида.

— Искате ли да докажа противното? Тръгнете ли след мен, ще стрелям!

Продължи напред, като буташе Чу по коридора към аварийното стълбище. Блъсна вратата с рамо и помъкна компютърджията надолу. Алида ги последва.

— Кучка! — изпъшка Гедеон, когато Алида се хвърли на гърба му и се опита да му отнеме револвера. Изблъска я, но тя пак се хвърли върху него, заудря го и отново се опита да го обезоръжи.

Гедеон се извъртя и избута Чу през вратата в долния край на стълбището. Озоваха се в контролната зала на ускорителя на частици. Там имаше двама оператори, които ги изгледаха потресени зад големия полукръг монитори и уреди.

Гедеон чу тропот на крака в коридора.

— На пода! Всички по очи на пода! — извика той и стреля в тавана.

Операторите се проснаха на пода. „Шантава работа“, помисли си Гедеон. Създателите на най-страховитите оръжия на света бяха страхливи като зайци.

След секунди в помещението нахлуха мъже с извадени пистолети. Не бяха от охраната на Лос Аламос — всички носеха униформи на ПЕЯБ.

— Хвърли оръжието! — извика един и всички се прицелиха в него.

Гедеон завъртя Чу като щит, опрял дулото в главата му. Чу изграчи нещо нечленоразделно.

— Револверът не е истински, по дяволите! — извика Алида.

Водещият охранителите рязко се завъртя, насочи пистолета си към нея и извика:

— На земята! Веднага!

— Аз? Защо аз?!

С рязко кимане командирът даде знак на двама от хората си и те незабавно я сграбчиха, събориха я на пода и започнаха да я претърсват.

— Мръсници! — изкрещя тя яростно.

— Млъквай! — извика ѝ единият и я зашлеви.

Гедеон не можеше да повярва на очите си. Наистина си мислеха, че и тя е терористка.

Командирът отново насочи пистолета си към Гедеон.

— Хвърли оръжието и пусни заложника или ще стреляме!

Гедеон си даде сметка, че онзи изобщо не се шегува — ако се наложеше, щяха да стрелят направо през Чу.

— Добре — каза той.

Свършено беше. Отмести дулото от главата на Чу и пусна револвера на пода. Чу се втурна да се скрие зад охранителите. Гедеон бавно вдигна ръце.

Двамата охранители приключиха с претърсването на Алида и грубо я вдигнаха на крака. От носа ѝ течеше кръв и капеше върху бялата ѝ риза.

— Закопчайте я — каза командирът. — Ти, Крю. Легни по очи. Бавно.

— Малоумници! — извика Алида и се опита да изрита един от тях. Беше възнаградена с юмрук в корема и се преви на две.

— Оставете я, тя няма нищо общо! — каза Гедеон.

— Лягай долу! — извика командирът.

С разперени настрани ръце Гедеон започна да се отпуска на колене — и изведнъж видя шанса си. Докато коленичеше, се подпря на пулта за управление на ускорителя и небрежно докосна малкия ключ под червена пластмасова капачка — аварийния лост за прекъсване на захранването. Опря едното си коляно в пода, после другото, като в същото време скришом вдигна капачката и хвана лоста.

— Лягай веднага! По очи! — нетърпеливо изкрещя командирът и размаха колта си.

Гедеон събра целия си кураж и каза спокойно:

— Ако дръпна този лост, всички сме мъртви.

Последва гробна тишина.

Гедеон се обърна към операторите.

— Кажете им.

Единият от тях погледна към Гедеон и видя пръстите му около лоста. Лицето му побеля.

— Боже мой — промълви той. — Това е аварийното прекъсване на захранването. В момента сме на пълна мощност. Ако дръпне това... Господи... недей!

Никой не помръдна.

„Благодаря ти, приятелю“ — помисли Гедеон. А на глас каза:

— Обясни им какво ще стане, ако го направя.

— Ще прекъсне захранването на магнитния коридор. Лъчът ще стане неуправляем и всичко ще хвъркне по дяволите.

— Чухте го — спокойно каза Гедеон. — Застреляте ли ме, падам и дърпам лоста.

Охранителите стояха като парализирани. Шест пистолета останаха насочени към него.

— Аз съм отчаян човек — тихо каза Геденон. — И нямам какво да губя. Ще броя до три. Едно...

Командирът се огледа. Потеше се като прасе. Явно беше уверен, че Геденон ще го направи.

— Две... Абсолютно сериозен съм.

Командирът постави пистолета си на пода и другите бързо последваха примера му.

— Добро решение. А сега я пуснете.

Пуснаха Алида. Тя рухна на колене, после се изправи. Дишаше тежко. Избърса кръвта от носа си.

— За протокола — каза Геденон. — И двамата сме невинни. Скроили са ми номер. И смятам да открия кой го е направил. Така че съжалявам, господа, но смятам да ви напусна. Алида? Независимо дали ти харесва, или не, по-добре стой с мен. Ако обичаш, събери оръжията и ми ги донеси.

Последва дълго колебание. Погледите им се срещнаха. Геденон видя в очите ѝ съмнение, несигурност и гняв.

— Алида — каза той, — не зная по какъв друг начин да те убедя, освен да те призова да се довериш на интуицията си. Моля те, *моля те*, повярвай ми.

След още малко колебание Алида събра пистолетите от пода и ги отнесе на Геденон. Той махна пълнителите от всички с изключение на един и ги прибра в джоба си. После изкара патроните от цевите, прибра и тях и хвърли празните оръжия на пода. Пъхна револвера с халосните патрони в колана си. През цялото време ръката му не пускаше лоста. Накрая, насочил заредения пистолет напред, махна ръката си от лоста, отиде до вратата към коридора, затвори я и дръпна резето.

Точно навреме — от другата страна се чу тропот на още крака.

Миг по-късно бяха стигнали вратата и се опитваха да влязат. Последваха викове и блъскане. Зазвуча друга сирена.

— Всички на пода, с изключение на теб. — Геденон насочи пистолета към единия оператор, който бе на ръба на истерията.

Мъжът вдигна ръце.

— Моля ви. Ще направя всичко, което искате.

— Знам. Отключи вратата към тунела на ускорителя.

Операторът послушно забърза към дъното на помещението, отключи с магнитен ключ една малка врата и я отвори. Засия слаба зелена светлина. Заобленият, подобен на тръба тунел се простираше напред и почти изчезваше в далечината. Отдясно минаваше тесен мост. Отляво имаше някакво сложно цилиндрично устройство, което продължаваше към безкрайността, покрито с кабели и тръби като степен на някаква чудовищна ракета. От него се разнасяше дълбоко бръмчене. Реакторът беше линеен и малък, с дължина около шестстотин метра, но Гедеон знаеше, че тунелът му се свързва с много по-стари тунели от времето на Проекта Манхатън. Нямаше представа накъде водят — тунелите се намираха зад заключени врати.

Но въпреки това те бяха единственият му шанс.

Гедеон направи знак на Алида да мине през вратата. После взе магнитния ключ от оператора, взе ключа и на колегата му и последва Алида в тунела.

Вратата зад тях се затвори и се заключи.

Гедеон се обърна към Алида.

— Трябва да знам — с мен ли си, или не? Защото ако не си на сто процента сигурна в невинността ми, спираш тук. Не мога да рискувам друго предателство.

Мълчанието ѝ бе прекъснато от яростно блъскане по вратата, викове и рева на трета сирена.

Тя впери поглед в него, после каза:

— Отговорът ми е, че е по-добре да си плюем на петите.

41.

Тичаха по металното мостче, което минаваше успоредно на лъча частици.

— Знаеш ли къде отиваме? — извика Алида, като се мъчеше да не изостава.

— Просто тичай.

Изведнъж зад тях отекнаха силни викове. „По дяволите“ — помисли си Гедеон. Беше се надявал да им отнеме повече време да се справят с вратата.

— Спрете или ще стреляме! — викна някой.

Те продължиха напред. Ускорителят бръмчеше от високата енергия. Ако някой куршум пробиеше тръбата...

— Блъфират — каза Гедеон. — Няма да стрелят.

Бум! Куршумът рикошира от тавана над тях. Последваха още два изстрела: Бум! Бум!

— Да бе, няма да стрелят — промърмори Алида и продължи да тича приведена.

Гедеон чуваше тропота на крака зад тях.

Бум! Друг куршум одраска стената и върху тях се посипаха парченца цимент.

Гедеон спря, завъртя се и стреля с бутафорния револвер. Преследвачите им се проснаха по корем.

Двамата пробягаха още двайсетина метра и Гедеон откри онова, което търсеше — стара метална врата в циментовата стена. Беше заключена с месингов катинар.

— Мамка му! — промърмори Алида.

Гедеон се обърна, отново стреля с револвера и преследвачите им отново залегнаха. След това извади истинския колт 45-и калибър, опря дулото в катинара и дръпна спусъка. Катинарът се пръсна. Гедеон блъсна металната врата. Тя изстена, но не се отвори.

Алида застана до него.

— На три.

Блъснаха едновременно и вратата се отвори с шумно скърцане точно когато проехтяха още изстрели. Гедеон и Алида се втурнаха вътре, затръшнаха вратата — и изведнъж се озоваха в непрогледен мрак.

Алида извади запалката и пламъчето ѝ смътно освети разклоняващ се лабиринт. Гедеон хвана ръката ѝ и я помъкна напосоки в първия попаднал му тунел. От движението пламъчето угасна.

Чуха се гласове, последвани от стон на ръждива стомана. Отваряха вратата.

Без да пуска Алида, Гедеон се затича слепешком в мрака. Сигурно бяха изминали няколкостотин метра, когато краката му се оплетоха в нещо и двамата паднаха. Задъхан, той затърси пипнешком и намери ръката ѝ. Чувахе гласове зад тях, изкривени от ехото в тунелите. Преследвачите им не бяха далеч. Дали имаха фенери?

Лъч жълта светлина отговори на въпроса му — но лъчът мина над тях и за миг освети друго разклонение в стената наблизо. Веднага щом светлината отмина, Гедеон дръпна Алида да стане и двамата се мушнаха в нишата.

Алида щракна за момент запалката. Нишата беше дълбока само пет-шест метра, но в края ѝ имаше стара ръждива стълба. Гедеон тръгна пипнешком напред, намери стълбата и започна да се изкачва. Гласовете зад тях бяха възбудени и агресивни, чуваха се все по-силно.

Изкачваха се в мрака. Гедеон видя лъч да осветява нишата, но вече се намираха достатъчно високо, така че отдолу не можеха да ги забележат. Продължиха нагоре колкото се може по-тихо, докато не стигнаха края на стълбата. Ново щракване със запалката показва, че се намират в хоризонтален тунел, пълен със старо ръждясащо оборудване, вероятно останало от Проекта Манхатън.

Гедеон се качи пръв и помогна на Алида, като се питаше колко ли още са радиоактивни предметите около тях.

— Накъде? — прошепна Алида.

— Нямам представа. — Гедеон тръгна по тъмния тунел; надяваше се, че вървят на изток, към каньона Уайт Рок. От шахтата зад тях се чу стържене, последвано от гласове — някой се катереше по стълбата.

Гедеон се препъна в нещо.

— Дай ми запалката.

Тя му я пъкна в ръката. Гедеон щракна и видя по пода на тунела релси. И някаква стара дрезина малко по-нататък.

Оглушителен залп ги накара да се проснат на земята. Ярки лъчи затърсиха в мрака.

— Качвай се на дрезината — викна Гедеон. — Бързо.

Алида се подчини мигновено. Гедеон бутна вагонетката и се затича, за да набере скорост, след което също скочи в нея. Дръжката на дрезината мърдаше със скърцане нагоре-надолу, ръждива и покрита с прах, но все още работеща. Гедеон я хвана и занатиска, за да наберат още скорост. От стените рикошираха куршуми. Вагонетката се носеше със скърцане по релсите... и започна рязко да набира скорост, когато стигнаха наклон.

— Ох, по дяволите — промълви Алида.

Гедеон спря да помпа, но без резултат. Ръчката продължаваше да се движи сама, все по-бързо и по-бързо. Изстрелите и виковете започнаха да заглъхват.

— Това беше наистина лоша идея — каза Алида. Летяха стремглаво в пълен мрак, неизвестно накъде.

42.

Носеха се по релсите, без да виждат нищо. Застоялият въздух фучеше в ушите на ужасения Гедеон, който беше приклепнал и отчаяно търсеше да се хване здраво за нещо; очакваше всеки момент да се разбият.

— Спирачка! — извика Алида. — Това нещо трябва да има спирачка!

— Как не се сетих, мътните да ме вземат?

Щракна запалката и за краткия миг преди тя да угасне забеляза стар железен педал отстрани на вагонетката, между колелата. Отчаяно го натисна с крак. Последва пронизителен писък на метал, зад тях изригна фонтан от искри и двамата политнаха напред, когато вагонетката започна да забавя скорост, като се тресеше неудържимо и сякаш всеки момент щеше да излети от релсите. Гедеон бързо освободи спирачката и я натисна по-внимателно, като усилваше натиска постепенно. Вагонетката с писък и стонове най-сетне спря.

— Браво, Кейси Джоунс^[1].

Гедеон предпазливо слезе и щракна запалката. Тунелът продължаваше напред и като че ли започваше да завива. Малко пред тях обаче върху релсите имаше купчина камъни, най-вероятно нападали от тавана. Тунелът беше блокиран.

— Господи — промълви Алида. — Успял си да спреш тъкмо навреме.

Макар и далечни, неясните отекващи гласове на преследвачите им все още се чуваха. Бяха спечелили само няколко минути преднина.

— Хайде — каза Гедеон и хвана Алида за ръка.

Затичаха към купчината камъни и започнаха да се катерят. Гедеон щракаше запалката през няколко секунди, за да се ориентират. В далечината се чуваха гласове.

— Нямам нужда да ме държат за ръчичка — каза Алида и се опита да се освободи.

— Аз обаче имам.

Накрая изкачиха купчината и се спуснаха от другата страна. Продължиха по тунела с максимално възможната скорост, преодоляха още две срутвания и най-сетне стигнаха едно, което напълно блокираше пътя.

— По дяволите! — изруга Алида. — Не минахме ли покрай някой страничен тунел?

— Не. — Гедеон също беше вперил поглед в преградата. Вдигна запалката. Таванът беше изронен, но не се виждаше никаква пролука. Бяха в задънена улица.

— По-добре да измислим нещо колкото се може по-бързо.

— Както вече казах, не минахме покрай никакви странични тунели. Минахме обаче покрай взривни материали.

— Не. О, не!

— Стой тук.

Гедеон се върна назад. Гласовете ставаха по-силни и му се стори, че забелязва слаба светлина. Преследвачите им приближаваха.

Стигна материалите — предпазни платнища, щайги с вата, стари бургии, фитили. В ъгъла имаше дървени сандъци и Гедеон отпра гнилите дъски на единия — беше пълен с капсул-детонатори. Опитва да вдигне сандъка, но той се разпадна и детонаторите се пръснаха.

Лъчите на фенерите вече пронизваха прашния въздух.

— Насам! — разнесе се вик, последван от изстрел.

Гедеон угаси запалката и приклегна. Ако някой куршум улучеше детонаторите...

Чу се нов изстрел, лъчите зашариха във всички посоки. Бяха твърде близо; нямаше време да скалпи бомба. Оставаше му само едно. Приведен, Гедеон изтича обратно по тъмния тунел, обърна се, коленичи и насочи пистолета.

В сумрака затанцуваха лъчи светлина.

— Ето там! — извика някой.

Залпът съвпадна с неговия изстрел. Последва жестока експлозия, ударната вълна го събори с рев и му изкара въздуха, а таванът се срути с оглушителен трясък.

[1] Фолклорен машинист от Дивия запад (и герой от анимационния сериал „Костенурките нинджа“). — Б.пр. ↑

43.

Като тръскаше глава, за да дойде на себе си, Гедеон се изправи на колене в мрака и запълзя обратно в посоката, от която беше дошъл. Земята продължаваше да се тресе от вторични срутвания, големи и малки камъни падаха навсякъде около него. Накрая успя да се изправи и с още няколко щракания на запалката се добра до мястото, където го чакаше Алида. Тя беше клекнала, цялата в прах и бясна.

— Какво направи, по дяволите?

— Бяха твърде близко. Наложих се да взривя капсул-детонаторите.

— Ами този ужасен грохот? Тунелът се срути, така ли?

— Аха. В безопасност сме — поне засега.

— В безопасност? Ти луд ли си? Сега сме в капан!

Тръгнаха обратно към срутването, като се оглеждаха за случайно пропуснати странични тунели и шахти. Нямахме нищо. Гедеон беше изтощен — ушите му пищяха, някой биеше с чук в главата му, устата му бе пълна с кална каша. И двамата бяха в прах от глава до пети и едва дишаха. Когато стигнаха до срутването, Гедеон го огледа на светлината на запалката. Беше се натрупала огромна купчина камъни от едната страна до другата, напълно непреодолима.

Изгаси запалката и отново потънаха в мрак. От другата страна се чуваха приглушени гласове.

— И сега какво? — попита Алида.

Известно време седяха и мълчаха. Накрая Гедеон извади запалката, щракна я и я вдигна.

— Какво правиш?

— Гледам за движение на въздуха. Нали се сещаш, като в романите.

Пламъчето обаче беше абсолютно неподвижно. Прахта беше толкова гъста, че едва виждаха.

— Възможно е срутването да е отворило дупка в тавана — каза Гедеон. — Ще ида да проверя.

— Внимавай. Нестабилно е.

Гедеон се закатери. Всяка стъпка предизвикваше ново свличане на камъни, сред тях и по-големи, които се откъртваха от тавана, но той продължаваше на четири крака нагоре. Прахта го давеше, невидими камъни валяха навсякъде около него — и изведнъж, на самия връх, въздухът стана свеж и чист. Той погледна нагоре — и видя звезда.

Изпълзяха в мрака и легнаха на благоуханната трева на дъното на някакво дърво, като кашляха и плюеха. Наблизо минаваше малък поток и след известно време Гедеон стана, изпълзя до него на четири крака, уми лицето си и изплакна уста. Алида последва примера му. Като че ли се намираха под платото Лос Аламос, в лабиринта каньони на притоците на Рио Гранде. Гедеон легна по гръб на земята, като дишаше тежко и гледаше звездите. Направо не можеше да повярва, че са се измъкнали.

И почти веднага чу звука на хеликоптер.

„По дяволите!“

— Трябва да се размърдаме — каза той.

Алида се беше опънала на тревата, мръсната ѝ руса коса се беше сплъстила, доскоро бялата риза беше придобила цвета на мишка. Дори размазаната кръв не се виждаше от прахта.

— Само секунда да си поема дъх — каза тя.

44.

Уорън Чу седеше на бюрото си, потеше се и наистина му се искаше всичко да е приключило. Агентът на ФБР обикаляше малкия офис като лъв в клетка, от време на време задаваше въпрос и после отново продължаваше да крачи в мъчителна тишина. Останалите федерални и други агенти бяха изчезнали в тунелите; отначало се чуваше бясна стрелба, но после звуците заглъхваха все повече и се отдалечаваха, докато не замлъкнаха напълно. Но този агент, Фордайс, бе останал. Чу се размърда, за да отлепи потния си задник от изкуствената кожа на стола. Климатичната станция в тази сграда за милиарди беше абсолютно неадекватна, както и можеше да се очаква. Чу си даваше сметка, че като заложник не се беше държал точно героично, и това увеличаваше безпокойството му. Утешаваше се с мисълта, че все още е жив.

Фордайс отново се завъртя.

— Значи Крю каза това? Точно това? Че някой е проникнал в компютъра му, докато е бил на почивка?

— Не си спомням *точните* му думи. Каза, че някой го е натопил. Крачка, обръщане.

— И твърди, че имейлите са вмъкнати допълнително?

— Точно така.

Агентът забави крачка.

— Има ли начин, по който биха могли да се вмъкнат?

— Абсолютно никакъв. Това е физически изолирана мрежа. Не е свързана с външния свят.

— Защо?

Чу бе поразен от въпроса.

— В системата ни се намира част от най-секретната информация в страната.

— Разбирам. Значи няма начин имейлите да са били вмъкнати от някой отвън.

— Никакъв.

— А може ли някой да го направи *отвътре*? Например вие бихте ли могли да ги вмъкнете?

Мълчание.

— Ами... — рече Чу, — не е съвсем невъзможно.

Фордайс спря да крачи и впери поглед в него.

— Как би станало това?

Чу сви рамене.

— Аз съм един от администраторите. В строго засекретени мрежи като тази никой няма пълен достъп до системата. За да е сигурно, че всички са чисти, нали разбирате. Необходими са технически умения от високо ниво — като моите. Разбира се, не съм го направил аз — побърза да добави той.

— Вие и кой друг би могъл да направи това... теоретично?

— Аз, други двама служители по сигурността от моето ниво и началникът ми.

— Кой ви е началник?

— Бил Новак. — Чу преглътна. — Но вижте, и четиримата сме минали внимателна проверка при постъпване. Освен това ни наблюдават непрекъснато. Имат достъп до всичко в личния ни живот — банкови сметки, пътувания, извлечения по кредитни карти, телефонни сметки, каквото се сетите. На практика ние нямаме личен живот. Така че някой от нас да е замесен в терористичен заговор... това е просто немислимо.

— Аха. — Фордайс закрачи отново. — Добре ли познавате Крю?

— Доста добре.

— Изненадан ли сте?

— Абсолютно. Но пък от друга страна, познавах и Чокър и бях поразен, когато чух за него. Обаче знае ли човек? И двамата бяха малко чешити като характери, ако ме разбирате.

Фордайс кимна и повтори сякаш на себе си:

— Обаче знае ли човек?

Откъм коридора се чу шум, вратата рязко се отвори и в стаята влязоха неколцина охранители, целите в прах и пот.

— Какво става? — попита Фордайс.

— Измъкнаха се, сър — каза онзи, за когото Чу подозираше, че е водач на екипа. — Намират се в някой от страничните каньони, водещи към реката.

— Незабавно пратете хеликоптерите — каза Фордайс.

— Търсете с инфрачервените сензори. Искам машини над реката, както и екипи, които да претърсят всяко дърво. Извикайте хеликоптер и за мен.

— Слушам, сър.

Фордайс се обърна към Чу.

— Вие стойте тук. Може да имам още въпроси към вас.

И излезе.

45.

Небето се напълни с хеликоптери. Трясъкът на роторите отекваше от каменните стени, съпровождан от звука на малки самолети и вероятно безпилотни апарати. Прожектори пронизваха прашния въздух, колони светлина шареха навсякъде. Тесните каньони обаче бяха покрити с храсталаци, имаха много корнизи и ниши и засега двамата бегълци успяваха да намират скривалища.

Напредването им беше бавно, често трябваше да се долепват до скалите или да се свират под някой храст, докато прожекторите минат покрай тях. Нощта беше топла; макар да бе много след полунощ, камъните все още задържаха топлината на горещото слънце, но температурата на въздуха падаше бързо. Гедеон знаеше, че със захлаждането ще станат по-различими за инфрачервените сензори, които преследвачите им със сигурност използваха.

Продължаваха бавно да слизат надолу към реката.

Внезапно един хеликоптер мина ниско над главите им, вятърът от роторите зашиба храстите и вдигна облак прах. Докато лъчът на прожектора пълзеше към тях, Гедеон блъсна Алида към стената на каньона. Ослепителната светлина ги подмина, поколеба се и се върна, а хеликоптерът рязко зави. Светлината спря право върху тях.

— Ох, мамка му! — изпъшка Гедеон.

„Вече няма смисъл да се крием“. Задърпа Алида и двамата се втурнаха надолу по каньона, а хеликоптерът увисна във въздуха и започна да ги следи с прожектора. Прескачаха нападали камъни, пързалиха се по чакълести сипеи. Каньонът беше сух и трудно можеше да се каже колко остава до реката.

Появиха се още хеликоптери и заеха позиции в небето.

— Спрете! — прогърмя глас над трясъка на роторите. — Вдигнете ръце!

Гедеон се плъзна по една канара и помогна на Алида да слезе. Нататък каньонът продължаваше още по-стръмно надолу.

— Спрете или ще стреляме!

Гедеон позна гласа на Фордайс. Беше ужасно ядосан — за него въпросът бе личен.

Стигнаха до отвесен ръб. На три метра под тях имаше кална локва.

— Последно предупреждение!

Скочиха точно когато проехтя автоматичен залп, полетяха надолу и се стовариха тежко в калта. Бързо излязоха на сухо и се хвърлиха в някакъв гъсталак, куршумите разкъсваха клоните около тях и рикошираха от каменните стени от двете им страни. Прожекторите временно ги изгубиха и зашариха трескаво.

Стигнаха до още един ръб. Под тях имаше само мрак. Прожекторите ги откриха.

— Скачай! — извика Гедеон.

— Не виждам нищо...

— Или това, или куршум. Скачай!

Скочиха — отворотелен, ужасяващ полет в мрака — и изведнъж се озоваха в ледена вода. Гедеон усети как се премята презглава във въртопа, течението го повлече неудържимо. Бяха стигнали бързеите на Рио Гранде, която с рев се спускаше по каньона Уайт Рок.

— Алида! — извика той, като пляскаше яростно с ръце. За миг зърна бяло лице от лявата си страна. — Алида! — Опита да плува, но силното течение ги влачеше в ревящите прагове.

— Гедеон! — чу вика й. Пресегна се и успя да я сграбчи за ръката. Не им оставаше друго освен да се оставят на течението.

Прожекторите шареха трескаво по реката.

Двамата се носеха безпомощно с ужасяваща скорост, вкопчени един в друг. Гедеон едва успяваше да задържа лицето си над кипналата вода. Видя напред разпенени бързеи с грамадни вълни покрай бреговете. Прелетяха през тях, запремятаха се и едва не се изпуснаха. Гедеон някак успя да изплува и да поеме въздух, но мощното течение отново го повлече надолу. Вече бяха изцяло под водата, уловени като есенни листа в огромните водовъртежи. Гедеон се блъсна в някакъв подводен камък и изпусна Алида.

Напрегна всички сили да излезе на повърхността, кашляше и плюеше. Опита се да извика, но глътна вода и започна да се дави. Мъчеше се да остане на повърхността, да се ориентира в течението. Тук то бе малко по-бавно, но скоростта му продължаваше да е

ужасяваща. Гедеон успя да изкара главата си над водата, напълни дробовете си с въздух и извика:

— Алида!

Нямаше отговор. Огледа се, но видя единствено разпенената вода и тъмните стени на каньона. Хеликоптерите се приближаваха, прожекторите им шареха по бурната река. Когато първият стигна до него, Гедеон пое дъх и се гмурна с отворени очи. Синьото сияние го подмина; той се издигна, отново пое дъх и се гмурна, докато и вторият лъч не отмина.

Отново изплува.

— Алида!

Отново нямаше отговор. А отпред се чуваше друг грохот, който се засилваше, докато не заглуши хеликоптерите; Гедеон осъзна, че предстои нещо много по-лошо от всичко, през което бяха минали.

А от Алида нямаше и следа.

46.

Стоун Фордайс се взираше надолу от отворената врата, като управляваше контролния лост на „нощното слънце“, мощния прожектор на хеликоптера. Кръгът светлина играеше по кипналата повърхност на реката и той изпита неочакван катарзис — странно чувство на облекчение, смесено с тъга. Едва ли имаше начин човек да оцелее в тези ужасни бързеи. Всичко беше свършило.

— Какво има след бързея? — попита той пилота по интеркома.

— Още бързеи.

— А след тях?

— Реката стига до язовира Кочити, на около осем километра надолу.

— Значи осем километра бързеи?

— В общи линии да. Малко по-надолу има един особено лош участък.

— Следвайте реката до язовира, но бавно.

Пилотът поведе машината надолу по течението, а Фордайс продължи да претърсва реката с прожектора. Минаха лошият участък — теснина между вертикалните стени със стърчаща в средата скала с размерите на жилищен блок; водата около нея кипеше и се разделяше на две свирепи течения с огромни водовъртежи. По-нататък реката се успокояваше и течеше между пясъчни ивици и сипеи. Без ориентир беше трудно да се определи каква е скоростта на течението. Фордайс се запита дали телата ще изплават на повърхността, или ще потънат; възможно бе и да останат заклещени между подводните камъни.

— Каква е температурата на водата?

— Момент да попитам. — След кратка пауза пилотът докладва: — Дванадесет градуса.

„Това ще ги убие със сигурност, дори бързеите да не успеят“ — помисли Фордайс.

Въпреки това продължаваше да претърсва, повече от професионален дълг, отколкото по някакви други причини. Накрая

реката стана по-широка и течението се забави. Надолу се появиха светлини.

— Какво е това?

Пилотът бавно зави, следвайки завой на реката.

— Градчето Кочити Лейк.

След малко летяха над спокойните води на язовира.

— Мисля, че направихме всичко възможно — каза Фордайс. — Останалите могат да продължат с издирването на телата. Върнете ме в Лос Аламос.

— Слушам, сър.

Хеликоптерът зави, насочи се на север и набра височина. Фордайс беше сигурен, че Гедеон и жената са мъртви. Никой не би могъл да оцелее в бързеите.

Запита се дали изобщо е нужно да разпитва Чу и другите системни администратори. Идеята, че някой е вмъкнал имейлите, за да натопи Крю, беше нелепа и почти невъзможна. Подобно нещо можеше да се направи само от вътрешен човек с участието най-малко на един от служителите с най-пълнен достъп до системата — и с каква цел? Защо изобщо беше нужно?

Въпреки това безпокойството продължаваше да го гризе. Да оставиш куп уличаващи имейли в работния си компютър, който е част от засекретена мрежа, не беше най-интелигентната постъпка от страна на един терорист. Беше си направо глупост. А Крю беше всичко друго, но не и глупак.

47.

Гедеон Крю изпълзя на пясъчната ивица. Беше вкочанен от студа, насинен, кървящ и очукан от шеметното спускане през бързеите и дългата борба да се добере до брега.

Седна и обгърна коленете си с ръце, кашляше и трепереше. Чуваше слабия рев на бързеите и различи смътната линия разпенена вода там, където каньонът свършваше. Седеше на пясъчна ивица, извиваща се на стотици метри покрай един завой. Пред него реката се влачеше мудро, лунното отражение танцуваше по повърхността ѝ.

Нагоре и надолу по течението се виждаха светлините на хеликоптерите, прожекторите им продължаваха да шарят в мрака. Трябваше да се махне от ивицата и да се скрие някъде.

Изправи се. Къде ли беше Алида? Беше ли оцеляла? Това беше ужасно — изобщо не бе влизало в плановете му. Беше въвлякъл невинна жена в проблемите си, също както бе направил с Орхидея в Ню Йорк. И сега, заради него, Алида сигурно бе мъртва.

— Алида! — изкрещя той.

Погледът му се плъзна по блестящия от лунната светлина пясък и той видя нещо тъмно да лежи наполовина във водата. Алида! Едната ѝ ръка беше протегната на пясъка. Не помръдваше.

— О, не! — извика той и се запрепъва натам. Но когато приближи, видя, че е домъкнат от водата дънер.

Седна до него, едва си поемаше дъх.

Най-близкият хеликоптер летеше надолу по течението към него — и Гедеон си даде сметка, че е оставил следи в пясъка. Изруга под нос, отчупи един клон от дънера и тръгна обратно, като заличаваше следите си. Това го стопли донякъде. Пресече пясъчната ивица, като заличаваше следите си, нагази в един страничен ръкав, прекоси го и се хвърли в гъсталака точно когато хеликоптерът прелетя с рев над него.

Дори след като опасността отмина, Гедеон остана да лежи замислен в тъмното. Не можеше да се махне оттук, преди да намери

Алида. На това място реката започваше да тече бавно и тя би трябвало да стигне до брега именно тук — ако все още бе жива.

Втори хеликоптер прелетя над храстите, които го скриваха, и ги разлюля. Гедеон скри лице с длани, за да се предпази от летящите пясъчинки.

Изпълзя от гъсталака и отново впери поглед в реката, но не видя нищо. Отсрещният бряг беше висок; ако се намираше някъде в района, Алида би трябвало да е от тази страна на реката. Гедеон предпазливо тръгна през гъсталака, като се мъчеше да не вдига шум.

Изведнъж чу зад себе си пукот и нечия ръка го тупна по рамото. Гедеон ахна и се обърна.

— Тихо!

— Алида! Господи, помислих си...

— Ш-ш-ш!

Тя го сграбчи за ръката и го помъкна навътре в храсталаците. Към тях летеше трети хеликоптер. Залегнаха и го изчакаха да отmine.

— Трябва да се махнем от реката — прошепна тя и го задърпа през храсталака нагоре по коритото на пресъхнал поток.

— Ето там — посочи тя.

Гедеон погледна нагоре. На слабата лунна светлина видя сипей и тъмния отвор на пещера.

Закатериха се с мъка, като Алида го теглеше, когато силите го напуснаха. След няколко минути бяха вътре. Не беше истинска пещера, а по-скоро нещо като широк скален навес, но все пак ги скриваше отгоре и отдолу. И имаше гладък под от плътен пясък.

Алида се излегна на него.

— Господи, колко е приятно! — Помълча малко и продължи: — Ама че шантава работа стана долу. Видях един дънер на брега и бях готова да се закълна, че е трупът ти. Ужасно... ами, ужасно се уплаших.

Гедеон изстена.

— И аз го видях. И помислих, че си ти.

Алида се разсмя, но смехът ѝ рязко спря. Тя се пресегна в тъмното, намери ръката му и я стисна.

— Искам да ти кажа нещо. Видях дървото и първото, което ми мина през ума, беше — ето, така и няма да имам възможност да му го

кажа. Така че ти го казвам сега. Вярвам ти. Знам, че не си терорист. Искам да ти помогна да разбереш кой го е направил. И защо.

За момент Гедеон изгуби дар слово. Опита се да измисли нещо остроумно, но не можеше. След всичко случило се — след като го бяха натопили, след като бе атакуван от партньора си, след като по него стреляха и го преследваха из планини и тунели, след като едва не се удави в проклетата река — изведнъж изпита прилив на чувства от този неочакван израз на доверие.

— Какво те накара да размислиш? — успя да каже накрая.

— Ами... Ти си честен. Имаш добро сърце. Просто няма начин да си терорист.

Отново стисна ръката му. И покрай целия стрес, изумление, изтощение и вътрешна самота, съчувствените думи подействаха на Гедеон неочаквано. Той започна да се дави. Очите му се напълниха със сълзи, сълзите потекоха по лицето му — и в следващия момент той хлипаше като малко дете.

48.

След малко успя да се овладее, избърса очи и вдигна глава. Лицето му бе пламнало от срам.

— Виж ти, виж ти — рече Алида. — Мъж, който може да плаче.

Усмихна му се в тъмното, но усмивката ѝ бе мека, без следа от ирония.

— Ужас. — Той подсмръкна.

Не си спомняше кога е плакал за последен път. Не плака дори на смъртното легло на майка си. Сигурно е било през онзи ужасен ден на 1988 година, на яркозелената трева пред Арлингтън Стейшън, когато беше осъзнал, че баща му вече не е жив, че е застрелян от снайперист.

— Не знам какво ми стана. — Чувстваше се покрусен, че се е пречупил не пред друг, а тъкмо пред Алида. Но в същото време част от него изпитваше облекчение. Тя като че ли усети смущението му и не задълба в темата. Дълго останаха да лежат мълчаливо един до друг.

Гедеон се надигна на лакът.

— Мислех си... Откакто пристигнахме в Ню Мексико, с Фордайс разпитахме само *трима* души. Явно сме направили пряко попадение, но не сме се усетили. Един от тези хора е бил толкова уплашен от разговора, че се е опитал да ни убие. Първо саботира самолета ни, а когато това не проработи, е натопил мен.

— Кой са тези хора?

— Имамът. Един лидер на култ, Уилис Локхарт. И... баща ти, разбира се.

Алида изсумтя.

— Баща ми не е терорист.

— Вярно, звучи малко вероятно, но не мога да изключа никого. Съжалявам. — Кратка пауза. — Всъщност защо те нарича „магьосница“?

— Майка ми умряла, докато ме раждаше. Оттогава сме само двамата. И той винаги е гледал на мен като на някакво чудо. — Тя замълча. — Кажете ми за другите двама.

— Локхарт ръководи някакъв апокалиптичен култ в едно ранчо, Юта Крийк, в южната част на Хемес. Жената на Чокър имала връзка с него и се присъединила към култа. Напълно възможно е самият Чокър също да е бил привлечен. Очакват с нетърпение края на света. Много ги бива в технологиите. Имат невероятно модерни комуникационни и компютърни системи, захранвани от слънчева енергия.

— И?

— Ами, възможно е — просто като хипотеза — да се опитват да ускорят идването на апокалипсиса. Нали се сецаш, да побутнат мъничко, като взривят бомба.

— Мюсюлмани ли са?

— О, не. Хрумна ми обаче, че може да са замислили да взривят атомна бомба и да направят така, че *обвинението* да падне върху мюсюлманите. Страхотен начин да започнеш Третата световна война. Използват стратегията на Чарлз Менсън.

— Стратегията на Чарлз Менсън ли?

— Менсън и последователите му се опитали да започнат расова война, като избили куп хора и направили така, че смъртта им да изглежда дело на чернокожи радикали.

Алида бавно кимна.

Гедеон продължи:

— Знаеш ли, почти съм сигурен, че зад всичко това е Локхарт и култът му. Имамът и посещаващите джамията изглеждат приятни, здравомислещи хора. Докато Локхарт определено не ми харесва.

— И какъв е планът ти?

— Смятам да си поговоря с Локхарт. — Гедеон си пое дълбоко дъх. — Това означава да пресека планините отново и да стигна до ранчото. Ще тръгнем успоредно на реката, докато не стигнем...

— Аз имам по-добър план — прекъсна го Алида.

Гедеон замълча.

Тя вдигна пръст.

— Първо, сваляме тези дрехи, накладваме огън и ги изсушаваме. Защото е студено и става още по-студено.

— Така си е.

— Второ, напиваме се.

И това беше разумно.

— Трето, трябва ни помощ. А аз познавам най-подходящия човек — баща ми.

— Забравяш, че той е в списъка ми на заподозрените.

— Разкарай го от него, за бога. Той може да ни скрие в ранчото си извън града. Ще го използваме като база, докато не открием кой те е натопил.

— Баща ти ще помогне на заподозрян ядрен терорист?

— Баща ми ще помогне на *мен*. И бъди сигурен, че ако му кажа, че си невинен, ще ми повярва. Той е добър човек, със силно чувство за справедливост, за правилно и неправилно. Ако повярва, че си невинен — а той ще повярва, — ще преобърне земята и небето, за да ти помогне.

Гедеон бе твърде уморен, за да спори.

Запалиха малък огън в дъното на навеса, така че да не се вижда отвън. Тънката струйка дим пълзеше по тавана и излизаше през тясна цепнатина в скалата. Алида нагласи няколко пръчки за простор.

Протегна ръка към Гедеон.

— Дай ми ризата и панталоните си.

Гедеон се съблече с неохота. Алида също свали ризата си, сутиена, панталоните и гащетата и окачи всичко на простора. Гедеон бе твърде уморен, за да си прави труда да се извъръща. Всъщност беше доста приятно да гледа играта на светлината по кожата ѝ. Дългата ѝ руса коса падаше на кичури по голите ѝ рамене.

Тя се обърна към него и той с неохота отмести поглед.

— Не се безпокой — разсмя се тя. — Като малка се къпех гола с момчетата в ранчото. И като пораснах също.

— Добре. — Гедеон я погледна и видя, че и нейният поглед се е задържал върху тялото му.

Алида бързо нагласи мокрите дрехи, добави съчки в огъня, седна и каза:

— Разкажи ми всичко. Имам предвид, за теб.

Гедеон започна да разказва бавно, със запъване. Обикновено не говореше с никого за миналото си. Но дали поради изтощението и стреса, или просто защото беше намерил съчувстващо му човешко същество, започна да разказва за живота си — как беше станал крадец на произведения на изкуството; колко е лесно да обереш повечето

исторически дружества и любителски музеи; как най-често го прави така, че жертвите изобщо не разбират, че са били обрани.

— Много от тези музейчета изобщо не се грижат за нещата си — обясни той. — Не ги излагат или не ги осветяват добре и никой не ги вижда. Може и да фигурират в инвентарния им списък, но той никога не се проверява, така че могат да минат години, преди да разберат, че са били обрани. Ако изобщо разберат. Това е идеалното престъпление, стига да не се целиш прекалено високо. В страната има буквално хиляди подобни места, които просто плачат да ги претарашис.

Алида махна с пръст кичур мокра коса от челото си.

— Леле! И още ли се занимаваш с това?

— Отказах се преди години.

— Не се ли чувстваш виновен?

Гедеон не можеше напълно да се абстрахира от факта, че разговаря с гола жена. Опита се да погледне на ситуацията от друг ъгъл — в края на краищата мъжете в „Закуска на тревата“ не изглеждаха особено впечатлени. От дрехите по простора започна да се вдига пара — скоро щяха да изсъхнат.

— Понякога. Особено силно веднъж. Станах прекалено дързък и отидох на благотворителен коктейл в едно историческо дружество, което бях обрал. Мислех си, че ще е забавно. Срегнах се с куратора на колекцията. Човекът беше потресен и ужасно разстроен. Не само че беше забелязал изчезването на един малък акварел, но и се оказа, че той бил любимата му творба. Само за картината можеше да говори, толкова зле се чувстваше. Наистина го беше приел лично.

— Върна ли акварела?

— Вече го бях продал. Но сериозно се замислих дали да не го открадна отново и да му го върна.

Алида се разсмя.

— Ужасен си! — Хвана ръцете му и ги погали. — Как си изгубил върха на пръста си.

— Тази история никога не я разказвам.

— Хайде де. На мен можеш да ми разкажеш.

— Не. Сериозно. Точно тази тайна ще отнеса с мен в гроба.

Докато го казваше, внезапно си спомни, че гробът му може да се окаже много по-близо, отколкото за повечето хора. Не минаваше ден,

дори час, без да си припомни този факт — но този път, докато седеше в пещерата, напомнянето му дойде като удар в корема.

Алида го усети моментално и попита:

— Какво има?

Знаеше, че ще ѝ разкаже, и изобщо не се поколеба.

— Има голяма вероятност да не съм за този свят. — Опита се да се изсмее, но се получи пресилено и млъкна.

Тя го загледа смръщено.

— Какво искаш да кажеш?

Той сви рамене.

— Твърдят, че имам нещо, наречено „аневризмена малформация на вената на Гален“.

— Какво?

Гедеон се загледа в огъня.

— Някаква плетеница от артерии и вени в мозъка, голям възел кръвоносни съдове, в които артериите се свързват направо с вените, без да минават през мрежата от капиляри. В резултат на това високото артериално налягане разширява вената на Гален, надува я като балон. В един момент тя се пука — и с теб е свършено.

— Не.

— Раждаш се с това нещо, но растежът започва от двадесетгодишна възраст.

— Какво може да се направи?

— Нищо. Не може да се оперира. Няма симптоми, нито лечение. И ще ме убие в рамките на година. Ще умра внезапно, без никакво предупреждение: бум — и чао.

Млъкна, все така загледан в огъня.

— Шегуваш се, нали? Кажи ми, че се майтапиш.

Гедеон мълчеше.

— Ох, господи — прошепна Алида. — Наистина ли нищо не може да се направи?

Гедеон помълча още малко.

— Номерът е, че научих за заболяването си от един човек в Ню Йорк. Онзи, който ме нае за тази работа. Той е... манипулатор. Има вероятност да е измислил всичко. За да разбере каква е истината, преди няколко дни си направих ядрено-магнитен резонанс в Санта Фе, но както се сещаш, няхах възможност да си взема резултатите.

— Значи ти е надвиснало над главата като потенциална смъртна присъда.

— Повече или по-малко.

— Ама че ужас.

Вместо отговор Гедеон хвърли съчка в огъня.

— И успяваш да мъкнеш този товар в себе си, без да споделиш с никого?

— Разказах на един-двама души. Но не с такива подробности.

Тя още държеше ръката му.

— Не мога да си представя какво е. Да знаеш, че дните ти са преброени. Или да се чудиш дали не е просто някаква жестока шега. — Вдигна другата си ръка, погали пръстите му, китката. — Сигурно е ужасно.

— Да. — Той я погледна. — Но знаеш ли какво? Точно в този момент се чувствам доста добре. Всъщност повече от добре.

Тя отвърна на погледа му. Без да казва нито дума, взе дланта му и я постави върху голата си гърда. Той проследи контурите ѝ, топлата кожа, щръкналото зърно. После тя постави другата си ръка на гърдите му и бавно го бутна назад върху пясъка. Коленичи до него и започна да гали гърдите му и плоския му корем. Изведнъж го възседна и се наведе да го целуне, гърдите ѝ леко докоснаха неговите. След това започна да го насочва в себе си — отначало нежно, после с все по-силно разгаряща се страст.

— Боже мой — изпъшка той. — Какво... какво правим?

— Може да имаме много по-малко време, отколкото си мислим — прошепна тя.

49.

Събуди се внезапно. Слънцето светеше ярко в отвора на пещерата. Алида я нямаше. Нещо го беше събудило.

И тогава чу гласове отвън.

Надигна се, сънливостта му се изпари моментално. Чуваше мърморенето на някакъв мъж и приближаващи стъпки по сипея. Нима Алида го беше предала отново — след всичко случило се? Невъзможно... или? Нахлузи бързо панталоните си, грабна някакъв тежък клон, лежащ до угасналия огън, и се изправи безшумно, напрегнат, готов за бой.

Стъпките приближиха и в отвора на пещерата се появи силует — мъжки силует. Гедеон не можеше да различи нищо повече от ярката светлина. Пригответи се да се хвърли напред.

— Гедеон? — попита мъжът. Гласът му беше познат. — Спокойно, ние сме. Алида и Саймън Блейн.

— Гедеон? — обади се и Алида. — Всичко е наред.

Паниката отпусна хватката си и Гедеон отпусна клона.

Блейн влезе предпазливо.

— Дойдох да помогна — каза той с изискания си източноанглийски акцент. — Нещо против?

Алида последва баща си в пещерата.

Гедеон пусна клона и седна.

— Колко е часът?

— Почти дванайсет.

— Какво правите тук?

Отговори му Алида:

— Слязох до язовира и уговорих някакъв тип с каравана да използвам телефона му. Обадох се на татко.

Блейн стоеше пред него като усмихнат леприкон, с изгладени джинси, дочена риза и кожено каубойско елече, с грижливо подстригана брада и пронизващи сини очи. Алида стоеше до баща си.

Гедеон разтърка лицето си. Бе спал толкова дълго, че му беше трудно да се съсредоточи. В съзнанието му непрекъснато изникваха ярки спомени от изминалата нощ.

— Татко ще ни помогне — каза тя. — Нали ти обещах.

— Точно така — добави Блейн. — Дъщеря ми твърди, че ви е скроен номер и че не сте терорист. Нейната дума ми е напълно достатъчна.

— Благодаря — с огромно облекчение отвърна Гедеон.

— Ето какъв е планът — продължи Блейн. — Паркирал съм джипа на един черен път на около шест километра оттук. Каньонът и реката са пълни с ФБР, полиция и дявол знае какви още, но районът е обширен, така че ако се придържаме към малките странични каньони, ще ги избегнем. Повечето са долу при реката, издирват телата ви.

Гедеон се вгледа внимателно в Блейн. На лицето му беше изписана загриженост и безпокойство.

— Ще ви откарам в ранчото. То е доста изолирано. Всички са убедени, че сте терорист, Гедеон, и смятат, че дъщеря ми ви е съучастница. Цялата страна е обхваната от страх и ужас и при тази ненормална атмосфера се съмнявам, че ще ви заловят жив. Няма да повярвате каква паника е настанала навсякъде. Абсолютно *иррационална* паника, и положението се влошава. Затова трябва да действате бързо. Трябва да открием кой ви е скроил номера и защо. Това е единственият начин, по който можем да ви спасим — вас и дъщеря ми.

— Почти съм сигурен, че онзи култ в ранчо Юта Крийк...

— Може би. Алида каза, че може би подозирате и мен. — Блейн го изгледа особено.

Гедеон се изчерви.

— Не ми се вижда особено вероятно. Но някой, с когото сме разговаряли с Фордайс, така се е уплашил, че се опита да ни убие... и после ме натопа.

Блейн кимна.

— Трябва да ми се доверите. А аз трябва да се доверя на вас. Това е най-важното.

Гедеон го погледна. Не знаеше какво да каже.

Блейн неочаквано се усмихна и стисна рамото му.

— Вие сте скептик по душа. Добре. Нека тогава действията ми говорят. Да Тръгваме.

Колата се оказа голям „Джип Ънлимитид“ и двамата легнаха отзад, завити с одеяла, докато Блейн караше по затънтени горски пътища към ранчото си. Обикалянето продължи няколко часа и пристигнаха късно следобед. Блейн вкара колата в обора и Гедеон и Алида слязоха. Миришеше на сено.

— Трябва ми телефон — каза Гедеон. — Искам да се обадя на началниците си.

— Началници! — изсумтя Блейн.

Но ги поведе навън, покрай изолираното писателско ателие и към основната сграда — двуетажна дъсчена постройка от деветнадесети век с просторна предна веранда и редица прозорци.

Спряха до една маса в антрето, на която имаше само две неща — телефон и снимка на домакина в рамка, с надпис „На чудната ми дъщеря, с цялата ми любов“. Гедеон вдигна слушалката и набра номера на Илай Глин — онзи, който според инструкциите трябваше да използва само в крайно опасни случаи.

Отговори Мануел Гарса. Гедеон се прокашля и се опита да овладее гласа си.

— Крю се обажда. Трябва да говоря с Глин.

— Този номер трябва да се използва само в спешни ситуации.

Гедеон замълча за момент. После все пак успя да каже, при това доста спокойно:

— Да не би според теб случаят да не е спешен?

— Забъркал си се в неприятности, но не съм сигурен, че бих нарекъл случая спешен.

Гедеон отново помълча малко.

— Дай ми го, ако обичаш.

— Момент.

Оставиха го на изчакване. Мина цяла минута. После отново се разнесе гласът на Гарса.

— Съжалявам. Говорих с господин Глин. Зает е, не може да разговаря с теб в момента.

Гедеон си пое дъх.

— Наистина ли разговаря с него?

— Нали това казах. Той изрично посочи, че трябва да се оправяш сам.

— Дрън-дрън! Вие ме наехте за тази работа, а сега просто ме захвърляте? Знаете, че не съм никакъв терорист, по дяволите!

— Господин Глин не може да направи нищо. — Гедеон долови зле прикритото задоволство в гласа на Гарса.

— Тогава му предай от мен следното. Дотук бях. Напускам. И когато се измъкна от тази каша, ще дойда да си поговоря с него. Нали го знаеш онзи хубав белег, дето го има от едната страна на лицето? Ще му добавя още един от другата. И това ще е само за начало. Така му кажи.

— Ще му предам.

Гедеон затвори. „Гарса се кефеше, скапанякът му със скапаняк“.

— Проблем ли има? — Алида го наблюдаваше със загрижена физиономия.

Гедеон преглътна и опита да махне с ръка.

— Не по-голям от останалите ми проблеми. — Обърна се към Блейн. — Бих искал да взема назаем джипа ви, ако нямате нищо против. Трябва да посетя един тип в ранчо Юта Крийк.

— Заповядайте — разпери ръце Блейн. — Само не се оставяйте на властите да ви пипнат. Мога ли да ви помогна с нещо друго?

Гедеон се замисли за момент.

— Да ви се намира оръжие?

В отговор получи широка усмивка.

— Имам доста хубава малка колекция. Искате ли да я разгледате?

50.

Слънцето беше залязло, лунният сърп беше ниско на запад. Предстоеше много тъмна нощ. Гедеон отклони джипа на Блейн от горския път при Юта Крийк, насочи се към дъбовете и го вкара бавно в някакви гъсталаци.

Слезе. Беше взел назаем дрехи от Блейн — малко широки и къси, но вършеха работа. Беше облечен изцяло в черно, лицето му също бе почернено с въглен. В едната си ръка държеше гаден „Питон 357 Магнум“ с десетсантиметрова цев (по негово мнение това беше най-плашещият револвер, създаван някога), а в джоба си бе прибрал старомоден бръснач. Нямаше намерение да убива никого — поне планове му не включваха подобно нещо, — но за онова, което трябваше да направи, външният вид бе всичко.

Първо обаче трябваше да се погрижи за нещо. Извади от каросерията на джипа лопата и кирка и избра мек терен в гората. Започна да копае и да изхвърля пръстта, като се стараеше очертанията на ямата да са ясни. За по-малко от час изкопа плитък гроб.

Прибра инструментите в джипа, изплакна ръцете си с вода от манерката, взе палка, пластмасови свински опашки и още някои неща от седалката, напъха ги в джобовете си и тръгна през тъмната борова гора.

Ранчо Юта Крийк се намиреше на 2400 метра надморска височина и въпреки че бе лято въздухът беше хладен, почти мразовит. Спираше често и се вслушваше в звуците на гората — далечния крясък на койоти, глухия бас на бухал.

След около осемстотин метра стигна до телената ограда около ранчото. През дърветата се виждаше жълтата светлина на прозорците. Спря и се заслуша напрегнато, но от лагера не се чуваше нито звук. Точно на това се беше надявал — бяха на „ранчов режим“: лягаха си по залез-слънце и ставаха по зазоряване.

Внимателният оглед показва, че покрай оградата няма сложни сигнални инсталации и сензори. Гедеон извади секачи и започна да

реже телта, след което я издърпа настрани. Изпълзя през отвора и предпазливо се прокрадна в тъмното до задната част на основната сграда. Всичко беше притихнало. От прозорците на долния етаж се лееше приглушена жълта светлина, но — тъй като захранването идваше от слънчевите батерии и акумулатори — нямаше ярки прожектори или силно външно осветление.

Беше сигурен, че има нощни патрули — тези хора бяха параноици и несъмнено оставяха стража. Като се движеше много предпазливо, стигна до сградата и надникна през един прозорец. В един люлеещ се стол седеше каубоят с четвъртитата брада и четеше книга. На дивана до него беше подпряна карабина M16.

Гедеон бе сигурен, че Уилис е в някоя от стаите на горния етаж. Там несъмнено се намираха най-комфортните помещения в ранчото. Едната от стаите му служеше за кабинет, а през отворената врата на съседната беше забелязал плюшени стени като на публичен дом и легло с балдахин. Това сигурно бе спалнята на Уилис.

Значи трябваше да се погрижи за мъжа долу.

Остана да го наблюдава известно време. Мъжът не изглеждаше сънен, не пиеше и — което бе най-изнервящо — четеше „Одисей“ на Джеймс Джойс. Значи не беше някакъв тъпоумен каубой. Костюмът беше само за представление. На стража бе изтънчен и интелигентен човек, който нямаше да се хване лесно на номер.

Гедеон беше очаквал да се сблъска с проблеми и осъзна, че това вече е факт. Трябваше на всяка цена да попречи на мъжа да вдигне тревога. Не можеше просто да влезе и да го цапардоса по главата. Само щеше да вдигне шум и вероятно щеше да се стигне до врява и неприятности. Освен това Одисей имаше щурмова карабина.

Започна да съставя план. Рискът беше голям, но не можеше да се сети нещо по-добро.

Извади от джоба си лист и надраска кратка бележка. Пое дълбоко дъх и почука по прозореца. Мъжът вдигна глава, видя надничащото черно лице на Гедеон, рязко се изправи и грабна пушката.

Гедеон бързо постави пръст на устните си и му направи знак да излезе. Вместо това мъжът тръгна към стълбите. Гедеон почука отново, този път по-силно, и заклати глава, като отново постави пръст на устните си. После вдигна бележката.

НЕ БУДИ УИЛИС!!!
ТРЯБВА ДА ПОГОВОРИМ
ВАЖНО Е

Мъжът се поколеба. Не можеше да го разпознае заради въглена и Гедеон се надяваше, че ще си помисли, че е някой от жителите на ранчото. Кой друг би чукал така по прозорците?

Гедеон отново закима и му направи знак да излезе.

Мъжът метна оръжието през рамо и тръгна към вратата.

Гедеон се дръпна до дърветата. Мъжът се появи на ъгъла и се огледа. Гедеон светна с фенерчето си и онзи се приближи и прошепна:

— Кой си?

— Ш-ш-ш — прошепна и Гедеон. — Ако събудиш Уилис, здравата ще загазим. Важно е — *много* важно.

Мъжът се намръщи подозрително.

— За какво става въпрос? — И свали пушката от рамото си. — Кой си и защо си си боядисал лицето, по дяволите?

Гедеон отстъпи малко назад, угаси фенерчето и бързо и безшумно се плъзна настрани.

Мъжът спря.

— Лейн, ти ли си? — Оглеждаше се, като продължаваше да държи пушката насочена към мястото, където беше стоял Гедеон. — Какво искаш? Излез.

Гедеон се хвърли напред и го халоса по главата с палката. Мъжът изстена и се строполи на земята. За щастие карабината не гръмна.

Гедеон го хвана под мишниците, извлече го навътре в гората, върза го за едно дърво, върза и очите му, запуши му устата и накрая — с известно колебание — го цапардоса отново.

Взе карабината и се върна при къщата, промъкна се вътре и внимателно подпря оръжието на канапето. Бързо написа втора бележка, ако случайно се появи някой, и я остави на люлеещия се стол:

СЛЕД МАЛКО СЕ ВРЪЩАМ НЕ БУДЕТЕ
УИЛИС!!!

Това едва ли щеше да заблуди някого за дълго, но поне щеше да забави нещата. Гедеон винаги се бе изумявал как основната реакция на повечето хора е да се подчиняват дори заповедта да е нелогична или глупава. Неведнъж беше разчитал на тази реакция — и винаги с успех.

Промъкна се нагоре. Сега пред него изникна нов проблем — ами ако Уилис беше с жена в леглото? Нито за миг не беше повярвал, че водачът на комуната се е отдал на целомъдрие.

Бавно пристъпи в тъмния празен кабинет. Вратата на спалнята беше заключена. Гедеон коленичи, извади инструментите си и — с безкрайна предпазливост и мъчително бавно — се справи с ключалката.

Нощната лампа светеше — чудесно — и за свое огромно облекчение Гедеон откри, че Уилис е сам.

Тихо отиде до леглото с ролка тиксо в ръка. Наведе се над Уилис, който спеше по гръб, и с едно плавно движение опря коляно в гърдите му и го прикова за леглото, като в същото време опря бръснача в гърлото му.

— Ако мръднеш или издадеш звук, ще ти прережа гръкляна — прошепна дрезгаво в ухото му.

Беше притъпил предварително бръснача, но Уилис не знаеше това. Благодарение на острието на гърлото борба нямаше. Уилис лежеше неподвижно, бялото на очите му блестеше в мрака. Опули се още повече, когато позна Гедеон.

Без да маха бръснача, Гедеон му каза:

— Отвори си устата. Широко.

Уилис отвори уста. Гедеон пъкна дулото на револвера в нея и прибра бръснача.

— Ще правиш каквото ти кажа, нали? Мигни за „да“.

След кратък момент Уилис мигна.

— Стани бавно и послушно. И захапи дулото хубаво.

Надигна се от Уилис и онзи се изправи точно както му бе заповядано.

— Ръцете на гърба.

Уилис сложи ръце на гърба си и Гедеон го закопча със свинска опашка. Извади дулото от устата му и я залепи с тиксотото.

— Сега с теб ще се поразходим. Ще опра дулото на пистолета в тила ти и ще дръпна спусъка, ако се случи нещо. Ще излезем през

вратата, ще слезем по стълбите и ще излезем навън. Повтарям: ако някой се намеси, ще ти пръсна главата. Така че се погрижи никой да не се намесва. Кимни, ако си съгласен.

Кимване.

— Някой друг спи ли тук горе?

Кимване.

— Посочи стаята.

Уилис посочи със закопчаните си ръце съседната стая, където Гедеон беше видял жената в леглото.

— Добре. Ако тя се събуди, умираш. А сега слез по стълбите и излез от страничната врата.

Уилис се подчиняваше безпрекословно. Изпълняваше точно всяка заповед. Минута по-късно бяха под дърветата. Гедеон включи светодиодно фенерче и преведе Уилис през дупката в оградата, след което продължиха към джипа.

Когато стигнаха, Уилис видя прясно изкопания гроб и се олюля от ужас. Гедеон трябваше да го задържи, за да не падне. Пленникът изстена приглушено през тиксото.

Гедеон се пресегна и махна лепенката от устата му. Уилис изпъшка и отново се олюля. Беше обезумял от страх.

— Лягай в гроба.

— Не. Господи! Не...

— Лягай в гроба!

— Защо? Защо в гроба...?

— Защото ще те убия и ще те закопая. Лягай.

Уилис падна на колене и запелтечи, по бузите му се стичаха сълзи.

— Не, моля ви. Недейте. Недейте... — Задави се. Разпадаше се буквално пред очите му.

Гедеон го бутна и той падна, подхлъзна се в ямата и моментално задрапа нагоре, обхванат от ужас. Гедеон пристъпи напред и вдигна револвера.

— Отвори си устата.

— Не. Моля ви, моля ви, недейте...

— В такъв случай просто ще те застрелям и ще те зария.

— Но защо, *защо*? Ще направя всичко, всичко, само ми кажете какво искате!

Гласът му премина в задавен плач, тялото му се разтнесе, около чатала му се появи тъмно петно. После повърна — веднъж, два пъти, и продължи да се напъва и дави.

— Ще направя всичко... — успя да изквичи и от устата му потече лига.

Време беше.

— Кажи ми за атомната бомба — нареди Гедеон.

Мълчание, съпроводено с празен поглед.

— Атомната бомба — повтори Гедеон. — Кажи ми за плановете ви за нея. Бомбата, която смятате да взривите във Вашингтон. Кажи ми и ще те пусна.

— Атомна бомба? — Уилис го изглежда абсолютно неразбиращо. — Каква атомна бомба?

— Не ми се прави на глупак. Кажи ми и си свободен. Иначе... — И Гедеон посочи гроба с пистолета.

— Ка... какво говорите? Нищо не разбирам... — Уилис се блещеше към пистолета, молбите му се превърнаха в нечленоразделно бърборене.

Гедеон го погледна. Този човек не знаеше нищо. Може да беше лидер на култ, егоцентричен и параноик с мания за величие, но нямаше абсолютно нищо общо с ядрения тероризъм. Осъзна, че е направил огромна грешка.

— Съжалявам. — Наведе се, хвана Уилис и го изправи. — Съжалявам. Извинявам се.

Срязва свинската опашка и прибра револвера.

— Върви си.

Уилис го зяпаше неразбиращо.

— Чу ме. Разкарай се оттук. Махай се!

Онзи обаче не побягна. Просто стоеше и гледаше тъпо, замаян, зашеметен от страх. Отвратен от себе си, Гедеон изруга, отиде при джипа в храстите, качи се, запали двигателя и потегли, като натискаше газта до дупка в желанието си да се махне колкото се може по-бързо от това място.

51.

Стоун Фордайс се върна в Лос Аламос от проверката на екипите, които претърсваха язовира и бреговете на реката, малко след полунощ. Полунощ — началото на новия ден. „Два дни до А-Деня“.

В Техническата зона го насочиха към новия команден център, устроен в изоставен склад до охранявания периметър. Беше изумително колко бързо се бяха развили нещата в негово отсъствие.

Показа значката си на входа.

— Стоун Фордайс? — каза дежурният. — Шефът иска да ви види. Отзад е.

— Шефът? Кой шеф?

— Милард. Новият.

„Шефът иска да ви види“. Това изобщо не му харесваше.

Влезе, пресече акрите евтини бюра, всяко с компютър и телефон, и стигна до набързо сглобената кабина в задния ъгъл, при един от малкото прозорци. Вратата беше отворена. Зад бюрото стоеше дребен слаб мъж с костюм и говореше по телефона.

Фордайс любезно почука на отворената врата. Всички професионални инстинкти му казваха, че срещата няма да е от добрите.

Мъжът се обърна, вдигна пръст и продължи да говори. Фордайс зачака. Не познаваше Милард, дори не беше чувал името му, но това не го изненадваше — особено в разследване с подобни мащаби, когато претърсваха всяка песъчинка. Пък и някой трябваше да поеме командването на местно ниво — нещата ставаха все по-хаотични, имаше куп началници без ясно установена йерархия.

Разгледа внимателно Милард, докато го чакаше да приключи с разговора. Изглеждаше добре по типичен за белите американци начин — високи скули, чудесни зелени очи, около петдесетте, прошарени слепоочия, атлетичен и строен. Имаше добронамерено изражение и спокоен глас. Фордайс се надяваше, че същото ще се отнася и за характера му. Но се съмняваше.

Милард говори още няколко минути, после затвори и се усмихна на Фордайс.

— Да?

— Агент Фордайс. Искали сте да ме видите.

— А, да. Казвам се Милард. Моля, седнете.

Ръкуваха се. Фордайс седна на единствения стол в стаичката.

— Уникално разследване — с приятен, дори мелодичен глас каза Милард. — Пряко участват цели двадесет и две правозащитни и разузнавателни служби, без да броим подизпълнителите им и тайните агенции. Нещата се объркват.

Фордайс кимна неопределено.

— Мисля, че пръв ще признаете, че нещата излязоха от релси в Ню Мексико. Соненберг беше отзован на изток и Дарт ме назначи начело на всички аспекти от разследването. Дотук с неразбориите.

Приятна усмивка.

Фордайс също се усмихна и зачака.

Милард се наведе напред и събра длани.

— Ще говоря без заобикалки. Вашето участие в този случай беше по-малко от успешно. Не успяхте да идентифицирате бившия си партньор като заподозрян, докато не ви беше посочен, не успяхте да го арестувате на снимачната площадка, не успяхте да го откриете в планините, не успяхте да го задържите, когато влезе в Лос Аламос, а след това му позволихте да избяга по реката. Хората ви не могат да открият тялото му — ако наистина се е удавил. Достатъчно дълго сте в правозащитната система, за да знаете, че това е неприемливо представяне, особено в случай като този, когато един град е изложен на риск, цялата страна е в паника, президентът и Конгресът са парализирани, а по-голямата част на Вашингтон е затворена.

Млъкна и скръсти ръце на гърдите си. Гласът му си оставаше тих и приятен. Фордайс не каза нищо. Всъщност нямаше какво да каже. Всичко това бе истина.

— Ще ви отстраня от работа на терен и ще продължите да работите на бюро, тук, където ще отговаряте за Пи Ей.

„Пи Ей. Проучване и анализ“. Това бе модният термин, използван от ФБР за най-противните задачи, давани на новите агенти като един вид обредно приобщаване. Фордайс си помисли за първите си дни в Бюрото — един от стотината агенти, набутани в подземно

помещение без прозорци, със сиви метални шкафове, пълни с досиета, които трябваше да бъдат прочетени, преровени и обобщени. Разследване като това създаваше цели тонове хартия всеки ден — транскрипции на подслушани разговори, финансови отчети, купища имейли, разпити и какво ли не още; всичко това трябваше да бъде смляно и обобщено, важните факти да бъдат извлечени от масата ненужна информация като макови семена от клисав кейк...

— Но преди да поемете новите си задължения, вземете починете през уикенда — каза Милард. — Направо се убивате. Честно казано, изглеждате ужасно.

Поредната дружеска усмивка, след което Милард стана и протегна ръка.

— Е, това е.

Фордайс кимна и стисна ръката му.

— Благодаря за старанието — каза Милард и го потупа приятелски по рамото.

Фордайс излезе, спря пред вратата на склада, загълта жадно въздух и после тръгна към колата си. С кариерата му бе свършено. Милард бе прав — беше се издънил. За стотен път помисли за Гедеон Крю. Кипеше от гняв.

Но в гнева имаше и известно безпокойство. Отново. Всичко винаги се свеждаше до две неща. Най-важното бяха уличаващите имейли, които Гедеон бе оставил в компютъра си. Всеки път, когато бе виждал Гедеон в действие, се бе убеждавал, че е адски умен. Компютърът явно не беше единственото доказателство срещу него — бяха открили също така Коран и молитвено килимче в хижата му, както и няколко диска с радикални ислямистки проповеди. Но тези открития също го караха да има едно наум. Изглеждаха недодялани. Защото в същото време от ЦРУ не можеха да проникнат в криптираните домашни компютри на Гедеон, въпреки че разполагаха с най-съвършените хакерски средства на света. Един така внимателен и толкова добър тип нямаше да остави джихадистки дивидита да се търкалят из дома му.

Второто бе, че Гедеон бе саботирал самолета, излагайки на риск самия себе си. Вярно, ако беше джихадист, със сигурност щеше да се стреми към мъченичество. Но Фордайс си спомняше Гедеон по време на полета. Беше наистина обхванат от ужас.

Спря. Ако на Гедеон не му беше чиста работата, той със сигурност щеше да го усети, щеше да разбере, че нещо не е наред. Но не беше доловил нищо. Този тип си беше съвсем истински.

Може би в крайна сметка не се беше издънил. Може би всички останали бяха оплескали нещата. Може би Гедеон *наистина* беше натопен.

Изруга под нос и продължи към колата. Имаше пистолет, значка и съвсем малко време да разбере дали Гедеон е наистина виновен.

52.

Погледна вградения в служебната кола джипиес. Къщата се намираше на задънена улица, зад която започваше борова гора и планината. Минаваше полунощ, но вътре още светеше, през прозрачните пердета се виждаше синкавото примигване на телевизор. Семейство Новак още бе будно.

Това несъмнено бе едно от най-добрите места в този квартал — последната къща на задънена улица, по-голяма от останалите. Без да споменаваме паркирания в алеята мерцедес.

Спря, като блокира мерцедеса, слезе, отиде до вратата и натисна звънеца. След секунди женски глас попита кой е.

— ФБР — отвърна Фордайс, извади значката си и я показа през тесния прозорец.

Жената отвори незабавно.

— Да? Какво има?

— Просто няколко въпроса — каза Фордайс, докато прекрчаваше прага. — Извинете, че ви безпокоя в такъв късен час.

Домакинята изглеждаше чудесно: стройна, с тесен кръст и заоблени бедра, великолепна кожа, обута в бели панталони и кашмирен пуловер с перли. Странен тоалет за гледане на телевизия посред нощ.

— Кой е? — чу се раздражен глас някъде отвътре.

— ФБР — отвърна жената.

Телевизорът незабавно млъкна и от дневната се появи Бил Новак, шефът на сигурността в отдела на Крю.

— Какво има?

Фордайс се усмихна.

— Тъкмо се извинявах на съпругата ви за късния час. Имам няколко въпроса от рутинно естество. Няма да ви отнема много време.

— Няма проблем — отвърна Новак. — Заповядайте.

Влязоха в трапезарията. Госпожа Новак запали осветлението.

— Желаете ли нещо? Кафе? Чай?

— Нищо, благодаря.

Седнаха на масата и Фордайс се огледа. Много изискано. Скъпо. Стари сребърни прибори на масата, маслени картини, които приличаха на оригинали, ръчно изработени персийски килими. Нищо крещящо — просто скъпо.

Фордайс извади бележник и прелисти няколко страници.

— Жена ми трябва ли ви? — попита Новак.

— О, да — отвърна Фордайс. — Ако нямате нищо против.

— Абсолютно нищо.

Двамата сякаш изгаряха от желание да му угодят, макар че изобщо не изглеждаха нервни. Всъщност може би нямаше защо да са нервни.

— Каква е годишната ви заплата, доктор Новак? — попита Фордайс, като вдигна очи от бележника си.

Внезапно мълчание.

— Наистина ли е нужно? — попита шефът на сигурността.

— Ами — каза Фордайс, — всичко е напълно доброволно. Не сте длъжен да отговаряте на въпросите ми. Спокойно можете да се обадите на адвокатата си, ако желаете присъствието на юридически съветник. — Усмихна се. — Но така или иначе бихме искали научим отговорите на тези въпроси.

След кратка пауза Новак каза:

— Мисля, че можем да продължим. Изкарвам сто и десет хиляди долара годишно.

— Други източници на доходи? Инвестиции? Наследство?

— Нищо съществено.

— Сметки в чужбина?

— Не.

Фордайс погледна жена му.

— А вие, госпожо Новак?

— Аз не работя. Финансите ни са общи.

Фордайс си записа нещо.

— Да започнем с къщата. Кога я купихте?

— Преди две години — отвърна Новак.

— Колко струваше, колко платихте и колко изплащате на кредит?

Отново последва дълго колебание.

— Струваше шестстотин двадесет и пет хиляди, платихме сто хиляди и изплащаме останалото.

— Какви са месечните ви вноски?
— Около три хиляди и петстотин долара.
— Което прави... около четиридесет и две хиляди годишно. —
Фордайс отново си записа нещо. — Имате ли деца?
— Не.
— А сега да поговорим за колите ви. Колко са?
— Две — отвърна Новак.
— Мерцедесът и...?
— Един „Рейндж Роувър“.
— Цената им?
— Мерцедесът беше петдесет, другата — около шейсет и пет.
— Изплащате ли ги?
Дълго мълчание.
— Не.
Фордайс продължи нататък:
— Когато купихте къщата, колко похарчихте за обзавеждането ѝ?
— Не съм сигурен — каза Новак.
— Например тези килими? От предишното ли жилище ги донесохте, или ги купихте?
Новак го погледна.
— Накъде биете всъщност?
Фордайс му отправи топла дружеска усмивка.
— Това са просто рутинни въпроси. Почти всяко интервю на ФБР започва с това — с финансите. Направо е изумително как само с няколко прости въпроса може да се установи дали стандартът на някой не е по-висок, отколкото позволяват доходите му. Което е предупреждение номер едно в нашата работа. — Нова усмивка.
Този път лицето на Новак като че ли се напрегна.
— И тъй... килимите?
— Купихме ги за новата къща — каза Новак.
— На каква цена?
— Не помня.
— А другите неща? Сребърните прибори? Широкоекранният телевизор?
— Купихме повечето за къщата.
— На кредит ли?
— Не.

Нова бележка.

— Като че ли разполагате с доста пари в брой. За наследство ли става дума? Или за печалба от лотария или хазарт? Може би успешни инвестиции? Или помощ от роднини?

— Нищо, което да си струва да се споменава.

Фордайс трябваше да вкара числата в електронна таблица, но си личеше, че разходите им вече са на границата на онова, което лесно можеше да се обясни. Със сто хилядарки годишно, човек доста би се озъбил, за да купи подобни коли, като в същото време изплаща къщата си, да не говорим за всички останали разходи. Освен ако не е направил удар на пазара на недвижими имоти с предишното си жилище.

— Предишната ви къща наоколо ли беше?

— В Уайт Рок.

— За колко я продадохте?

— За триста хиляди.

— А каква беше чистата ѝ стойност?

— Към шейсет хиляди.

Само шейсет. Това отговаряше на въпроса. *Наистина* бе неочаквано богатство.

Фордайс го дари с още една окуражаваща усмивка и прелисти страниците на бележника си.

— А сега да се спрем на имейлите, открити в акаунта на Крю.

Новак като че ли изпита облекчение от смяната на темата.

— Какво по-точно?

— Знам, че вече сте отговорили на много въпроси в тази насока.

— Винаги съм готов да помогна.

— Добре. Възможно ли е имейлите да са били вмъкнати нарочно?

Въпросът увисна за момент във въздуха.

— Не — най-сетне отвърна Новак. — Системата ни за сигурност е абсолютно надеждна. Компютърът на Крю е част от физически изолирана мрежа. Няма контакт с външния свят, нито достъп до интернет. Невъзможно е.

— Няма контакт с външния свят. Ами ако е някой *вътре* в мрежата? Например някой колега?

— И това е невъзможно. Работим със строго секретни материали. Никой няма достъп до файловете на другите. Има много нива на

сигурност, пароли, криптиране. Повярвайте, няма абсолютно никакъв начин имейлите да бъдат вмъкнати.

Фордайс си отбеляза нещо.

— Това ли казахте на следователите?

Разбира се.

Фордайс го погледна.

— Но вие имате достъп, нали?

— Естествено. Като служител на сигурността имам пълен достъп до файловете. В края на краищата трябва да можем да следим какво прави всеки. Това е стандартна процедура.

— Значи онова, което ми казахте току-що, не е вярно. *Има* начин имейлите да са били добавени. *Вие* бихте могли да го сторите.

При задаването на въпроса Фордайс напълно промени тона си — той стана тих и обвинителен, с подчертано скептично наблягане върху думата „вие“.

Новак обаче дори не мигна.

— Да, бих могъл — каза след малко. — Но не съм. Защо да го правя?

— Аз ще задавам въпросите, ако нямате нищо против. — Фордайс отново заговори по най-скептичния възможен начин. — Току-що признахте, че сте казали неистина пред мен и пред всички други следователи.

— Той надникна в бележника си. — Казахте, цитирам: „Няма абсолютно никакъв начин имейлите да бъдат вмъкнати“. Това не е вярно.

Новак го гледаше спокойно.

— Вижте, изразих се неправилно. Не взех себе си предвид в това заявление, защото знам, че не съм го направил. Не се опитвайте да ме вкарате в капан.

— Би ли могъл някой друг от отдела ви да е вмъкнал имейлите?

Отново колебание.

— Тримата други служители в отдела ми биха могли да го направят, но за целта двама трябва да работят заедно, тъй като нямат най-високото ниво на достъп.

— А има ли хора над вас, които биха могли да го направят?

— Има такива, които имат правата, но първо трябва да минат през мен. Или поне си мисля, че би трябвало. Има нива на сигурност,

за които не знам дори аз. Онези отгоре може да са инсталирали някаква задна вратичка. Наистина не зная.

Фордайс се почувства малко разочарован. Дотук Новак на практика не бе казал нищо уличаващо, не бе показал никакви слаби места. Неверните му показания не бяха необичайни — беше чувал много по-лоши неща от невинни хора по време на разпит.

Но къщата, колите, килимите...

— Мога ли да попитам, агент Фордайс, какво ви кара да мислите, че имейлите са били вмъкнати допълнително?

Фордайс реши да разкрие мъничко картите си. Погледна го право в очите.

— Познавате доктор Крю. Бихте ли го нарекли глупав?

— Не.

— Бихте ли нарекли оставянето на уличаващи имейли в работния компютър умна постъпка? Без дори да си направите труда да ги изтриете?

Мълчание. После Новак прочисти гърлото си.

— Но той ги *беше* изтрил.

Това свари Фордайс малко неподготвен.

— Но вие сте ги възстановили. Как?

— Чрез една от многото ни системи за резервни копия.

— Възможно ли е нещо да бъде наистина изтрито от компютрите ви?

— Не.

— Всички ли знаят това?

Отново колебание.

— Мисля, че повечето го знаят.

— Значи се връщаме на първоначалния ми въпрос. Доктор Геден Крю глупак ли е?

Сега вече фасадата на Новак започна да се пропуква. Най-сетне бе успял да го раздразни.

— Вижте какво, намирам целия ход на този разговор за оскърбителен — всички въпроси за личните ми финанси, инсинуациите за вмъкнати имейли, цялото това изненадващо посещение посред нощ. Искам да помогна на разследването, но няма да позволя да ме разигравате.

Фордайс имаше дълъг опит в разпитване на заподозрени и знаеше кога е стигнал края на един наистина полезен разговор. Нямахме смисъл да провокира още Новак. Затвори бележника си и стана.

— За щастие, приключих — каза с предишния си топъл и дружелюбен глас. — Много ви благодаря за отделеното време. Всичко беше формалност, не е нужно да се тревожите.

— Но аз съм разтревожен — каза Новак. — Не мисля, че имате право, и смятам да се оплача.

— Разбира се, спокойно можете да го направите.

Докато се връщаше при колата си, Фордайс ужасно се надяваше Новак да не изпълни заплахата си или поне да изчака няколко дни. Едно оплакване щеше да е изключително неприятна спънка. Защото вече бе наполовина убеден, че Новак не е съвсем чист. Разбира се, това не оневиняваше Крю, пък и не можеше да се каже, че системният администратор прилича на терорист.

Но все пак... Възможно ли бе Гедеон *наистина* да е натопен?

53.

Гедеон отби джипа от пътя на петнайсетина километра от ранчото Юта Крийк. Трябваше да се успокои. Чувстваше се ужасно заради онова, което бе направил на Уилис. Беше му изкарал акъла, беше се отнесъл жестоко с него, беше го унижил. Уилис едва ли бе най-светният човек на света, но никой невинен не заслужаваше подобно отношение. А той бе несъмнено невинен. Може би зад всичко това се криеше някой друг от култа? Невъзможно, не и без знанието на Уилис.

Беше направил ужасна грешка.

На всичкото отгоре бе един след полунощ и до А-Деня оставаше един ден. *Един ден*. А той имаше толкова представа кой стои зад заговора, колкото когато бе пристигнал в Санта Фе преди осем дни...

Стисна здраво волана и осъзна, че се е задъхал. Трябваше да се овладее, да проясни ума си и да обмисли отново всичко.

Изключи двигателя, отвори вратата и слезе. Нощта беше прохладна, вятърът едва чуто шумолеше в клоните на боровете, звездите примигваха в небето. Отпусна се и се опита да успокои дишането си.

Ранчото Юта Крийк нямаше нищо общо с терористичния заговор. Това беше ясно. Значи отново се връщаше на Джоузеф Карини и джамията Ал Дахаб. Естествено, те открай време бяха очевидните виновници и сега това се потвърждаваше. Беше прекалил с хитроумните си предположения. Очевидният отговор, най-простият отговор почти винаги е и верният. Това е един от фундаменталните принципи на научното изследване — както и на криминалното разследване.

Но *наистина* ли всичко бе така очевидно? Защо им е на мюсюлманите да го изкарват свой събрат по вяра, когато подобен ход само ще засили подозрението и ще насочи вниманието на всички към тях? В края на краищата федералното разследване вече им се беше стоварило с цялата си тежест на главите. Около джамията се въртяха стотици следователи, надничаха в най-личните документи на

вярващите, разпитваха ги, ровеха във всичките им тайни. Гедеон и Фордайс бяха само двама от тези стотици досадници. Не бяха научили нищо ценно, нищо необичайно — поне доколкото можеше да прецени. А онзи, който се беше опитал да го натопи, бе поел огромни рискове, за да проникне в строго засекретената компютърна система. Ставаше въпрос за човек, който смяташе, че е научил нещо толкова уличаващо, толкова опасно, че се налага да предприеме необичайни мерки...

Внезапно се сепна. Да натопят *него*. Имаше нещо, което беше пропуснал — нещо очеводно, но едва сега се сети за това. Тези действия бяха предприети срещу него и единствено срещу него. В края на краищата не бяха натопили и Фордайс. Всъщност Фордайс го гонеше и щеше да го гони до дупка.

След саботажа на самолета Гедеон беше приел, че онзи, който го е направил, се опитва да убие и двамата, за да прекрати разследването. А в действителност се опитваха да спрат единствено него.

Какво беше направил сам? Какво беше разследвал, с кого беше разговарял без Фордайс?

Отговорът дойде веднага щом си зададе въпроса.

Загледа се в нощното небе, към безкомпромисните точки светлина. Възможно ли бе? Изглеждаше абсолютно невероятно. Но вече беше доказал, че не е Уилис, и беше сигурен, че не са мюсюлманите. В главата му прозвуча максимата на Шерлок Холмс: „След като елиминираш невъзможното, онова, което остава, колкото и невероятно да изглежда, трябва да е истината“.

54.

В командния център на Дванадесета улица Дарт бавно остави телефонната слушалка. Погледна през мъничкия импровизиран прозорец. Оттам го гледаше черен правоъгълник нощ. Вдигна отново слушалката и започна да набира номер. Ръцете му леко трепереха от изтощение и ярост. Беше четири сутринта, но това нямаше значение.

Отговориха на първото позвъняване.

— Главен специален агент Милард.

— Милард? Дарт се обажда.

— Доктор Дарт. — Гласът на Милард се напрегна.

— Какво е положението с издирването на Крю?

— Ами, сър, макар личният състав все още да претърсва района, сме все по-сигурни, че той и спътницата му са се удавили в...

Дарт усети как гневът надделява над обичайния му самоконтрол.

— Разбира се, че ще сте все по-сигурни. Той точно това иска да си помислите. Не само че не сте го заловили, но и му позволявате да проникне през охраната на Лос Аламос, да направи куп поразии и да се измъкне безнаказано.

— Сър, не се е случило точно това, а и по онова време аз не бях...

— Искате ли да знаете на какво приравнявам това, агент Милард? Все едно търсен престъпник да влезе в централата на полицията, да си набави оръжие и муниции, да перне началника по тила и да си излезе.

Този път от другата страна последва мълчание. Дарт осъзнаваше, че си е изпуснал нервите, но не му пукаше.

В проточилото се мълчание Майлс Кънингам, личният асистент на Дарт, влезе в кабинката, остави на бюрото кафе и излезе. Дарт му беше наредил да зареже увещанията за почивка, а вместо това всеки час да му носи кафе.

Отпи глътка, опари се, намръщи се и продължи:

— Разберете, агент Милард. Не ви държа изцяло отговорен. Както сам започнахте да обяснявате, отскоро сте начело на операцията в Ню Мексико. Обаче ще ви държа отговорен за всичко, което ще се случи оттук нататък.

— Да, сър.

— А-Ден е вдругиден. Всеки час, всяка *минута*, в която терористът Гедеон Крю продължава да е на свобода, увеличава опасността за всички ни. Силно се съмнявам, че се е удавил в Рио Гранде. Някъде в планините е. Искам да ги претърсите.

— Претърсването е в ход, сър, хората дават всичко от себе си. Но районът, за който говорим, представлява над шестнайсет хиляди квадратни километра пустош и теренът е силно пресечен.

— Гедеон Крю е сам, без храна и вода. Вие имате стотици хора и високотехнологично оборудване за милиони долари. Не ме интересуват никакви извинения. Интересуват ме резултати.

— Да, сър. Всички са на крак. Освен кучетата и наземните екипи сме мобилизирали голям арсенал дистанционни датчици и монитори. Също така и хеликоптери с инфрачервени сензори и компютърни системи за разпознаване. Безпилотни самолети с най-новите радары, способни да търсят под листната маса. Но с риск да ви обидя трябва да ви кажа, че не намериха нищо и че данните наистина предполагат, че Крю и жената са се удавили.

— Открихте ли телата, агент Милард?

— Не, сър.

— Докато не ги откриете, не искам да чувам за удавяне.

— Разбрано, сър.

Дарт отпи още глътка кафе.

— Има и друг проблем, за който искам да поговорим. Агент Фордайс. Този човек показва некомпетентност, неспособност да изпълнява заповеди и склонност да действа самостоятелно. Научих, че е разпитвал на своя глава най-високопоставения служител по сигурността на Лос Аламос, без да има разрешение и без задължителното присъствие на партньор. Дори не си е направил труда да запише разговора. Знаете ли какво означава това?

— Мисля, че да, сър.

— Означава, че каквото и да е научил, информацията му е без стойност в съда и не е от полза на следствието. Ако Новак е бил

замесен по някакъв начин, това напълно подронва шансовете ни да го преследваме.

— Вече отстраних Фордайс от активна теренна работа и го прехвърлих към Пи Ей.

— Искам да го отстраните от работа. Да го извадите от разследването. За мен лично е ясно, че този човек преживява някакъв срив.

— Да, сър.

— Искам да го направите по такъв начин, че да не вдигнете на крак вътрешния отдел на ФБР. И без това си имаме достатъчно неприятности. Изпратете го в отпуска — платена, разбира се. Да излезе в почивка, без определен срок.

— Разбрано, сър.

— Намерете Крю. И жената. И, за бога, доведете ми ги *живи*.

Дарт затвори, отпи от кафето и се загледа през черния прозорец.

55.

Гедеон се върна в ранчото към два след полунощ. Алида още беше будна, чакаше го на голямото канапе пред камината в дневната. Русата ѝ коса се беше разпиляла по кожената тапицерия.

Щом той влезе, тя скочи и го прегърна.

— Толкова се тревожех за теб! Господи, изглеждаш съсипан.

Гедеон наистина се чувстваше съсипан.

Тя го поведе към канапето.

— Нещо за пиене?

Той кимна.

Тя го целуна нежно, отиде до бара и започна да приготвя напитки. Гедеон я гледаше как сипва джин и вермут в шейкър, добавя лед и разклаща енергично сместа — и се чудеше как ще се оправя с това. Тя изглеждаше така щастлива, така прекрасна. Направо сияеше.

— Какво стана? — попита тя, докато изстискваше лимон в две чаши. — Намери ли Уилис?

— Не... Нямаше го — излъга Гедеон. Чувстваше се ужасно, отвратително. Трябваше да играе пред Алида. Трябваше да я заблуждава, да се преструва, да лъже... Споменът за вълшебната нощ в пещерата го караше да се чувства още по-зле.

— Още ли мислиш, че е Уилис?

Гедеон кимна, после попита:

— Баща ти легна ли си?

— Не. Тръгна за Санта Фе. Утре щял да лети рано. — Подаде му едната чаша. Мартинито беше точно както Гедеон го харесваше — сухо, добре разбъркано, с малки парченца лед.

Алида седна и се сгуши в него.

— Толкова се радвам, че се върна. Знаеш ли, мислех си... За нас.

Той отпи отново.

— Значи баща ти заминава? Къде?

— За Мериленд, доколкото разбрах. — Устните ѝ докоснаха шията му. — Трудно ми е да съм с всички си, като си до мен. В

пещерата... не ми излиза от главата. Може моментът да не е подходящ за разговори, но си мислех, че...

— Да — каза Гедеон и отново потърси спасение в питието. — Какво ще прави в Мериленд?

— Мисля, че ще проучва нещо. За следващия си роман. — Устните ѝ отново докоснаха шията му. — Какво ти е?

— Нищо. Просто съм уморен. И съм ужасно мръсен, особено с този въглен по лицето.

— Харесва ми. Секси е.

— Знаеш ли за какво ще се разказва в романа?

— Май е нещо свързано с вируси.

— Баща ти изнася ли лекции на литературни семинари?

— Разбира се. Много му харесва. Не искаш ли да поговорим за нещо друго? За нас?

Гедеон преглътна.

— След малко. Чух за един семинар в Санта Круз. „Да опишеш живота си“.

— Баща ми преподава на него всяка година. Обожава Санта Круз.

Наложил се Гедеон пак да скрие изражението си с продължително отпиване от чашата. Вече започваше да усеща въздействието на алкохола.

— Значи му харесва да преподава?

— Страшно обича да преподава. Мисля, че го намира за утешително след разочарованието му за Нобеловата награда.

— И преди спомена за нея. Какво всъщност е станало?

— На няколко пъти влезе в списъка на кандидатите, но не я получи. А после научи по каналите защо не са му я дали — заради политика.

— Политика ли? В смисъл?

— Навремето е бил британски гражданин. И когато бил млад, работил в МИ-6. Това е британската разузнавателна служба. Нещо като ЦРУ.

— Знам какво е. — Гедеон беше потресен. — Нямах представа.

— Той никога не говори за това, дори с мен. Както и да е, аз самата не съм абсолютно сигурна за наградата. Просто така се говори. Нобеловият комитет отказал наградата на Греъм Грийн поради същите

причини — защото бил работил за британското разузнаване. Проклетите шведи не харесват идеята писател да е бил замесен в шпионаж и контраразузнаване. Джон льо Каре също не я е получил!

— И баща ти се е разстроил?

— Не го признава, но знам, че се е разстроил. Все пак просто е изпълнявал патриотичния си дълг към родината си. Всичко е адски гадно. И унижително. — Говореше с леко повишен тон. — Виж само всички велики писатели, останали без Нобелова награда — Джеймс Джойс, Владимир Набоков, Ивлин Уо, Филип Рот. Списъкът е безкраен. А вместо тях на кого я дават? На драскачи като Дарио Фо и оня швед Йонсон! — Алида изпръхтя възмутено.

Гедеон беше така поразен от внезапното ѝ разпалване, че за момент забрави чувството си за вина от цялото това представление.

— А... искам да кажа, не се ли тревожиш, че баща ти тъкмо сега заминава за Мериленд? Така де, това е много близо до Вашингтон.

— Изобщо няма да се доближава до зоната на евакуиране. Както и да е, писна ми да говорим за баща ми. Искам да поговорим за нас. Моля те.

Хвана го за рамото и го погледна. Очите ѝ блестяха. От сълзи? Със сигурност от любов. И самият Гедеон чувстваше тази непоносима тръпка в собственото си сърце.

— Аз просто... — заекна той. — Просто съм загрижен за баща ти предвид ситуацията с терористите. Бих искал да знам къде в Мериленд отива.

Тя го изгледа малко нетърпеливо.

— Не си спомням. В някаква военна база. Форт Детрик, ако не се лъжа. Защо е толкова важно?

Гедеон знаеше, че Форт Детрик е само на хвърлей от Вашингтон. Може би Саймън Блейн смяташе да мобилизира хората си там за последния напън? Но защо точно военните? Определено не беше случайност, че Блейн пътува на изток до някаква база само тридесет часа преди А-Деня. Зави му се свят от възможните варианти.

— Баща ти сигурно познава много хора от разузнавателната общност.

— Така е. Когато е бил в британското разузнаване, май е работил и в сътрудничество с ЦРУ. Веднъж видях грамота, която е получил от

тях. Засекретена. Това беше единственият път, когато забрави сейфа си отключен.

— И излита утре сутринта?

Тя постави длан върху ръката му и нетърпението ѝ пролича отново.

— По-скоро днес сутринта, защото минава два след полунощ. Гедеон, какъв е този интерес към баща ми? Искам да поговорим за нас, за *нашата* връзка, за *нашето* бъдеще. Знам, че е внезапно, знам, че момчетата не обичат да бъдат сгащвани по такъв начин, но, по дяволите, ти изпитваш същото като мен, сигурна съм. И ти най-добре знаеш, *че може да нямаме много време*.

— Извинявай, нямах намерение да отбягвам темата. — Опита се да прикрие неудържимия си интерес, като заговори с леко обвинителен тон. — Просто смятах, че баща ти ще ни помогне. А той избяга.

— Той вече ни помогна! И никъде не е избягал. Виж, тук сме в безопасност, можем да използваме ранчото като база и да открием кой те е натопил. Трябва само да открием онзи Уилис. Изглежда логично той и шантавият му култ да са зад всичко това. Ще го пипнат, преследването ще приключи и името ти ще бъде изчистено.

Гедеон кимна. Отново се чувстваше ужасно.

— Да. Сигурен съм, че ще стане точно така. — Изгълта остатъка от пиетието си.

— Гедеон, готов ли си да поговорим? Или просто се опитваш да отлагаш с всички тези въпроси за баща ми? Не искам да ти се натрапвам.

Той кимна тъпо и се опита да се усмихне. Вече мечтаеше за второ пиетие.

— Разбира се.

— Хич не ми се иска да повдигам болезнената тема, но... Е, знаеш, че съм пряма. Казвам каквото мисля, дори и да звучи лошо. Надявам се, че вече ме познаваш достатъчно.

— Така е — изграчи той.

Тя се притисна към него.

— Знам, че може би си неизлечимо болен. Това не ме плаши. Готова съм да се обвържа с теб. За това си мислех. Това исках да ти кажа. Не съм изпитвала подобни чувства към момче... ами, никога досега.

Гедеон не можеше да я погледне.

Тя стисна ръцете му.

— Животът е кратък. Дори това да е вярно и да ти остава само година — какво пък, нека я направим страхотна година. Заедно. Ти и аз. Искаш ли? Ще съберем в една година любов за цял живот.

56.

Фордайс вървеше след Милард през морето от бюра и клетки на новия команден център. Навън разпукваше прекрасна зора, но вътре в склада въздухът беше застоял, а светлината — флуоресцентна.

Милард беше истински представител на службите, помисли си Фордайс; винаги любезен, никога саркастичен, с мек тон — и в същото време ужасен задник. Каква дума използваша немците за такива? *Shadenfreude*. Човек, който се наслаждава на нещастията на другите. Това идеално описваше Милард. Още в мига, в който му се беше обадил да се срещнат, Фордайс позна за какво ще е разговорът.

— Как се чувствате, агент Фордайс? — попита Милард с фалшиво съчувствие.

— Много добре, сър — отвърна Фордайс.

Милард поклати глава.

— Не знам. Изглеждате ми уморен. Всъщност ужасно уморен. — Присви очи към Фордайс, сякаш разглеждаше музеен експонат. — Точно за това исках да поговорим. Прекалявате с работата.

— Не мисля. Наистина се чувствам чудесно.

Милард отново поклати глава.

— Не-не. Изглеждате изтощен. Оценявам екипния ви дух, но просто не мога да позволя да се съсипвате по такъв начин. — Замълча, сякаш събираше сили за решителния удар. — Трябва да излезете в почивка.

— Вече ми казахте да си почина няколко дни.

— Не става въпрос за... как да го нарека? За кратък отдих. Искам да си починете *сериозно* от работата ни, агент Фордайс.

Ето. Точно това беше очаквал да чуе.

— Отпуска? Защо?

— За да заредите батериите. Да си върнете обективния поглед върху нещата.

— За какъв срок по-точно става дума?

Милард сви рамене.

— В момента ми е малко трудно да кажа.

Отпуска с неопределена продължителност. Така го наричаха. Фордайс осъзна, че след като излезе оттук, всичко ще приключи. Ако искаше да направи нещо, трябваше да го направи сега — тук, веднага. Разполагаха само с *един ден*.

— Новак не е чист — каза той.

Това бе толкова неочаквано, че Милард бе хванат по бели гащи.

— Новак ли?

— Новак. Шефът на сигурността на Техническа зона пет. Не му е чиста работата. Приберете го, изпотете го, направете каквото е нужно.

Последва дълго мълчание.

— Може би ще е по-добре да обясните.

— Новак поддържа стандарт, който е много по-висок от онова, което може да си позволи. Луксозни автомобили, голяма къща, персийски килими — и всичко това само срещу сто и десет хиляди годишно. Жена му не работи, нямат наследени пари.

Милард го изглежда косо.

— И защо това е важно според вас?

— Защото има само един човек, който би могъл да вмъкне имейлите в акаунта на Крю. И този човек е Новак.

— Откъде знаете всичко това?

Фордайс пое дъх. Трябваше да го каже.

— Разпитах го.

Милард впери поглед в него.

— Известно ми е.

— Откъде разбрахте?

— Новак се оплака. Нахълтали сте в дома му след полунощ без одобрение, не сте следвали протоколите за разпит... какво друго очаквате?

— Нямах избор. Времето ни изтича. Факт е, че този човек е излъгал следователите, казал им е, че вмъкването на имейлите е невъзможно. Забравил е да спомене, че той е единственият, който би могъл да го направи.

Милард стисна устни и го изглежда дълго и твърдо.

— Да не искате да кажете, че Новак е натопил Крю? За пари?

— Казвам само, че не му е чиста работата. Задръжте го, изпотете го това копеле...

Устните на Милард станаха почти невидими. Кожата като че ли се опъна по лицето му, сякаш изведнъж изсъхна.

— Забравяте се, господине. Поведението ви е неприемливо, тези настоявания са неуместни и, честно казано, възмутителни.

На Фордайс му дойде до гуша.

— Неуместни? Милард, А-Денят е утре. *Утре!* А вие искате от мен да...

При входа на склада настана суматоха. Някакъв човек крещеше, пронизителният му налудничав глас отекваше в просторното помещение и се издигаше над глъчката. Явно го бяха довели току-що и Фордайс чу яростни и несвързани обвинения в полицейски произвол и правителствени заговори. Очевидно беше някакъв смахнат.

И тогава Фордайс чу в нечленоразделните крясъци името Гедеон.

— Какво става, по дяволите? — Милард отново го стрелна с поглед. — Стойте тук. Ще се върна след малко.

Фордайс го последва към изхода, където новодошлият изнасяше тирадата си пред група агенти. С потрес видя, че това е Уилис Локхарт, лидерът на комуната. Като че ли не беше доведен тук, а бе дошъл сам. Но как само се беше променил — неуправляем, с изпито лице, с пяна на устата. От яростните му приказки Фордайс схвана, че Гедеон Крю се появил в ранчото през нощта, отвлякъл Уилис, замъкнал го при изкопан в гората гроб, тормозил го, измъчвал го, заплашвал да го убие и през цялото време настоявал за отговори на въпроси за атомни бомби, тероризъм и Бог знае какво още.

Значи Гедеон беше все още жив.

Уилис крещеше как всичко това било план, заговор, конспирация — после крясъците му станаха съвсем несвързани.

Фордайс вече беше напълно убеден, че Гедеон Крю е невинен. Нямаше абсолютно никакво друго обяснение защо е ходил в ранчото Юта Крийк и се е отнесъл по този начин с Уилис. Наистина го бяха натопили. Имейлите бяха вмъкнати. И това със сигурност означаваше, че Новак е съучастник в терористичния заговор. И ако до този момент само го вярваше, сега заключението беше категорично.

— Хей! Хей, ти!

Писькът на Локхарт прекъсна откровението. Фордайс вдигна глава и видя лидера на култа да го гледа и да го сочи с треперещ пръст.

— Това е той! Ето го! Другият, който дойде в ранчото миналата седмица! Започнаха сбиване, разпердушиниха всичко, раниха хората ми! Кучи син такъв!

Фордайс се озърна. Всички го зяпаха. В това число и Милард.

— Фордайс — със странен глас рече Милард, — и този човек ли сте разпитвали?

— Разпитвали? — изкрещя Локхарт. — Искате да кажете, тормозили! Той нападна хората ми с моторна резачка! Побъркан е! Арестувайте го! Или и вие участвате в играта?

Фордайс погледна Милард, после към изхода, и заяви спокойно:

— Този човек е луд. Вижте го само.

На всички лица се изписа известно облекчение. Обвиненията наистина бяха шантави. Тоест на всички лица с изключение на това на Милард.

Локхарт внезапно се хвърли към Фордайс, отново настана хаос и агентите се втурнаха да го спрат.

— Пуснете ме! — извика Уилис. — Той е дяволът! Той и онзи тип Гедеон Крю!

Замахна, халоса един агент, блъсна втори. Вдигна се врява, изпълнена с викове, бутане и ръгане. Фордайс се възползва от суматохата, приведе се, изтича през тълпата и се измъкна навън. Тръгна право към колата си, скочи зад волана и потегли.

57.

По зазоряване Гедеон стоеше с пулсираща глава до кожения диван и навличаше дрехите си. Алида спеше гола на мечата кожа пред камината, русата ѝ коса се бе разпиляла, гладката ѝ кожа блестеше на фона на грубата тъмна козина. Навън тъмни облаци замазваха половината небе, между боровете свистеше влажен вятър. Задаваше се буря.

Обърканите спомени от нощта се блъскаха в главата му — прекалено много питиета, невероятни сексуални изпълнения и бог знае колко необмислени обещания и думи. Чувстваше се отвратително. Какво беше направил? Бе постъпил като абсолютен задник. Да си позволи да се отдаде на това, след като подозираше баща ѝ, че е терорист, и през цялото време мислеше как да го спре, как да го изобличи... Направо чудовищно.

Какво да прави? Може би трябваше да сподели с Алида? Не, нямаше да се получи — тя никога, никога нямаше да повярва, че баща ѝ, Саймън Блейн, автор на бестселъри и бивш шпионин, е главатар или най-малкото участник в ядрен терористичен заговор. Кой би повярвал на подобно нещо? Трябваше да продължава да я лъже и трябваше да действа сам. Да замине за Мериленд, да открие Блейн и да го спре. При това не можеше да вземе самолет, не можеше да направи нищо, което изискваше показване на документи. Единственият начин да се върне на изток бе с кола — с джипа на Алида.

Изглеждаше невъзможно. Защо му беше на човек като Блейн да се забърква в подобен терористичен заговор? Но се беше забъркал. Гедеон бе сигурен в това. Просто нямаше друг отговор.

Докато мислеше за положението си, за пореден път изпита непоносимо отвращение към себе си. Но какъв избор имаше? Не ставаше въпрос само за изчистването на името му. Животът на безброй хора бе заложен на карта. Никой нямаше да му повярва — той беше издирван и затова бе принуден да действа сам. Нямаше как да се измъкне от това.

Нахлузи ризата си и погледът му отново се спря върху извивките на тялото на Алида, върху лицето ѝ, върху блестящата ѝ коса... Възможно ли бе наистина да се е влюбил в нея?

Разбира се, че да.

Не, трябваше да спре. Но докато се мъчеше да откъсне поглед от нея, Алида отвори очи. И изпъшка:

— Ох! Махмурлук.

Той се опита да се ухили.

— Аха. Същото положение.

Тя се надигна.

— Изглеждаш ужасно. Надявам се, че не съм те изцедила съвсем.

— И се усмихна дяволито.

Той скри лицето си, като се наведе да си върже обувките.

— И къде си се разбързал толкова?

Гедеон се насили да я погледне.

— Към Юта Крийк. Отивам да се оправя с Уилис.

— Добре. Той е, сигурна съм. Ще дойда с теб.

— Не, не. Може да е опасно. Освен това присъствието ти може да попречи да изтръгна истината от него.

Тя се поколеба.

— Разбирам. Но въпреки това се тревожа. Пази се.

Гедеон се опита да надене що-годе нормална физиономия.

— Ще трябва да взема джипа.

— Няма проблем. Само гледай да караш по черните пътища.

Гедеон кимна.

Алида стана и преди той да успее да се измъкне, го прегърна, долепи устни до неговите и притисна голото си тяло в него. Последва дълга целувка, топлината на тялото ѝ се усещаше през дрехите. Накрая го пусна и каза:

— Това беше за късмет.

Гедеон кимна тъпо. Алида отиде до чекмеджето, извади ключовете и му ги метна.

Той ги улови и измънка:

— Ъ-ъ-ъ... за всеки случай... бензин, такива неща... имаш ли пари?

— Разбира се. — Тя взе панталона си от пода, бръкна в задния джоб и извади портфейл. — Колко?

— Колкото можеш.

Тя извади куп двайсетачки и му ги подаде с лъчезарна усмивка, без да ги брои.

Гедеон се чувстваше като замръзнал. Не можеше да ѝ го причини — не и на нея. Но ето че беше на път да го направи. Да открадне колата ѝ, да вземе парите ѝ, да я излъже, да тръгне след собствения ѝ баща. Но какъв избор имаше, по дяволите? Положението му бе невъзможно. Ако останеше тук с Алида, безброй хора щяха да умрат, а той пак щеше да свърши в затвора. Ако тръгнеше...

— Може да се забавя — каза той. — Имам да свърша и някои други неща. Не ме чакай довечера.

Тя го погледна наистина загрижено.

— Добре. Само стой надалеч от хора — от всякакви хора. Баща ми спомена за блокади по някои от главните пътища от и към планината, Лос Аламос и Санта Фе. Пази се.

— Ще се пазя.

Напъха парите в джоба си, измъкна се от поредната целувка и се втурна към джипа. Скочи вътре, запали двигателя и потегли с мръсна газ. Опита се да не поглежда назад, но не се сдържа — и я видя да стои на прага, все още гола, с разпилени по раменете руси коси. Махаше му.

— Мамка му, мамка му, *мамка му!* — Заблъска по волана. Взе завоя и се озова до писателското ателие на Блейн, заобиколено от дървета и скрито от главната сграда. Съвсем импулсивно спря до постройката и слезе. Взе щангата от джипа, счупи прозореца, влезе вътре, взе лаптопа на Блейн, хвърли го заедно със зарядното на задната седалка и отново потегли.

58.

Първата му спирка беше „Гудуил Индъстрис Трифт Стор“ на Серилос Роуд. Паркира скъпия нов джип далеч от входа и отскочи до „Уолгрийн“ за телефон с предплатени минути, след което влезе в евтиния магазин. Набързо мина през рафтовете и награби спортни якета, ризи, панталони, костюми и няколко чифта обувки. Взе също слънчеви очила, мъжка перука, няколко долнопробни украшения и голям куфар.

Плати с част от парите на Алида и продължи към магазина за театрален реквизит, откъдето взе разтворимо в спирт лепило, лепенки, фон дьо тен, моливи и пастели, изкуствени струпеи, гелове, нос и восъчни белези, плешиво теме, кичури коса, брада, шкембе и скули. Нямаше представа как точно ще ги използва или какво ще му потрябва, затова взе от всичко.

Продължи на юг по Серилос до края на града, където намери съмнителен мотел, в който нямаше нужда да се регистрира. Набързо се преобрази в долнопробен сводник — образ, който вървеше добре с черния джип. Служителят на рецепцията дори не мигна, когато Гедеон плати в брой почасовата тарифа, като заяви, че си е изгубил документите, и бутна двацет долара бакшиш със заръката да се оглежда за „засукана млада дама“, която, разбира се, никога нямаше да се появи.

Натоварен с театралния реквизит и компютъра на Блейн, той отиде в стаята си, разстла дрехите на леглото и започна да ги смесва в различни комбинации. Неведнъж го беше правил.

В кариерата си на крадец обикновено обираше малки частни музеи и исторически дружества през деня, когато бяха отворени, но почти пусти. След първите няколко удара винаги действаше маскиран и с годините ставаше все по-добър и по-добър. Добрата маскировка беше нещо много повече от външния вид: тя включваше и влизане в нова роля, различна походка, различен подход, дори различно мислене.

Това бе най-чистата, най-съвършената форма на актьорското майсторство.

Но създаването на истински нов образ не беше лесно. Трябваше да е неуловим, достоверен, не пресилен и въпреки това с някои детайли, които обикновеният човек би забелязал и които трябваше да са ключ към подвеждането на следователите. Напълно безличният образ бе загуба на време, а твърде ексцентричният можеше да е опасен. Процесът изискваше време и доста добро въображение.

Докато подбираше дрехите, сменяше ризите и ги пробваше с различни панталони и якета, в ума му постепенно започна да се оформя образ — мъж доста над четиридесетте, малко чудат, наскоро разведен, с пораснали деца, напуснал работа и тръгнал да преоткрие себе си чрез обиколка на страната. Одисея тип „Сини магистрали“. Писател — не, по-добре *амбициозен* писател. Води бележки за пътуването си, готов е да сподели наблюденията си за Америка с всеки срещнат. Портфейлът му бил откраднат още първия ден — и сега е без документи, но това беше чудесно в известен смисъл, един вид свобода, дългоочаквано освобождение от заробващите връзки на обществото.

След като вече разполагаше с образ, Гедеон бързо събра костюма — мокасина, черни джинси, тъмносиня риза на райета от „Л. Л. Бийн“, спортно яке на Бил Блас, плешиво теме с малко коса отстриани, леко червеникава кожа като на човек, който не отказва чашка, слънчеви очила „Рей Бан“ и широкопола шапка тип Индиана Джоунс. Малък, но запомнящ се белег във формата на ромб на дясната буза и леко коремче завършваха картината.

Преминаването през познатия процес на създаване на нова личност и подобаващ ѝ костюм му подейства добре. И — поне за няколко минути — успя да забрави Алида.

След като приключи, насочи вниманието си към компютъра и го включи. Както беше очаквал, имаше парола и няколкото му хилави опита да я познае не успяха. Дори и да я разбиеше, несъмнено го очакваха и други нива на сигурност. Подробностите от плана на Блейн може и да бяха в компютъра, но със същия успех можеше да са и на луната, ако не можеше да се добере до тях.

Нямаше време за разбиване на пароли. Пъхна лаптопа в куфара с останалите неща, излезе от стаята, метна всичко в джипа и потегли. Колата имаше джипиес и когато вкара адреса на Форт Детрик,

Мериленд, устройството го уведоми, че разстоянието е 3020 км и че пътят ще отнеме тридесет часа. Ако караше с осем километра над допустимото и спираше само за бензин, можеше да свали времето до двадесет и пет или двадесет и шест часа. Не смееше да кара по-бързо — нямаше шофьорска книжка и не можеше да рискува да привлече вниманието на пътните ченгета.

Погледна си часовника. Вече беше десет сутринта. Блейн бе казал, че самолетът му излитал рано — значи вече летеше. Геденон бе направил проверка, но се оказа, че за сутринта няма преки полети до столицата — Блейн щеше да се прекачва и с двата часа загуба поради часовите пояси щеше да пристигне във Форт Детрик най-рано привечер. Събитието почти със сигурност щеше да се случи утре — А-Денят, прочутият ден от календара, който бе видял в апартамента на Чокър.

Самият той щеше да пристигне утре по пладне. Можеше само да гадае дали това ще му даде време да попречи на Блейн. Разбира се, напълно възможно бе Блейн изобщо да не отива във Форт Детрик. Можеше да е заблуда: нищо не му пречеше да замине направо за Вашингтон. Геденон обаче трябваше да се справя с този проблем на място.

Разбира се, нямаше представа какво ще прави, когато стигне там. Нямаше абсолютно никаква идея за план, стратегия, начин на атака. Но докато палеше двигателя, си каза, че разполага поне с двадесет и шест часа да измисли нещо.

59.

Стоун Фордайс отби по ужасния черен път към ранчото на Блейн. Беше изпълнен с опасения. При всички други обстоятелства просто щеше да зареже всичко. Тези обстоятелства обаче не бяха нормални. На Вашингтон може би му оставаше само един ден преди да бъде атакуван с атомна бомба. А разследването вече беше тотално прецакано и бе тръгнало в грешна посока. Милард и Дарт бяха сгрешили — Гедеон със сигурност бе натопен. От вътрешен човек в Лос Аламос. И този вътрешен човек — вероятно Новак — беше по някакъв начин забъркан в терористичния заговор. Това беше единственото заключение, до което можеше да стигне.

Всъщност беше стигнал и до друго заключение — Гедеон не беше избягал. Все още се намираще наоколо и се опитваше да докаже невинността си, като намери виновниците. Именно затова беше отишъл в Лос Аламос, излагайки се на огромен риск. И след това бе посетил Локхарт, което също беше много опасно. Гедеон беше хитра и лукава лисица, но дори той нямаше да стигне до подобни крайности, освен ако не е наистина невинен. Някъде покрай всичко това беше успял да убеди Алида Блейн, че не е терорист — единствено това можеше да обясни въвличането ѝ в историята и защо не се беше свързала с властите.

Къде беше Гедеон? За толкова малко време не можеше да е изминал пеша разстоянието от Лос Аламос до ранчото Юта Крийк, което се намираще от другата страна на планината. Нямаше кон. Следователно беше използвал кола.

Но чия кола?

Още щом си зададе въпроса, Фордайс се сети какъв е отговорът. Гедеон и Алида бяха получили помощ. Към кого биха се обърнали? Беше толкова очевидно, че не можеше да повярва, че не му е хрумнало по-рано. Беше им помогнал бащата на Алида — онзи писател, Саймън Блейн.

Оттам нататък беше съвсем проста работа да научи, че Блейн има ранчо в планината Хемес. И след като това стана очевидно за него, осъзна, че в крайна сметка то ще е очевидно и за Милард. Разследването може и да бе тръгнало по дяволите, но Милард не беше глупак. Някой рано или късно щеше да се сети да навести ранчото на Блейн.

Само се надяваше това вече да не се е случило.

Докато приближаваше, видя, че всичко изглежда спокойно. Постройките на ранчото бяха пръснати около обширна централна поляна, през която ромонеше поток. Дървени огради криеха различни пристройки, плевни и обори.

Отби от пътя преди ранчото, взе служебното си оръжие и слезе от колата. Не се виждаха превозни средства, нямаше никаква следа от живот. Бавно тръгна през дърветата към основната сграда, като час по час спираше да се послуша. Нищо.

Когато стигна на стотина метра от къщата, вратата се отвори и Алида Блейн излезе навън и тръгна през двора. Русата ѝ коса се развяваше.

Фордайс излезе на открито с вдигнати пистолет и значка.

— Госпожице Блейн? Федерален агент. Не мърдайте.

Тя обаче го погледна и моментално хукна към гората от другата страна на поляната.

— Спрете! — извика той. — ФБР!

Това само я накара да побегне още по-бързо. Фордайс се втурна с всички сили след нея. Беше бърз бегач и в отлична форма, но тя направо летеше. Фордайс си даде сметка, че ако стигне гората, тя просто ще изчезне — все пак познаваше района.

— Стой! — Затича като луд и започна да скъсява разстоянието. Влязоха между дърветата, но той успя да я настигне, хвърли се върху нея и я събори.

Стовариха се тежко върху боровите иглички, но тя се претърколи и започна да се съпротивлява като пума, пищеше и се опитваше да му издере очите. Трябваше да прибегне до всичките си способности и до някои специални хватки, за да я укроти и да я прикове към земята.

— Господи, какъв ти е проблемът, по дяволите? — извика ѝ. — Имаш ужасен късмет, че не те гръмнах!

— Не ти стиска — яростно процеди тя.

— Успокойте се и ме изслушайте! — каза Фордайс официално. Усети, че по лицето му тече кръв; беше раздрала бузата му с нокти. Господи, същинска дивачка. — Вижте, знам, че Гедеон е бил натопен.

Тя спря да се дърпа и впери поглед в него.

— Да. Знам го — повтори той.

— Глупости. Нали точно вие се опитахте да го арестувате. — Не изглеждаше обаче особено убедена.

— Глупости или не, насочил съм пистолет към вас, така че ще е най-добре да ме изслушате, по дяволите. Чатнахте ли?

Тя не отговори.

— Добре — въздъхна той.

И набързо ѝ обясни хода на мислите си. Все пак не спомена Новак и не навлезе в подробности — последното, което му трябваше, бяха още действия на своя глава от страна на Гедеон. Или от нейна.

— Та така стоят нещата — приключи той. — Знам, че и двамата сте невинни. Само че никой няма да ме изслуша и разследването е тръгнало в абсолютно грешна посока. Трябва да действаме сами.

— Пуснете ме да стана — каза тя. — Не мога да мисля, както сте ме яхнали така.

Той предпазливо я пусна. Алида се изправи, изтупа от себе си боровите иглички и мръсотията и каза:

— Да идем в къщата.

— Гедеон там ли е?

— Не. Не е в ранчото.

Фордайс я последва в голямата дневна с килими на навахо по стените, меча кожа на пода и глава на лос над каменната камина.

— Искате ли нещо? — попита тя. — Кафе?

— Да. И лепенки.

— Веднага.

Кафето беше великолепно. Фордайс я огледа дискретно, докато тя ровеше за лепенки. Невероятна жена. Също като Гедеон — страхотна.

— Какво искате? — попита тя, след като му подхвърли лепенките.

— Трябва да намеря Гедеон. Започнахме да работим по задачата заедно и смятам да доведа нещата докрай — с него, като партньори.

Тя се замисли, но само за миг.

— Добре. В играта съм.

— Не, не сте. Нямаме представа колко е опасно. Ние сме професионалисти, вие не сте. Ще бъдете сериозна спънка и опасност и за двамата ни, както и за самата себе си.

Последва дълго мълчание.

— Е — рече най-сетне тя, — мисля, че ще мога да го приема. Двамата с Гедеон можете да използвате ранчото като база.

— И това не става. Ранчото най-вероятно ще бъде атакувано — може би не днес, но скоро. Въпрос само на време е. Трябва да се махнете отгук. А аз трябва да намеря Гедеон. Веднага.

Отново мълчание. Алида обмисляше положението и той бе сигурен, че много добре разбира какво трябва да направи.

Накрая кимна.

— Добре. Гедеон взе джипа и тръгна към Юта Крийк да се срещне с Уилис. Защото е абсолютно сигурно, че той и шантавият му култ са зад всичко това.

Фордайс успя да скрие изненадата си. Гедеон вече се беше срещал с Уилис — вчера.

— Тръгнал е към Юта Крийк... *тази* сутрин ли?

— Да. По зазоряване.

Значи Гедеон беше излъгал и нея. Какво правеше този човек, по дяволите? Явно беше тръгнал по петите на някого, това бе сигурно — и беше имал някакви причини да не споделя това с нея.

— Добре — каза той. — Опишете ми колата и ми кажете номера. Аз ще се заема.

Тя му даде информацията. Фордайс си я записа и стана.

— Госпожице Блейн? Мога ли да ви посъветвам нещо?

— Разбира се.

— Трябва да се покриете. Веднага. Както ви казах, в най-скоро време ранчото ще бъде атакувано, а като се има предвид манталитетът на разследването, може и да не оцелеете. Разбрахте ли? Докато не открием кой стои зад това, животът ви не е в безопасност.

Тя кимна.

— Добре — каза той. — Благодаря за съдействието. Тръгвам.

60.

В Тукумкари спря да налее бензин. Беше един следобед, дотук се движеше чудесно. Изпитваше известно облекчение. Беше успял да се измъкне и караше автомобил, който не беше познат на правозащитните служби. Имаше още около двадесет и три часа път. Парите на Алида сигурно нямаше да му стигнат, но ако се наложеше, щеше да обере някой касов апарат.

Напълни резервоара и влезе в бензиностанцията, дегизиран като г-н Докачливия-на-средна-възраст-тръгнал-да-преоткрива-себе-си. Взе телешка пастърма, царевични пръчици, еклери и бисквити с пълнеж, както и кашонче кока-кола и кутийка кофеинови хапчета. Видя пластмасова болнична подлога и след кратко колебание я добави в кошницата. Можеше да му спести време по пътя. Занесе всичко на касата, плати и понесе обемистата торба към колата. Влезе и тъкмо да запали, нещо студено се опря в тила му.

— Да не си мръднал — чу се тих глас.

Гедеон замръзна. Погледът му се стрелна към жабката, където бе оставил револвера.

— Вече го прибрах — каза гласът.

Едва сега Гедеон разбра, че това е Фордайс. Невероятно. Как се беше стигнало дотук? Това бе катастрофа. Пълна катастрофа.

— Слушай внимателно, Гедеон. Вече знам, че си невинен. Знам, че са те натопили. И също така знам, че е замесен шефът на сигурността Новак.

Гедеон не вярваше на ушите си. Това някакъв номер ли беше? Какво беше намислил Фордайс?

— Разследването се е забатачило сериозно. Трябваш ми. Трябва да работим като партньори, също като преди, и да довършим работата. Гедеон, ти си лукав кучи син и не зная дали не ти се доверявам повече, отколкото би трябвало, но се кълна, че ние сме единствените, които могат да попречат на взривяването на бомбата.

Това вече беше по-убедително.

— Как ме намери? — попита Гедеон.

— Пуснах рутинно издирване по номера на джипа, разбрах, че си тръгнал на изток по магистралата, карах като луд и те настигнах тук. — Последва кратко мълчание. — Виж, знам, че е трудно да ми повярваш. Бях подлъган, подобно на всички останали. Мислех те за виновен. Но сега знам, че не е така. Не зная накъде си тръгнал и каква диря следваш, но съм адски сигурен, че ще ти потрябва помощ.

Гедеон го погледна в огледалото.

— Как научи номера на колата?

— Ами... реших, че щом бягаш с Алида Блейн, по всяка вероятност ще караш някоя от семейните им коли.

Гедеон не каза нищо. Значи колата все пак не беше непозната на закона.

— Ето ти револвера. — Фордайс му го подаде и Гедеон видя, че още е зареден. — В знак на добра воля.

Гедеон отново погледна в огледалото. В очите на Фордайс се четеше искреност. Този човек не лъжеше.

— Да вървим. Надпреварваме се с времето. — Гедеон запали двигателя.

— Чакай. Можем да вземем служебната ми кола. Имам сирена и всичко останало.

— Не си ли се самоотлъчил от разследването?

— Пратиха ме в отпуска. Принудителна.

— Тази кола е сравнително по-безопасна. Може първо да потърсят теб.

— Прав си.

Гедеон излезе на междущатската магистрала.

— Докато пътуваме, ще ти разкажа какво научих — каза той. — И ти ще ми разкажеш какво знаеш. Освен това отзад имам един лаптоп, който трябва да се хакне. Ти спомена, че си работил в Отдела по криптология на ФБР. Мислиш ли, че ще се справиш?

— Ще пробвам.

Гедеон нагласи регулатора на скоростта на 127 км/ч и докато колата се носеше по магистралата, започна да разказва поред.

61.

Пресякоха тясната част на Тексас и спряха на границата с Оклахома, та Фордайс да купи преходник за лаптопа към запалката на колата. По време на дългия път през Тексас Гедеон му бе обяснил как е разбрал, че Блейн е човекът зад терористичния заговор, а Фордайс на свой ред му беше обяснил как е открил, че Гедеон е невинен и че в натопяването му е замесен шефът на сигурността Новак.

— Не зная обаче дали Новак е бил съучастник от самото начало, или му е било платено само за самото натопяване — добави Фордайс.

— От описанието на къщата му ми се струва, че от доста време има повече пари, отколкото би трябвало — отвърна Гедеон. — Аз лично смятам, че е от първоначалните играчи. — Замълча за момент. — Нищо чудно, че Блейн с такава готовност се съгласи да ми помогне. Сигурно не е бил особено щастлив, че Алида се е забъркала с беглец като мен, но явно е решил, че колкото по-дълго остана на свобода и колкото по-дълго гоня дивото, толкова по-чудесно средство за отвличане на вниманието на властите ще бъде.

Отново замълча.

— Онова, което *не мога* да разбера, е самият Блейн. За какво му е точно на него да взривява атомна бомба във Вашингтон? Просто не виждам никакви мотиви. Той е патриот, бивш шпионин.

— Ще се изненадаш до каква степен могат да се променят хората. И какви може да са мотивите им.

— Алида каза, че заради миналото му на Блейн му била отказана Нобелова награда. Може би това го е огорчило.

— Може би. Може пък отговорът да се крие в този лаптоп. — Фордайс включи захранването и натисна копчето за стартиране.

Стартовите съобщения затрепкаха, последва екранът за влизане в системата.

— Нали ти казах — промърмори Гедеон. — Защитен е с парола.

— О, маловерци — изрецитира в отговор Фордайс.

— Можеш ли да я разбиеш?

— След малко ще разберем. Виж екрана. Това е NewBSD, вариант на UNIX. Странен избор за писател.

— Не забравяй, че е бивш служител на британското разузнаване. Кой знае там какъв софтуер използват?

— Прав си. Но се съмнявам, че това е работният компютър на Блейн. — Фордайс посочи екрана. — Виж само версията — 2.1.1. Тази операционна система е най-малко на шест години.

— Това лошо ли е?

— Може и да е за добро — защитата може да не е чак толкова силна. Не видя ли някакви други компютри в ателието му?

— Не се задържах особено дълго там. Просто грабнах първия, който видях.

Фордайс кимна, извади блекберито си и започна да натиска копчетата.

— На кого звъниш? — попита Гедеон.

— Свързвам се с главния компютър на Отдела по криптология на ФБР. Ще ми трябват някои неща, ако искам да свърша добре работата.

Гедеон зачака, докато Фордайс пишеше сложни команди. Накрая агентът изсумтя доволно и пхна флашка в USB порта на компютъра.

— С тази джаджа мога да стартирам половин дузина операционни системи — каза той и почука флашката. — Слава богу, че лаптопът има USB порт.

— И сега какво? — попита Гедеон.

— Сега ще пусна речникова атака, за да открия паролата на Блейн.

— Ясно.

— Ако паролата не е прекалено дълга или неразбираема и ако мониторът на пароли на операционната система позволява достатъчно опити, може да успеем.

Гедеон го погледна със съмнение.

— Блейн не е новак.

— Но това не означава, че е техничар. Това чудо може да проверява по двеста и петдесет хиляди пароли на секунда. Да видим колко параноичен е Саймън Блейн.

През следващите деветдесет минути Гедеон караше джипа точно със 127 км/ч. Минаха покрай Елк Сити, Клинтън и Уедърфорд. Слънцето залезе и нощният купол над прерията се изпълни със звезди.

Наближаваха Оклахома Сити, а резултат нямаше. Гедеон се изнерви. Фордайс също започна да губи търпение — взираше се в монитора и мърмореше. Накрая изруга, издърпа флашката, изгаси компютъра и изръмжа:

— Добре. Едно на нула за Блейн.

— Значи сме прецакани? — попита Гедеон.

— Все още не сме.

Щом лаптопът се рестартира и отново се появи началният екран, Фордайс бързо затрака с клавиатурата:

```
LOGIN: root
```

```
PASSWORD:
```

По екрана бясно полетяха текстови съобщения.

— Бинго! — възкликна Фордайс.

Гедеон го погледна.

— В неговия акаунт ли влезе?

— Не.

— Тогава каква полза?

— Влязох в системния акаунт. Просто пишеш „root“ за име и парола — и готово, вече си супер потребител. Направо да не повярваш колко много хора не знаят достатъчно или просто ги мързи да сменят паролите по подразбиране на по-старите UNIX системи.

— И сега можеш ли да влезеш в неговия акаунт или да отвориш файловете му?

Фордайс поклати глава.

— Не, не мога. Но може и да няма нужда.

— Как така да няма нужда?

— Защото като супер потребител имам достъп до стандартния файл за пароли на системата.

Той включи отново флашката, написа дълга серия команди и се облегна назад с грейнала физиономия. Посочи екрана.

— Виж.

Гедеон погледна.

```
BlaineS:Heqw3EZU5k4Nd:413:adgfirkgm~/  
home/subdir/BlaineS:/bin/bash
```

— Това са името и паролата му, която е зашифрована по СКД.

— Стандартът за криптиране на данни? Мислех си, че е непробиваем.

Фордайс се усмихна.

Гедеон се намръщи.

— Аха. Нека позная. Правителството е оставило задна вратичка в стандарта.

— Не си го чул от мен.

През следващите десетина минути Гедеон продължи да кара, а Фордайс пишеше, като от време на време спираше и се взираше в екрана. Накрая изруга грозно.

— Не се получава, така ли? — попита Гедеон.

Фордайс поклати глава.

— Не мога да разбия криптирания алгоритъм. Блейн се оказва много по-добър, отколкото си мислех. Той или някой друг е използвал подсилен вариант на СКД. Напълно блокирах. Не мога да измисля нищо друго.

В джипа се възцари тишина.

— Не можем да се откажем просто така — каза Гедеон.

— Някакви идеи?

— Можем да се опитаме да познаем паролата.

— Да бе! Речниковата атака току-що опита над един милиард пароли на дванайсетте най-разпространени езици — думи, словосъчетания, лични имена, топоними, да не говорим за компилацията от повече от милион често употребявани пароли. Това е най-добрата програма за разбиване с груба сила на света. А ти си мислиш, че можеш да я биеш с *налучкване*?

— Поне знаем какво да не пробваме. Твоята речникова атака е просто една тъпа програма. Ние знаем много повече за Саймън Блейн, отколкото тя. Виж, заслужава си да опитаме. Вече знаем името на акаунта му, нали? — Гедеон се замисли за момент. — Може да е използвал името на някой герой от книгите си. Извади си телефона, влез в личния му сайт и виж дали няма да ти попаднат имена на герои.

Фордайс изсумтя одобрително и се захвана за работа.

След няколко минути разполагаха с двайсетина имена.

— Дърксън Оджър — каза Фордайс, загледан в списъка. — На Блейн наистина ли му плащат да измисля такива тъпи имена?

— Опитай го.

Фордайс вдигна капака на лаптопа.

— Първо ще опитам с „Дърксън“.

Грешка.

— Оджър.

Грешка.

— Опитай двете заедно — предложи Гедеон.

Грешка.

— Опитай ги отново едно по едно, но отзад напред.

Грешка.

— Гадняр — промърмори Фордайс.

— Направи същото и с останалите.

Преди да изминат и двайсет и пет километра, Фордайс се отказа.

— Безнадеждно е. Опитах всички. Дори наистина да е някое от имената, ако има и капка здрав разум, Блейн ще вкара допълнителни символи за малко шум, ще смени буквите с цифри или нещо подобно. Просто вариантите са прекалено много.

— Основното при паролите е, че ако не използваш специална програма, трябва да ги *запомниш* — каза Гедеон след минута-две мълчание.

— И какво?

— И такава, че може би не е герой от книга. Може да е името на реален човек. Което няма как да забравиш. И най-очевидното име е Алида.

— Очевидно и още как. Прекалено очевидно. — Все пак Фордайс опита. — Не.

— Чакай малко... сетих се нещо. Блейн й казва „малка магьоснице“. Я пробвай с ММ след името.

След секунда агентът нададе тържествуващ вик. Гедеон погледна, видя по екрана да летят текстови съобщения и невярващо попита:

— Влезе ли?

— Да!

Наближаваха Оклахома Сити.

62.

Дванадесет часа по-късно прекосяваха Тенеси. Фордайс се беше разположил на предната седалка, заровил нос в лаптопа. Беше прехвърлил хиляди файлове, но без да попадне на нищо съществено — само ръкописи, безброй редакции, кореспонденция, планове, филмови адаптации, бележки и т.н. Компютърът като че ли бе посветен изцяло на писането — и на нищо друго.

— Намери ли нещо? — може би за стотен път попита Гедеон.

Фордайс поклати глава.

— А имейлите?

— Нищо интересно. Няма кореспонденция с Чокър, Новак или някой друг от Лос Аламос. — Фордайс си помисли, че най-вероятно в ателието на Блейн е имало друг компютър, който Гедеон не е забелязал. Не каза нищо.

Гедеон беше пуснал Националното радио, което — както обикновено тези дни — бълваше смес от новини и спекулации за предстоящата ядрена атака срещу Вашингтон. Разследването бе успяло да запази вероятната дата — днес — в тайна, но мащабното придвижване на военни, евакуирането на Вашингтон и всички останали приготовления в по-големите градове будеха трескавия интерес на медиите. Страната се намиреше в състояние на напрегнато и засилващо се безпокойство. Хората знаеха, че развързката приближава.

Безпокойството и възмущението властваха в ефира. Куп самозвани експерти, учени глави, говорители и политици излагаха всевъзможни гледни точки, правеха на пух и прах буксуващото разследване и предлагаша безценните си съвети. Всеки имаше теория. Терористите били зарязали плана си. Били насочили атаката си към друг голям град. Спотайвали се и изчаквали. Били измрели от радиационно отравяне. За всичко били виновни либералите. Не либералите, а консерваторите. Терористите били комунисти,

крайнодесни, крайно леви, фундаменталисти, анархисти, банкери — каквото се сетите.

Сякаш нямаше край. Фордайс неволно се заслуша със смес от отвращение и интерес. Искаше му се да помоли Гедеон да изключи радиото, но не можеше да го направи.

Погледна напред. Приближаваха покрайнините на Ноксвил. Отново погледна лаптопа. Направо да не повярва човек колко много файлове може да създаде един писател. Беше прехвърлил около три четвърти, без да попадне на нищо, но продължаваше.

Докато отваряше поредния файл — нещо на име „ОПЕРАЦИЯ ТРУП“, — го стресна внезапният вой на сирена и мигащи светлини в огледалото. Погледна километража. Продължаваха да се движат със 127 км/ч — в зона, където максималната разрешена скорост бе 95 км/ч.

— Ох, по дяволите!

— Нямам книжка — каза Гедеон. — Дотук бяхме.

Фордайс остави компютъра настрана. Ченгето зад тях отново наду сирената. Гедеон включи мигач, намали, отби в аварийното платно и спря.

— Импровизирай — каза Фордайс, мислеше трескаво. — Кажу ми, че са ти откраднали портфейла и че се казваш Саймън Блейн.

Ченгето слезе от колата и подръпна панталоните си. Беше щатски полицаи, едър, с бръсната глава, безформени уши, огледални слънчеви очила и намръщени дебели устни. Приблужи и почука по прозореца. Гедеон свали стъклото.

Полицаят се наведе.

— Книжка и талон на колата?

— Здравейте, полицаи — любезно рече Гедеон. Отвори жабката, извади талона и го подаде на ченгето.

— Откраднах ми портфейла на едно спиране в Арканзас. Ще си извадя нова книжка веднага щом се върна в Ню Мексико.

Ченгето мълчаливо прегледа талона.

— Вие ли сте Саймън Блейн?

— Да.

Фордайс се молеше от все сърце ченгето да не се окаже запален любител на художествената литература.

— И нямате книжка?

— Имам книжка, полицай, но я откраднах. — Трябваше да измисли историята бързо. Заговори с поверителен тон: — Татко беше щатски полицай като вас, застреляха го при изпълнение на...

— Моля, слезте от колата — безстрастно нареди ченгето.

Гедеон тръгна да се подчини и се замота с дръжката, без да спира да говори.

— Рутинна пътна проверка, двама мъже, оказало се, че току-що обрала банка... Проклетата врата...

— Навън. Веднага. — Ченгето сложи ръка върху дръжката на пистолета си.

Фордайс виждаше, че нещата тръгват не накъдето трябва. Извади значката си, наведе се през Гедеон и я показа.

— Полицай? Специален агент Фордайс, ФБР.

Ченгето се стресна, но само за миг. Взе значката и я огледа. Върна я на Фордайс, като се престори, че не е особено впечатлен. После отново се обърна към Гедеон.

— Помолих ви да слезете от колата.

Фордайс се ядоса, отвори вратата и слезе.

— Останете вътре, сър — нареди ченгето.

— Извинете — остро каза Фордайс. Заобиколи колата отпред и се приближи към ченгето, като гледаше значката му. — Полицай Маки, нали? Както казах, аз съм специален агент от полевия отдел във Вашингтон. Този човек е технически сътрудник на Бюрото. Пътуваме инкогнито. И двамата сме зачислени към ПЕЯБ и работим по терористичния случай. Казах ви името си и ви показах значката си, така че можете да проверите и името, и номера ми. Ще ви разочаровам, но няма да видите документите на този господин. Разбрахте ли ме?

Млъкна. Маки не каза нищо.

— Попитах, *разбрахте ли ме*, полицай Маки?

Полицаят изобщо не се трогна.

— Ще проверя назначението ви, благодаря. Може ли пак да видя документите ви?

Това щеше да е издънка — последното, което искаше Фордайс, бе Милард да научи, че е едва ли не на другия край на страната в джипа на Саймън Блейн. Но... Щом Маки искаше пак да види документите му, значи не беше запомнил името му. Фордайс направи още една крачка към него и понижи глас.

— Стига с тези глупости. Трябва да стигнем до Вашингтон и ужасно бързае. Именно затова карахме с превишена скорост. Тъй като се движим инкогнито, не можем да сложим буркан. Няма проблем, проверете документите ми. Но ако случайно не сте слушали новините, положението е напечено и двамата с колегата ми определено не можем да ви чакаме да правите проверки. — Млъкна и се вгледа в лицето на мъжа, за да види дали е успял да пробие непроницаемата му обвивка.

Щатското ченге си оставаше повече или по-малко безразлично. Костелив орех. Е, ако ще е — да е. Фордайс повиши тон.

— И ще си позволя да добавя, полицаю, че ако действията ви доведат до разкриването ни, ще съжалявате много, ама наистина много. Тръгнали сме на жизненоважна мисия и вие вече ни изгубихте много време!

— Аз просто си върша работата, сър. Не бива да ми говорите по такъв начин.

Фордайс моментално даде на заден, издиша и сложи ръка на рамото му.

— Зная. Извинете. *Всички* просто си вършим работата — в сложна ситуация. Съжалявам, че ви държах такъв остър тон, полицаю. Намираме се под огромен стрес, можете да си представите. Но наистина трябва да продължим. Няма проблем, вземете името и номера на значката ми, проверете ги, само не ни задържайте.

Мъжът се изпъна.

— Да, сър. Разбирам. Мисля, че приключихме. Ще съобщя номера на колата по радиото, така че всички да знаят, че пътувате по работа. Можете да превишавате скоростта поне до границата на щата.

Фордайс стисна рамото му.

— Благодаря, полицаю. Много ви благодаря.

Потеглиха и след малко Фордайс каза:

— Баща щатски полицаю, застрелян при изпълнение на служебния си дълг? Адски тъпо. Добре, че бях аз, за да ти спася задника.

— Ти си куката със значката. — И добави с неохота: — Все пак добре се справи.

— Че как иначе. — Фордайс се намръщи. — А занапред трябва да се справяме още по-добре. На седем часа от Вашингтон сме, а още

нямаме представа какво е намислил Блейн. Този лаптоп е чист като девственица.

— Трябва да има нещо в него. Не можеш да замислиш огромен заговор като този и да не се изпуснеш някъде.

— Ами ако грешим? Ако в крайна сметка Блейн се окаже невинен?

Гедеон поклати глава.

— Поради лични причини на самия мен адски ми се иска да е така. Но не е. Той стои зад тази история. Просто трябва да е той. Това е единственото обяснение.

Фордайс уморено се върна към „ОПЕРАЦИЯ ТРУП“. Имаше чувството, че си губи времето. Знаеше, че ще намери същото, което бе намерил в безброй други файлове — поредния целеустремен труд на плодовит автор.

„ОПЕРАЦИЯ ТРУП“ се оказа план за роман в десет страници. Явно Блейн още не го беше написал — или поне не под това заглавие. Фордайс разтърка очи, започна да преглежда резюмето — и спря. Впери поглед в екрана и усети как сърцето му трепна. Примигна веднъж, втори път. После се върна в началото и зачете отново, този път по-бавно.

— Боже мой — промълви тихо. — Направо да не повярваш!

63.

Гедеон слушаше и се мъчеше да се съсредоточи върху пътя.

— Това е идея за книга, само десет страници. Озаглавена е „ОПЕРАЦИЯ ТРУП“ — почна Фордайс.

— Идея за книга?

— Да. План на трилър.

— За ядрени терористи ли?

— Не. За едра шарка.

— Едра шарка? Какво общо има пък това?

— Слушай само. — Фордайс се опита да е по-кратък. — Първо трябва да разбереш историята. В плана се обяснява, че като болест по човека едрата шарка е била заличена напълно още през седемдесет и седма. Всички останали вирусни култури в лабораториите били унищожени... *с изключение на две*. Едната в момента се намира в Държавния изследователски център по вирусология и биотехнология в Колцово, Русия. А другата е в ръцете на Американския военномедицински изследователски институт по инфекциозни болести във... — Фордайс замълча за по-драматичен ефект — Форт Детрик, Мериленд.

Гедеон изстина.

— А стига бе! Алида каза, че баща ѝ отива точно там.

— В романа става дума за банда, която смята да открадне едрата шарка от Форт Детрик. Искат да се сдобият с вируса и да изнудват света, като заплашват, че ще го пуснат. Искат сто милиарда долара и собствена малка страна — остров в Тихия океан. Смятат да пазят едрата шарка на острова като средство за защита, нещо като гаранция, и да си живеят живота в лукс и удобства.

— Дотук не виждам никаква връзка.

— Номерът е как смятат да откраднат едрата шарка — като създадат фалшив ислямистки терористичен заговор за атомна атака срещу Вашингтон.

— Мътните да ме вземат!

— И тук е гвоздеят — фалшифицират заговора с помощта на облъчен труп, оставен в апартамент в Ню Йорк. Всичко изглежда така, сякаш човекът е убит при инцидент, свързан с подготовката на атомна бомба. Самият апартамент пък е пълен с подхвърлени улики, свързващи жертвата с радикални ислямисти и терористична клетка.

— Чокър — каза Гедеон.

— Именно. Без да споменавам календара с нарочената дата и изгорената карта на Вашингтон с потенциалните мишени.

Колелцата в главата на Гедеон започнаха да се въртят.

— Форт Детрик е само на шейсетина километра от Вашингтон.

— Точно така.

— Значи заплахата срещу столицата ще извади повечето войници от базата.

— Именно — каза Фордайс. — Ядрената заплаха не само че ще опразни Форт Детрик, но и ще съкрати значително охраната на АВМИИИБ и още остави едрата шарка уязвима.

— Адски хитро — промълви Гедеон.

— Заговорниците имат вътрешен човек, който им е дал кодовете за хранилището, в което се намира вирусът. Те влизат, вкарват кодовете, отварят биосейфа, вземат няколко замразени култури и си излизат. Културите се пазят в криогенно запечатани дискове, които са толкова малки, че можеш да ги скриеш в джоба си.

— Фордайс потупа лаптопа. — Всичко е тук — план за книга, написан *преди шест години!* И това не е всичко — в плана се казва, че идеята се основава на действителна секретна операция на англичаните през Втората световна война, наречена Операция Минсмит. Британското разузнаване подхвърля труп, уж изхвърлен на испанския бряг. Твърди се, че било тялото на високопоставен британски офицер, удавил се при самолетна катастрофа. В джобовете на трупа имало секретни документи, според които Съюзниците се готвели да нахлуят в Италия през Гърция и Сардиния. Но всичко това било *постановка*, целяща да дезинформират немците за истинските планове на Англия. И те били абсолютно заблудени, дори самият Хитлер.

Последва кратко мълчание, после Гедеон измърмори:

— Британското разузнаване... МИ-6. Блейн.

— Единствената разлика е, че Чокър не беше труп — продължи Фордайс.

— Той и жив беше страхотно убедителен — каза Гедеон. — Дори масивна доза радиация не може да те убие моментално. Явно са го отвлекли, държали са го затворен и са му направили един дявол знае какво, за да му промият мозъка.

— Онази кучешка клетка в лабораторията — сети се Фордайс. — Може пък да не е била за куче.

— Значи смахнатите приказки на Чокър, че са го отвлекли и са провеждали опити с него, в крайна сметка не са били чак толкова смахнати. — Гедеон се намръщи. — Нагласили са нещата така, че да го представят като джихадист. Точно както натописах и мен.

Фордайс чукна няколко клавиша.

— Ще ти прочета нещо. Тук се казва, че тъй като са изминали четиридесет години от унищожаването на едрата шарка, повечето хора днес нямат имунна защита към нея. Пусне ли се на свобода, вирусът ще покоси човешката раса. Слушай.

Variola major, или едрата шарка, се смята от мнозина епидемиолози за най-тежката болест, сполетявала някога човечеството. В зависимост от щама смъртността може да достигне сто процента. Вариолата се предава с лекотата на обикновен грип и се разпространява като горски пожар. Дори онези, които я преживяват, остават с физически белези за цял живот и често ослепяват.

Едрата шарка води до една от най-страшните и ужасни форми на смърт, известна на човека. Заболяването започва със силна треска, мускулна болка и повръщане. Появява се обрив, при който тялото се покрива с големи твърди гнойни пъпки, които често се появяват и по езика и небцето. В острата си форма тези пъпки се сливат и образуват огромна пустула, покриваща цялото тяло на болния. Кръвта изтича от кръвоносните съдове в мускулите и органите, очите се пълнят с нея и стават яркочервени. Симптомите на заболяването често се съпровождат с остър умствен срив, при който неврологичните промени карат жертвата да изпитва непреодолим задушавач ужас от

предстояща гибел. И често този страх се превръща в реалност.

Световната здравна организация смята, че появата само на един-единствен случай на едра шарка някъде по света ще предизвика „световна медицинска тревога от най-висока степен“ и ще изисква „пълна карантина на заразения регион, съчетана със спешна програма за ваксиниране като средство за ограничаване на заболяването. Изглежда много вероятно за налагането на ефективна карантина да се прибегне до използването на значителна военна сила“.

Фордайс спря да чете. Известно време в колата цареше мълчание, нарушавано единствено от свистенето на гумите по асфалта.

— Значи Блейн е имал идея за роман — каза Гедеон. — Развил е всички подробности, написал е план. Щял е да се получи страхотен трилър. А после си е дал сметка, че идеята е прекалено добра, че да я пропилява в книга. И е решил да я осъществи на практика.

Фордайс кимна.

— Обзалагам се, че се заел с нея, когато се е срещнал с Чокър и си е дал сметка каква златна възможност му се е отворила — продължи Гедеон. — Каква по-добра изкупителна жертва от един ядрен физик от Лос Аламос, приел исляма?

— Да — каза Фордайс. — И още нещо — аз пък се обзалагам, че в случая си имаме работа с по-голяма група, а не само с Блейн. Новак също участва, трябва да има и други. Подобно нещо не може да се направи от сам човек.

— Прав си. И един от тези други е — или е бил — авиомеханик.

— Има обаче нещо, което не разбирам. Как са успели да облъчат Чокър, ако няма истинска атомна бомба?

Гедеон се замисли.

— Има си начини. Най-очевидният е да се използват радиоактивни изотопи от медицинските уреди.

— Тези неща леснодостъпни ли са?

— Не. Но са достъпни за онези, които имат съответния лиценз. Номерът е, че медицинските изотопи обикновено са отпадъчни продукти на урана или плутония, резултат от контролирана ядрена реакция. Разбира се, трябвало е да изчислят относителния дял на радиоактивните изотопи въз основа на медицинската радиоактивност предвид мощността на разцепване, довела до количеството на съответните изотопи.

— Нямам представа за какво говориш.

— Няма значение. Важното е, че може да се направи. Можеш да инсценираш инцидент с ядро, като оставиш следи от медицински изотопи в подходящото съотношение. И не само това. Тези медицински изотопи биха могли да се използват за облъчването на самия Чокър.

— Ами уранът по дланите на Чокър?

— Ако имаш свой човек в Лос Аламос — например Новак, — това не би било трудно. Достатъчни са ти само няколко нанограма. Човек може да се сдобие с такова количество като просто прокара пръст в ръкавица по парче уран. Ръкавицата ще събере достатъчно материал, който после може да се озове по дланите на Чокър с най-просто ръкостискане.

— Тогава защо никой не се е сетил, че може да става дума за фалшификат?

— Защото е много невероятно — отвърна Гедеон. — Много... фантастично. Ти би ли се сетил?

Фордайс се замисли за момент.

— Никога.

— Блейн най-вероятно е наел апартамента в Куинс уж за Чокър. Нищо чудно, че Чокър твърдеше, че жилището не е негово. Нищо чудно изобщо да не е стъпвал там преди. Сигурно са го държали в кучешката клетка в мазето, докато не е превъртял съвсем. После са го облъчили, пъхнали са пистолет в ръката му и са го изтресли в Сънисайд при онова невинно семейство. И всичко това за изнудване, за пари.

— Искаш да кажеш за адски много пари.

Минаха покрай знак, обявяващ, че влизат във Вирджиния. Гедеон намали скоростта.

— Днес е А-Денят — каза Фордайс и си погледна часовника. —
Разполагаме с около шест часа да измислим как да спрем този ужас.

64.

Караха мълчаливо през подножието на Апалачите в югозападната част на щата. Отсрещните платна още бяха задръстени от коли на бежанци, докато тяхната половина на магистралата бе на практика пуста. Гедеон гледаше право напред, стиснал здраво волана. Дали да се опита отново да се обади на Глин? Той със сигурност имаше нужните връзки. Бързо отхвърли тази идея — Гарса беше заявил недвусмислено, че трябва да се оправя сам.

— Вече знаем плана им — каза Фордайс. — Трябва само да се свържем с ПЕЯБ, да им кажем да се погрижат за охраната на Военномедицинския институт и всичко е свършено.

Гедеон мълчеше.

— Съвсем ясно е, че не можем да се справим сами — добави Фордайс.

Гедеон пак не отговори.

— Надявам се, че си съгласен. Звъня на Дарт. — Фордайс извади мобилния си телефон.

— Чакай малко — спря го Гедеон. — Защо мислиш, че Дарт ще ни повярва?

— Компютърът е у нас. Имаме файла. Ако това не е доказателство, не знам какво е. — Фордайс започна да набира номера.

— Не мисля — бавно рече Гедеон.

Фордайс престана да набира.

— Защо?

— Дарт няма да ни повярва. Той смята, че аз съм терорист, а ти си скапаняк, отстранен от длъжност, че на всичкото отгоре и в самоотлъчка.

— Доказателството е в компютъра.

— В текстов файл, който спокойно бихме могли да създадем или доредактираме.

— Но нали е криптиран!

— Голяма работа. Самият *файл* не е криптиран, а само компютърът. Стоун, помисли. Разследването е здравата затънало в теорията за джихадистки заговор. Просто се е набрала прекалено голяма инерция, за да могат да завият.

— Не е *нужно* да завиват. Достатъчно е само Дарт да прати войници да пазят хранилището с едрата шарка. Всеки съвестен следовател би го направил.

Гедеон поклати глава.

— Дарт не е глупак, но следва сляпо правилата. Не е от хората, които мислят извън установените рамки. Обадиш ли му се, ще ни арестуват веднага щом се появим с компютъра. Ще искат да го анализират, за да се уверят, че не сме изфабрикували нещо. Ще започнат разпити... а междувременно едрата шарка ще бъде открадната. И ще ни повярват едва когато е станало прекалено късно.

— Да, но аз познавам ФБР и ти гарантирам, че ще си вържат гащите и моментално ще пратят поне няколко души да пазят хранилището.

— Вече не става въпрос само за ФБР или ПЕЯБ. Разследването е излязло от контрол и вече не се подчинява на здравия разум. Всички са тръгнали по лъжливи следи, търсят конспиративни теории и така нататък. А ние цъфваме и започваме да дрънкаме някакви небивалици за едра шарка... Помисли си сериозно. Дарт няма да реагира навреме и онези ще се доберат до вируса. Обадиш ли се на Дарт, те ще спечелят. Край на играта.

— По дяволите! Тогава какво предлагаш?

— Много просто. Отиваме във Форт Детрик — сигурен съм, че ще успеем да влезем, особено с тази твоя значка — и устройваме засада на кучите синове, когато дойдат да вземат вируса. Хващаме ги в крачка. Взимаме им вируса, задържаме ги и викаме помощ.

— Защо да не ги спрем *преди* да са взели вируса?

— Защото трябва да ги пипнем с *него*. Ако просто ги спрем на вратата, може да стане сбиване, нас ще ни арестуват, а тях ще ги пуснат — и те ще изпълнят плана си. Трябва ни доказателство за извършено престъпление.

— Ти за какъв се мислиш? За героя, който спасява света? Ами ако цъфнат с десетина въоръжени до зъби момчета?

— Няма. Помисли. Идеята е всичко да стане тихомълком. Да отвлекат вниманието на охраната, да се вмъкнат и да се ометат, без никой да ги забележи.

— Все пак казвам да се обадим на Дарт.

Гедеон се ядоса.

— *Познавам* Дарт. Беше директор на лабораторията през първата ми година в Лос Аламос. Вярно, умен е, но е също така и инат, предпазлив и праволинеен. Той *няма* да ти повярва, няма да постави охрана на хранилището, а ще арестува и двама ни и ще се мотае, докато не стане прекалено късно. Понеже щом онези вземат едрата шарка, всичко приключва. Достатъчно им е само да изхвърлят една епруветка през прозореца и Щатите са преобани. Всички си изкараха акъла заради една атомна бомба. Е, чуй ме хубаво — едрата шарка е *по-лоша* от атомна бомба. Много по-лоша.

Последва дълго мълчание. Лицето на Фордайс бе зачервено от гняв, но той не казваше нищо. Явно беше разбрал, че Гедеон е прав.

— Затова *няма* да казваме на Дарт. Ще го направим сами. В противен случай губим.

— Добре — процеди Фордайс.

Отново замълчаха.

— Искаш ли да чуеш плана ми? — попита Гедеон.

След кратко колебание Фордайс кимна.

— Вмъкваме се вътре. Ти поемаш лобито. Аз слизам до лабораторията на четвърто ниво, където се пази едрата шарка. Ще си сложа защитен костюм, за да не ме познаят. Когато Блейн пристигне, ти ми се обаждаш, аз му устройвам засада в лабораторията, след като е отворил сейфа, и го държа на прицел, докато ти викаш помощ. Всичко трябва да стане на четвърто ниво, така че вирусът да не излезе оттам.

— Ами ако са въоръжени?

— Не ми се вярва. Рисковано е. Нали ти казах — целият план разчита на подвеждане и измама, не на сила. Но дори да са въоръжени, ще имам предимство. И бъди сигурен, че ако се наложи, ще стрелям на месо.

Още докато го казваше се запита какво ли ще е, ако убие бащата на Алида. Не, нямаше да мисли за това.

— Май ще стане — бавно каза Фордайс. — Да. Мисля, че може да се получи.

65.

Влизането във Форт Детрик се оказа фасулска работа — Геден се представи като шофьор на Фордайс, а Фордайс изигра ролята си, като размаха значката и обясни, че изпълняват рутинна задача — просто да проверят една от многобройните фалшиви следи във връзка с ядрената тревога. Внимаваше да не споменава нито дума за едрата шарка. Човекът в пункта на охраната ги упъти и дори им начерта пътя на фотокопие на карта на комплекса — Геден го проучи и го прибра в джоба си.

Единственият главен път в базата обикаляше около игрище за голф и продължаваше към основната част на комплекса.

В три и половина следобед, при това в почивен ден, Форт Детрик беше зловещо пуст. Просторната зелена територия, покриваща над четиристотин хектара, създаваше едва ли не постапокалиптично усещане — празни паркинги, сгради без жива душа. Единственият звук бе чуруликането на птиците в клоните на могъщите дъбове.

Но пък беше изненадващо красиво. Имаше игрища за бейзбол, няколко квартала с грижливо подредени бунгала и каравани, малко летище с хангари за самолетите, пожарна станция и център за развлечения. Самият институт се намираше в отсрещния край на базата, до голям автопарк, пълен с военна техника, но без никакви хора, ако не се брои някакъв механик.

Институтът беше огромен, съставен от сгради в стил седемдесетте години на двайсети век и с табела над пътя: АМЕРИКАНСКИ ВОЕННОМЕДИЦИНСКИ ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКИ ИНСТИТУТ ПО ИНФЕКЦИОЗНИ БОЛЕСТИ. Паркингът пред сградите беше почти пуст. Витаеше атмосфера на празнота, сякаш центърът бе изоставен.

— Блейн се е ориентирал добре — отбеляза Фордайс. — Да се надяваме, че сме го изпреварили.

— Ще стане интересно, ако види на паркинга собствения си джип — каза Геден, подмина института и паркира джипа зад един

микробус в следващия комплекс. Слязоха и тръгнаха към входа на института.

Докато идваха, Фордайс беше използвал безжичната връзка на лаптопа, за да отвори уебсайта на института. Бяха научили доста неща за него — например че навремето играл основна роля в програмата за разработка на биологични оръжия, а сега е център на програмата за биозащита с основна мисия да защити Съединените щати от потенциална атака със същите тези биологични оръжия.

Освен това институтът бе едно от двете хранилища на едра шарка в света. Вирусът, както, услужливо съобщаваше сайтът, се намирал в строго охранявано подземно хранилище на Ниво 4 в лабораторния комплекс по биозащита.

Влязоха. В дъното имаше заключена врата с охранител, седнал зад малко прозорче от бронирано стъкло. Фордайс щеше да се представи като самия себе си; Гедеон пък бе разровил арсенала си от дрехи, гримове и аксесоари, за да създаде нов герой. Нямахше лабораторна престилка, но така или иначе не се нуждаеше от нея. Беше се спрял на образа на малко размъкнат и разсеян професор. „Клише, разбира се — беше казал на Фордайс. — Само че клишетата вършат най-добра работа, когато стане дума за маскировка. Хората обичат да виждат потвърждения на стереотипите си“.

Фордайс приближи охранителя с карта в едната ръка и значка в другата.

— Стоун Фордайс, Федерално бюро за разследване — каза с агресивен тон, който почти намекваше, че самият охранител може да е заподозрян. — Това е доктор Джон Мартино от Центъра за контрол на заболяванията. Няма пропуск, но аз гарантирам за него.

Не предложи обяснение защо Гедеон няма пропуск — каза го така, все едно това е дребна подробност.

— Имате ли уговорена среща? — попита охранителят.

— Не — отсече Фордайс. — Не и с конкретни лица.

— Ъ-ъ-ъ... каква е целта на посещението ви?

— Рутинна правозащитна дейност — отвърна Фордайс. Тонът му започна да става нетърпелив.

Мъжът кимна, извади бележник и го пхна през процепа под стъклото.

— Попълнете формуляра, ако обичате. И двамата. И се подпишете.

Фордайс Попълни един ред и подаде бележника на Гедеон, който написа нещо абсолютно нечетливо. Върнаха формуляра на охранителя и той каза:

— А сега застанете пред камерата.

Двамата застанаха пред камерата. След секунди през процепа се появи току-що издадени табелки. Стоманената врата се отвори с бръмчене и двамата влязоха.

Фордайс се обърна към охранителя.

— Трябва да ви задам няколко въпроса. — Тонът му отново намекуваше за подозрителност.

— Да, сър? — Вече и без това изнервеният мъж застана едва ли не мирно.

— Да се е появявал някой си господин Саймън Блейн?

Охранителят се поколеба, но реши да се прави на стриктен и провери в бележника.

— Не, сър.

— А господин Новак?

— Не.

— Някой от тях има ли уговорена среща в сградата днес?

Нова проверка.

— Не и в моя списък, сър.

— Добре. Доктор Мартино трябва да получи достъп до лабораторията на четвърто ниво. Как можем да направим това?

— Има електронна ключалка, трябва да получите разрешително и да дойде придружител.

— Кой е главният тук?

Колебание.

— Доктор Глик, директорът.

— Къде се намира?

— На третия етаж, стая триста четиридесет и шест. Да му се обадя ли?

— Категорично не — решително заяви Фордайс. Погледна табелката на мъжа. — Господин Бридж, ето какво ще направим. Ще ми трябва помощта ви, така че моля да слушате внимателно.

Замълча за момент.

— Ще ида в чакалнята ей там, за да не бия на очи, и ще чакам пристигането на господин Блейн. Няма да издавате, че съм там, нито ще споменавате, че в сградата има агент на ФБР.

Охранителят преглътна с мъка и като че ли се шашардиса.

— Нещо не е наред ли? Искам да кажа, може би ще е по-добре да се обадя на началника на охраната и...

— Не се обаждайте на никого — прекъсна го Фордайс. — Ако сте толкова загрижен за това, ако наистина смятате, че трябва да направите проверка, можете да говорите с моя началник, главен специален агент Майк Бока от полевия отдел във Вашингтон.

Извади мобилния си телефон и с безкрайно раздражено изражение се приготви да набере номера.

— Не, не — каза охранителят. — Не е необходимо.

— Добре. Ще ви помоля да продължите да работите, сякаш не е станало нищо необичайно.

— Да, сър.

— Благодаря — с внезапно омекнал тон каза Фордайс и му стисна ръката. — Вие сте добър служител.

После влезе в малката чакалня, където трудно можеха да го видят.

„Учи се“ — помисли си Геденон и тръгна към недрата на сградата, следвайки услужливо поставените указателни знаци към Ниво 4.

66.

Щом Гедеон изчезна по коридора, Стоун Фордайс извади мобилния си телефон и набра номера на Майрън Дарт. Наложил се да сплаши неколцина подчинени, преди да се свърже с началника.

Гласът на Дарт звучеше напрегнато.

— Фордайс? Какво става, по дяволите? Мислех си, че сте... ъ-ъ-ъ, във ваканция.

Фордайс пое дълбоко дъх. От известно време беше репетирал наум този разговор, за да намери най-добрия подход.

— В Мериленд съм... С Гедеон Крю.

Думите му бяха посрещнати с потресено мълчание.

— В Мериленд? С Крю? — Отново мълчание, този път ледено.
— Чакам обяснение.

— Следвахме бомбената плетеница. Повтарям, *плетеница*. Трябва да ме изслушате.

Ново дълго мълчание, последвано от тих приглушен разговор. Фордайс се запита дали Дарт не се опитва да засече местоположението му по клетката. Той самият би направил точно това, ако беше на негово място.

Когато Дарт най-сетне заговори отново, гласът му бе като черен лед.

— Искам да знам къде точно се намирате и какво правите.

Фордайс продължи, сякаш не го беше чул:

— Разполагам с лаптоп, принадлежащ на определен човек. В него има документ, създаден преди шест години, който описва целия терористичен план, от началото до края. Това обяснява всичко.

Отново дълго мълчание.

— Името на въпросния човек?

— След малко ще стигна и дотам.

— Ще ми кажете веднага.

— Компютърът е у мен и ако ми дадете имейла си, ще ви изпратя документа.

— Вие сте недисциплиниран, Фордайс. Искам да задържите Крю и да дойдете тук веднага, с Крю в белезници и с вериги на краката, в противен случай ще ви арестувам за съучастничество.

— Дайте ми имейл адреса си и ще ви изпратя документа. — Стартът не беше добър. Господи, надяваше се Гедеон да не е бил прав за Дарт. Трябваше да го накара да *види* документа.

След дълго мъчително чакане Дарт най-сетне му даде адреса. Фордайс го въведе в компютъра и изпрати документа.

Не прекъсна връзката. Вече със сигурност бяха определили местоположението му. Това бе риск, който трябваше да поеме — каквото и да си мислеше Гедеон, това бе твърде голям залък само за тях двамата. Дарт или щеше да му повярва, или не.

Измина минута. Две минути.

— Получихте ли го?

— Момент — отвърна Дарт. Гласът му бе някак отнесен. Мина още една минута. Фордайс чуваше дишането от другата страна на линията.

— Къде намерихте това? — попита Дарт най-последно. Гласът му се бе променил. Беше по-спокоен.

— В компютъра на Саймън Блейн, писателя.

— Но... в какъв контекст?

— Идея за трилър.

— Кой друг знае за него?

— Само Гедеон.

— *Защо* работите с Крю, по дяволите?

— Именно той разкри всичко.

— Това е явен фалшификат! — внезапно избухна Дарт. — Гедеон го е изфабрикувал, а вие сте се хванали на въдицата като истински шаран!

— Не, не, не. Невъзможно. Компютърът беше криптиран. Аз разбих защитата му.

— Как се е сдобил с компютъра, по дяволите?

— Дълга история. Важното е, че днес е А-Денят. Което означава, че днес ще откраднат едрата шарка.

Секунда мълчание.

— Наистина ли *вярвате* в това?

— Да. Нещо повече. Сигурен съм.

— И в момента сте във Форт Детрик?

— Знаете, че съм във Форт Детрик.

Отново напрегнато мълчание.

— Трябва да изпратите хора, сър. Веднага.

— Как бих могъл да повярвам на подобно нещо?

— Не можете да си позволите да не повярвате. Десет души са достатъчни да обезопасят това място. Дори да се окаже заблуда, определено можете да отделите хора — просто като застраховка.

— Да... да. Разбирам логиката ви. Но... Целият военен персонал е изкаран от Форт Детрик. В базата са останали съвсем малко хора, цивилни служители и неколцина учени. — Мълчание. — Останете на линия.

Фордайс остана на линия. След няколко минути Дарт се обади отново.

— Тук на покрива имаме екип за бързо реагиране на ПЕЯБ. В пълно снаряжение са и са готови за действие. Ще пристигнат след десет минути с хеликоптер. Къде точно се намирате?

— В лобито на сградата на медицинския институт.

— А Крю?

— Той слезе в лабораторията на четвърто ниво, за да устрои засада на Блейн... — Фордайс се поколеба.

— Вижте, той не знае, че ви се обаждам. Искаше да направи всичко сам. Нямахме смисъл да споря с него.

— Ох. Добре. Слушайте ме внимателно. Искам да излезете от сградата и да посрещнете екипа, когато пристигне. Ще кацнат на паркинга пред входа. Не казвайте на Крю. Нямам му доверие, освен това е непредсказуем в действията си. Изпращам ви опитни професионалисти. Те знаят как точно да се справят със ситуацията.

— Не съм сигурен, че е добра идея Крю да остава на тъмно.

— Вие самият ми се обадохте зад гърба му. Знаете, че на него не може да се разчита, че е неуправляем. Екипът ще има изрична заповед да го защити.

— Да, сър.

— Надявам се сведенията ви да са верни. Във ваш интерес е.

— Верни са, сър.

— Задачата ви е да посрещнете екипа и да се идентифицирате. След това излизате от играта. Те ще обезопасят сградата и четвърто

ниво, ще намерят Крю и ще го изведат. Когато пристигне, Блейн ще бъде задържан и всичко ще приключи. Ако сведенията са истински.

— Не можете да рискувате и да приемете, че не са.

— Прав сте. Не мога. Ще действаме внимателно и професионално. Никакви стрелби, никакви драми. Ще приберем Блейн и хората му, преди изобщо да разберат какво става. От самото начало бях против размахването на оръжия. Разбрахте ли ме? Никаква стрелба.

— Да, сър, напълно споделям позицията ви. — Въпреки цялото си фучене Дарт в края на краищата бе застанал на негова страна. Предсказанията на Геден за него се оказваха неверни.

И точно в този момент видя двама души да влизат в лобито. Незабавно позна единия от снимките, които бе виждал по обложките на книгите.

— Ох, по дяволите — тихо каза той в телефона. — Блейн току-що пристигна. Заедно с някакъв военен. — Докато отстъпваше в сянката, успя да зърне двете нашивки на камуфлажната му униформа. — Армейски капитан.

— Господи, и ако това не е потвърждение... Стойте настрана. Не ги спирайте, не се издавайте с *нищо*. Просто изчакайте да отминат, излезте от сградата и чакайте на паркинга, без да ви виждат. Въоръжени ли са?

— Капитанът носи пистолет. Не зная за Блейн.

— Боже мой — промърмори Дарт.

— Ами Крю? Трябва да му се обадя и да му кажа, че Блейн е дошъл.

— Не, не, не. Да се придържаме към плана. Екипът ще излети всеки момент. Сега ще се кача да ги инструктирам. Оставете ги те да се оправят. Не можем да поемаме никакви рискове с едрата шарка.

Връзката прекъсна.

67.

Гедеон изпитваше едновременно облекчение и тревога от това колко ефективен бе планът на Блейн за елиминиране на охраната на лабораторията, в която се пазеше едрата шарка. Никой не го спря да провери пропуска му. Всъщност той срещна само неколцина техници и учени, а единствените видими признаци на охрана бяха вездесъщите камери, които надничаха навсякъде от таваните и несъмнено записваха всяко негово движение. Дали от другата страна имаше някой, който го наблюдава? Съмнително, като се имаха предвид обстоятелствата. Стратегията на Блейн като че ли беше брилянтно ефективна.

След няколко погрешни завоя стигна до входа на Ниво 4 — стоманена врата с цветен символ за биологична опасност и страховити предупреждения на няколко езика.

Надникна през мъничкия прозорец и видя, че коридорът зад вратата не води направо в комплекса, а към нещо като преддверие. В отсрещния му край се виждаше люк и душ, през които се стигаше до самата лаборатория. На закачалките висяха подредени по размери светлосини предпазни костюми. От едната страна на помещението имаше работна площ с инструменти, изоставени биореактори, стъкленици и епруветки, панички за култури и други материали и оборудване, явно приготвени за внасяне или изнасяне от лабораторията.

Натисна дръжката, установи, че вратата не е заключена, и влезе в преддверието. На отсрещната врата, водеща към душа и люка, също имаше знак за биологична опасност и там започваха допълнителните нива на сигурност — до вратата имаше не само цифров панел, но и четец на карти и скенер на ретина. И тук по тавана имаше камери. Добре — всичко щеше да бъде записано. Това щеше да му е от полза, когато дойдеше време следователите да разплитат случилото се.

Огледа скенера. Той представляваше сериозен проблем. С цифровия пулт и четеца на карти можеше да се справи, но не и със скенера на ретина.

Бързо прецени възможностите си. Явно не можеше да изненада Блейн вътре в самата лаборатория. За съжаление това означаваше поемане на по-голям риск. Трябваше да спре Блейн и съучастника му на излизане от лабораторията, след като вземеха едрата шарка.

От друга страна обаче тук беше по-подходящо за устройване на засада. Блейн щеше да влезе и да вземе вируса, а Гедеон щеше да го изненада на излизане от душа. Именно тогава Блейн щеше да е най-уязвим и най-малко щеше да очаква атака. А и защитните костюми бяха чудесна маскировка.

Огледа се. Покрай помещението имаше няколко съблекални, идеално място за издебване.

Взе един костюм и влезе в една съблекалня, като остави вратата отворена, за да следи кой влиза и излиза. Погледна предплатения си телефон — все още имаше някакъв обхват. Това беше единственото му сериозно притеснение — че няма да получи обаждането на Фордайс.

Тъкмо започна да навлича костюма, когато чу външната врата да се отваря. В преддверието влязоха двама души. Единият беше Блейн, а вторият — някакъв офицер с камуфлажна униформа. Гедеон бързо им обърна гръб, изненадан и раздразнен, че Фордайс не му се е обадил. Слава богу, че не бяха дошли по-рано.

Военият беше капитан и носеше пистолет. Млад, вероятно латиноамериканец, добре изглеждащ, среден на ръст, с черна коса и изпъкнали скули.

Гедеон бързо сложи шлема на костюма си, за да скрие лицето си. Двамата погледнаха небрежно към него през притворената врата на съблекалнята — бяха го забелязали, но това изобщо не ги притесни. Започнаха да се обличат мълчаливо и бързо, без да губят време. Минута по-късно капитанът прокара карта през четеца, въведе код и застана неподвижно, за да може скенерът да заснеме ретината му. Светна зелена светлина; капитанът си сложи шлема и малко след като минаха през люка към душа, вратата се затвори със съскане.

Гедеон извади тежкия „Питон 357“, провери дали е зареден и зачака.

68.

Саймън Блейн влезе след капитан Гуруле в Ниво 4. Изпитваше странно спокойствие, почти безметежност. Беше истинска наслада как всичко беминало по ноти, как всички неща застанаха по местата си, как всеки изигра съвършено отредената му роля в драмата — политиците, пресата, дори широката публика. Изглеждаше съвсем лесно, но всъщност бе резултат от години внимателно планиране, намиране на подходящите хора и внимателното им приобщаване, проиграване на сценарий след сценарий, разработване на резервни планове и резервни планове на резервните планове, анализиране на всеки възможен ход до края на играта и избиране на най-добрата атака. Цялата тази тежка работа, цялото време и пари сега се отплащаха.

Единственият непредвидим се бе оказал онзи тип Гедеон — мътните да го вземат, — който не само че го хвърли в дълбок смут, когато цъфна с въпросите си в самото начало на разследването, но и след това прелъсти впечатлителната му дъщеря и я забърка по най-нежелан начин във всичко. Но Алида, подобно на самия Блейн, беше находчива и щеше да оцелее. И след като едрата шарка беше у него и планът му се изпълнеше, тя щеше да научи всичко. Разбира се, щеше да разбере позицията му — вече го беше направила в най-общи рамки — и щеше да застане на негова страна, както винаги. Винаги. Между баща и дъщеря имаше нерушима връзка, нещо много рядко в днешния свят.

— Сър? — Капитанът му подаде висящ от тавана маркуч, който Блейн трябваше да закрепил към костюма си. — Застопорява се, като завъртите по часовниковата стрелка — обясни той и му показа със собствения си костюм.

— Благодаря, капитане.

Блейн закрепил маркуча и чу слабото съскане на въздух, който донесе със себе си свеж дъх, смесен с миризмата на пластмаса и латекс.

— Кой беше онзи човек там? — попита Блейн. Гласът му звучеше приглушено заради пластмасовия шлем.

— Не го видях добре. Не се безпокойте, не е някой от учените с достъп до хранилището.

Блейн кимна. Беше вложил огромно доверие в капитана и си личеше, че не е сгрешил. Гуруле беше най-изтъкнатият микробиолог, специалист по ваксините и биозащитата в АВМИИИБ, един от малцината с разрешение за достъп до вируса на едрата шарка. Поразителен човек с диплома и докторска степен от Пенсилванския университет, с безкомпромисни политически възгледи, компетентен, изключително ефективен — идеален съюзник. Спечелването му бе много бавен и мъчителен процес, но той беше абсолютно необходим за плана.

Лабораторията беше на практика празна, както и се очакваше. Вярно, че камерите записваха всяко тяхно движение, но когато дойдеше време да се проверяват записите, целият свят вече щеше да знае какво са направили. Терористичната ядрена заплаха бе свършила работата си перфектно.

Стигнаха дъното на лабораторията, където вирусът се съхраняваше в криогенна суспензия, заключен в биосейф в специално хранилище. Вратата на хранилището бе от стомана и приличаше на вратата на банков трезор, модифицирана от АВМИИИБ за конкретната цел. Гуруле му бе обяснил, че помещението се използва за съхраняването на най-опасните естествени или изкуствено създадени микроорганизми.

Капитанът отново въведе код, прекара картата си през четеца и завъртя някакво копче. Вратата се отвори на електронно задвижваните си панти и двамата влязоха. Внезапната кондензация от ниската температура в хранилището (четиридесет градуса под нулата) замъгли визьорите им. Блейн веднага усети как студът се просмуква в него. На закачалките до вратата имаше тежки палта, но капитанът му махна да продължат и каза:

— Няма да се задържаме много.

Вратата се затвори автоматично след тях с глух трясък и щракане на резета. Блейн се огледа.

Хранилището бе изненадващо просторно, с голяма централна площ, заета от метални маси. Минаха покрай множество биосейфове и

шкафове до друга заключена врата, водеща към вътрешната част на хранилището. На отсрещната стена, закрепен в рамка от винкели, имаше малък биосейф, боядисан в яркожълто.

— Моля, останете настрана, сър — каза капитанът.

Блейн спря и зачака.

Капитанът отиде до биосейфа, въведе код и пъхна в ключалката специален ключ. Щом го завъртя, на тавана замига жълта светлина и някаква сирена зазвуча тихо, но настоятелно.

— Какво става? — разтревожено попита Блейн.

— Няма проблеми — отвърна капитанът. — Включва се само докато сейфът е отворен. Няма кой да провери каква е причината.

В сейфа имаше рафтове, на които бяха наредени така наречените „шайби“ — бели криогенно запечатани цилиндри, съдържащи дълбоко замразените кристализирани вируси. Блейн потръпна при мисълта за смъртоносния коктейл във всяка шайба — невъобразимо море от болка, страдание и смърт, съдържащо се във всеки мъничък цилиндър.

Капитанът внимателно взе една шайба от стойката ѝ и погледна гравираниите върху нея числа. Кимна удовлетворено, извади също такава наглед шайба от джоба на костюма си и я постави на празното място.

Трябваше им само една шайба. Контейнерите бяха предвидени да запазят вируса дълбоко замразен най-малко за 72 часа — предостатъчно време да постигнат целта си.

Капитанът затвори сейфа, заключи го и алармата млъкна. Занесе шайбата при една от металните маси. Блейн знаеше какво трябва да прави и затаи дъх в очакване. Предстоеше деликатна операция.

Капитанът постави шайбата под микроскоп и заразглежда повърхността ѝ в продължение на около пет минути, след което постави върху нея малък знак. После извади от джоба на костюма си скалпел и с хирургическа предпазливост отрязва мъничко парче пластмаса от шайбата. Блейн знаеше, че в това парче има проследяващ микрочип.

Капитанът пусна парченцето на пода и го ритна под жълтия биосейф.

Блейн отново потръпна. Пръстите му вече ставаха безчувствени от студа. Капитанът обаче сякаш изобщо не усещаше ниската температура.

— Аз ще взема това, ако нямате нищо против — каза Блейн и посочи шайбата.

Капитанът му я подаде.

— Бъдете много, ама много внимателен, сър. Ако я изпуснете, светът, какъвто го познаваме, ще свърши.

Излязоха от хранилището и се върнаха при душа и люка. Под душа можеше да влезе само един човек и капитанът мина пръв. Автоматичната врата се затвори и Блейн чу съскането на почистващите химикали. После съскането спря и външната врата се отвори с въздишка. След малко вътрешната врата се отвори, за да го допусне до душа. Блейн пристъпи вътре под струите химикали, металически глас му нареди да вдигне ръцете си и да се обърне. После другата врата се отвори, той излезе в преддверието — и пред визьора му изникна дуло.

— Дай шарката — чу се глас.

Блейн моментално го позна — беше гласът на Геденон Крю.

69.

Стоун Фордайс първо чу хеликоптера, а го видя чак после — УН-60 „Блекхоук“, приближаваше се ниско и бързо от изток. Беше се скрил зад един военен джип на трупчета в края на паркинга при портала на автопарка. Хеликоптерът забави скорост и кацна на празния паркинг. Фордайс изчака. Роторите забавиха скорост, вратите се отвориха и от машината скочиха шестима бойци от специалните части в пълно бойно снаряжение. След тях се появи цивилен и Фордайс се изненада, като видя, че е лично Дарт. Още едно доказателство, че беше постъпил правилно, като се беше обадил.

Загледа ги как се отдалечават от хеликоптера и тръгват към сградата.

Изправи се и излезе от прикритието си зад колата. Дарт го видя и му махна да се приближи.

Фордайс изтича до групата войници, които вече се бяха разпръснали в полукръг — лейтенант, подофицер и четирима бойци.

— Още ли са вътре? — попита Дарт.

Фордайс кимна.

— А Крю? Къде е Крю?

— Още е долу на четвърто ниво, доколкото знам. Както наредихте, не му се обадох.

— Някакви признаци на суматоха? Конфронтация?

— Не.

— Да се е включила някаква друга охрана? Аларми, сигнал за тревога?

— Не, доколкото мога да кажа. Тихо е като в гробница.

— Добре. — Дарт си погледна часовника. — По моя преценка са вътре от почти петнадесет минути. — Намръщи се. — Вижте, агент Фордайс. Представихте се великолепно. Но работата ви приключи и не искам никакви, ама наистина *никакви* неприятности. Ще оставим професионалистите да поемат нещата оттук нататък. — Протегна ръка. — Оръжието ви, ако обичате.

Фордайс извади пистолета си от кобура и го подаде на Дарт с дръжката напред. Но още докато го правеше, попита изненадано.

— За какво ви е?

Дарт взе оръжието, огледа го, вкара патрон в цевта, вдигна ръка и го насочи в гърдите на Фордайс.

— За да те застрелям.

В очите на Фордайс избухна бяла светлина и той отлетя назад — куршумът го улучи право в гръдната кост и го просна на асфалта. Никога не се бе чувствал така изненадан. Взираше се с широко отворени очи в невъзможно синьото лятно небе, без да е в състояние да проумее какво му се е случило, докато последните искрици живот го напускаха и синьото се превръщаше в черно.

70.

Блейн замръзна. Гедеон се възползва от това, бързо бръкна в джоба му, извади студения диск и го прибра в собствения си джоб. Без да сваля пистолета, махна шлема си, за да диша по-добре.

— Ти? — невярващо прошепна Блейн.

— Легни по очи до капитана с протегнати напред ръце — каза Гедеон по-високо, отколкото възнамеряваше.

— Гедеон, моля те, трябва да ме изслушаш... — започна Блейн. Думите му бяха приглушени от шлема.

— Лягай долу!

Мъчеше се да овладее треперенето на ръцете си. Мисълта да убие бащата на Алида бе ужасяваща, но той знаеше, че ситуацията е твърде критична, за да проявява милост.

Блейн послушно легна по корем и протегна ръце напред. Гедеон огледа пленниците си: двамата още бяха със защитни костюми, оръжията им бяха в кобурите под тях. Обезоръжаването им щеше да е тромаво, а капитанът имаше вид на опасен противник. Все така насочил револвера към тях, Гедеон извади с лявата си ръка мобилния си телефон и се обади на Фордайс.

След няколко извънпявания се включи гласова поща.

Фордайс се намираше извън обхват — което вероятно обясняваше защо така и не го беше предупредил. Налагаше се да се справя сам с положението.

— Капитане — каза той, — свали шлема си с едната ръка, като държиш другата протегната напред, без да я помръдваш. Опитах ли нещо, ще ти пръсна главата.

Капитанът се подчини.

— Сега ти, Блейн.

Щом махна шлема си, Блейн заговори отново:

— Гедеон, трябва да ме изслушаш...

— Млъквай. — Гадеше му се, опитваше се да овладее треперенето на ръцете си. Обърна се отново към капитана. — Сега

стани, бавно. После с лявата си ръка свали костюма си, а дясната да е през цялото време протегната настрани. И без номера — и двамата.

Капитанът се подчини и — което говореше добре за интелигентността му — не опита нищо шантаво. Гедеон беше абсолютно сериозен и двамата явно го бяха усетили.

Щом капитанът свали костюма, Гедеон го накара да легне отново на пода, претърси го и прибра 9-милиметровия му пистолет и един нож. Върза ръцете му на гърба с хирургически маркучи, които взе от лабораторната маса.

Обърна се към Блейн.

— Сега ти. Свали си костюма точно както направи капитанът.

— Заради Алида, чуй ме...

— Още една дума и ще те убия. — Гедеон стисна зъби. Беше се опитвал да държи настрана ужасния въпрос за Алида. А ето че баща ѝ заиграваше тъкмо с тази карта. Кучи син.

Блейн млъкна.

Гедеон претърси и писателя, измъкна оръжието му (великолепен стар „Колт 45 Пийсмейкър“ с дръжка от еленов рог) и го затъкна на кръста си.

— Лягай на земята.

Блейн се подчини. Гедеон завърза и неговите ръце.

Какво да прави сега? Къде беше Фордайс? След като беше видял Блейн и капитана да влизат, той със сигурност бе тръгнал насам да се притече на помощ, нали така? Тогава защо го нямаше? Може би тези двамата се бяха справили с него? Невъзможно. Бяха дошли съвсем спокойни, без да подозират нищо. Къде беше Фордайс?

Нямаше значение. Трябваше му помощ. Време беше да се обади на Глин.

Извади мобилния си телефон. И в същия момент чу звуци в коридора — тежък тропот на кубинки. Направи крачка назад точно когато вратата се отвори и в помещението нахлуха войници с готови за стрелба оръжия.

— Никой да не мърда! — извика водещият. — Хвърли оръжието!

Гедеон изведнъж се озова сам срещу много противници — шест автомата сочеха към него. „Господи, затова ли го няма Фордайс? Сигурно са ни видели на мониторите и са изпратили отряд да се

намеси“. Замръзна с вдигнати ръце, като държеше „Питон“-а и пистолета на капитана пред очите на всички.

След секунда влезе Дарт и спокойно огледа помещението.

Гедеон го зяпна.

— Дарт? Какво става?

— Всичко е наред — отвърна Дарт. — Оттук нататък ние поемаме нещата.

— Къде е Фордайс?

— Чака при хеликоптера. Обади ми се, без да ти казва. Обясни ми всичко. Каза, че си искал да го направиш сам. И виждам, че си се справил чудесно. Оттук ние поемаме нещата.

Гедеон продължаваше да го гледа смаяно.

— Спокойно, не се безпокой. Знам всичко — за Блейн, за идеята за романа, за плана, за едрата шарка. Всичко приключи. Ти си чист.

Значи Фордайс в края на краищата се беше обадил. И Дарт се беше вслушал в думите му — дотам, че да дойде лично. Изумително. Гедеон се отпусна. Дългият кошмар най-сетне беше приключил.

Дарт се огледа и попита:

— Къде е едрата шарка?

— У мен — отвърна Гедеон.

— Дай ми я.

Гедеон се поколеба — не беше съвсем сигурен защо.

Дарт протегна ръка.

— Дай ми я.

— След като закопчаете тези двамата и ги разкарате оттук — каза Гедеон. — А вирусът трябва веднага да иде в хранилището.

Последва дълго мълчание. После Дарт се усмихна.

— Повярвай ми, ще иде точно там, където му е мястото.

Гедеон обаче продължаваше да се колебае.

— Аз сам ще го занеса.

Физиономията на Дарт загуби част от дружелюбността си.

— Какъв е проблемът, Гедеон?

Гедеон не знаеше какво да отговори. Нещо в ставащото не му се връзваше: изпитваше смътното чувство, че Дарт е малко по-приятелски настроен от нужното, че твърде лесно е погледнал от неговата гледна точка.

— Няма никакъв проблем — каза той. — Просто ще съм спокоен, като го сложим в хранилището.

— Точно това ще направим. Но преди да влезем в лабораторията, трябва да предадеш оръжията си. Заради детектора на метал.

Гедеон отстъпи назад.

— Капитанът влезе съвсем спокойно с пистолета си. Няма никакъв детектор.

Сърцето му изведнъж се разтуптя бясно. Що за глупост? Да не би да се опитваха да го баламосат?

Дарт се обърна към войниците.

— Обезоръжете този човек.

Автоматите отново се насочиха към него.

Лейтенантът пристъпи напред и опря пистолета си в главата на Гедеон.

— Броя до пет. *Едно, две, три...*

Гедеон предаде „Питон“-а, пистолета на капитана и пийсмейкъра.

— А сега и едрата шарка.

Гедеон отмести поглед от Дарт към хората му. Израженията им бяха повече от недружелюбни. Гледаха го така, сякаш гледат враг. Нима все още го смятаха за терорист? Невъзможно.

Въпреки това нещо определено не беше както трябва.

— Обадете се на директора на института — каза Гедеон. — Трябва да е някъде тук. Ще предам шарката на него.

— Ще я дадеш на мен — каза Дарт.

Гедеон отново погледна войниците. Беше невъоръжен и нямаше никакъв избор.

— Добре. Кажете на лейтенанта да се дръпне. Няма да ви дам шарката, докато в главата ми е опрян пистолет.

Дарт кимна на лейтенанта и той отстъпи, без да сваля пистолета.

Гедеон бръкна в джоба си и пръстите му стиснаха шайбата. Извади ръката си.

— Внимателно — каза Дарт.

Гедеон протегна цилиндъра към него. Дарт пристъпи напред да го вземе и нареди:

— Убийте го.

71.

Подрани обаче със заповедта. Гедеон дръпна ръка, извъртя се, блъсна Дарт с рамо и вдигна цилиндъра високо над главата си.

— Не стреляйте! — извика Блейн от пода. — Чакайте!

Внезапно настъпи тишина. Лейтенантът не стреля. Никой не стреля. Дарт стоеше като парализиран.

— Хвърлете оръжията — каза Гедеон. Престори се, че ще хвърли шайбата, и Дарт моментално отскочи. Войниците уплашено направиха същото.

— Не я хвърляй, за бога! — викна Блейн, после се надигна тромаво. — Дарт, този път наистина оплеска нещата. Това не е начинът да се справиш с положението.

Дарт се потеше, лицето му бе побеляло.

— Какво правиш?

— Оправям бакиите ти. Срежи това. — Той протегна китките си.

Дарт взе от масата скалпел и срязва хирургическия маркуч.

Блейн разтърка китките си и без да откъсва тъмносините си очи от Гедеон, каза на капитана:

— Гуруле, ставай. Не е нужно да продължаваме с тези преструвки.

Гедеон най-накрая разбра — Дарт и Блейн бяха съюзници.

Блейн се обърна към войниците.

— Свалете оръжията, по дяволите!

Те се поколебаха.

— Изпълнявайте — заповяда Дарт.

Лейтенантът се подчини, хората му последваха примера му.

— Върнете ми револвера — изръмжа Блейн и протегна ръка към Дарт.

Дарт му върна пийсмейкъра. Блейн го отвори, завъртя барабана, щракна го и го затъкна в колана си. 9-милиметровият пистолет бе върнат на капитана.

Докато ставаше всичко това, Гедеон стоеше, вдигнал заплашително едрата шарка над главата си.

— Ще разбия това в пода, ако всички не пуснете оръжията си — тихо каза той. — На земята. Веднага.

— Гедеон, Гедеон — също така тихо каза Блейн и поклати глава. — Ще бъдеш ли така добър да ме изслушаш?

Гедеон зачака. Сърцето му биеше лудо. „Ако започне да говори за Алида...“

— Знаеш ли защо правим това?

— Изнудване — каза Гедеон. — Четох идеята за романа. Правите го само заради пари.

— Божичко! — Блейн се изкиска. — Нямах никаква, *абсолютно* никаква представа колко грешиш. Онова беше просто измислица, сюжет за книга. Никой от нас не го прави заради пари. Те са последното нещо, което ни вълнува. Едрата шарка ни трябва за нещо много по-важно. Нещо, което наистина ще е от полза за страната ни. Искаш ли да го чуеш?

Гедеон остана напрегнат като пружина, с все така вдигната ръка. Но някаква перверзна част от него наистина искаше да чуе какво има да каже Блейн.

Писателят посочи Дарт.

— Виждаш ли, използвах Майрън от време на време да преглежда книгите ми. Именно той ми каза, че идеята в „Операция Труп“ е твърде добра, за да остане само книга. Че е нещо, което можем да постигнем.

Гедеон мълчеше.

— Казвам ти го, защото съм сигурен, че ще пожелаеш да се присъединиш към нас. В края на краищата ти си един от най-интелигентните хора, които съм срещал. Несъмнено ще разбереш. Освен това... — Замълча за момент. — Изглежда, че обичаш дъщеря ми.

— Не замесвай и нея!

— О, не... ще го направя.

— Блейн, губиш ни времето! — обади се Дарт.

— Имаме предостатъчно време — спокойно каза Блейн и отново се обърна с усмивка към Гедеон. — *Нямаме* обаче време за инциденти. Честно казано, Гедеон, не мисля, че си от типа хора, способни да

разбият това нещо в земята. И да убият милиони. — И повдигна въпросително вежда.

— Ще го направя, ако по този начин няма да попадне в ръцете ви.

— Но ти още не си чул какво смятаме да правим с него! — почти весело възрази Блейн.

Гедеон не отговори. Блейн искаше да си каже рецитацията — ами да го направи.

— Навремето работех за британското разузнаване, в МИ-6. Капитан Гуруле е от ЦРУ. Дарт не само че е шеф на ПЕЯБ, но и работи за една секретна служба към военното разузнаване. Тъй като всички сме повече или по-малко колеги, ние знаем нещо, което ти не знаеш — а именно, че Америка тайно е във война. Война с противник, в сравнение с който бившият Съветски съюз е нищо.

Гедеон чакаше.

— Самото оцеляване на страната ни виси на косъм. — Блейн замълча, пое дълбоко дъх и продължи: — Нека ти кажа за нашите врагове. Те са целеустремени. Трезви, здраво работещи и изключително интелигентни. Имат втората по големина икономика в света, която се развива пет пъти по-бързо от нашата. Врагът разполага с огромна и мощна армия, има високотехнологични космически оръжия и най-бързо увеличаващия се ядрен арсенал на света.

— Те спестяват четиридесет процента от онова, което печелят. Техните висшисти са повече от населението на Съединените щати. В тяхната страна хората, изучаващи английски, са повече от англоговорещите по целия свят. Те знаят всичко за нас, а ние не знаем нищо за тях. Те са безмилостни. Те са последната империалистическа, колонизаторска сила в света, която окупира и малтретира много от досега независимите страни, и близки, и далечни. Този враг най-безсрамно и открито краде наша интелектуална собственост на стойност трилиони долари. В замяна ни изпращат отровена храна и лекарства. Не се съобразяват с правилата на международните закони. Корумпирани са. Потъпкват свободата на словото, потискат свободното изповядване на религиите, преспокойно убиват и вкарват в затвора журналисти и дисиденти. Открито притискат пазара на онези стратегически метали, които са така важни за нашия електронен свят. Този враг, който разполага с малко петрол, сега доминира в световните

технологии и пазара на слънчева, вятърна и ядрена енергия. В това отношение те са на път да се превърнат в новата Саудитска Арабия. Тези врагове са натрупали почти два трилиона от нашите долари благодарение на нечестните си валутни и търговски практики. Ако бъде пусната на световния пазар, тази сума ще е достатъчна да унищожи валутата ни и да съсипе икономиката ни за един-единствен ден. Казано най-просто, те ни държат за топките. — Гледаше Гедеон в очите. Въздъхна и продължи: — А най-лошото е, че тези врагове ни презират. Те виждат как работим във Вашингтон и са стигнали до заключението, че нашата демократична система е чист провал. Мислят си, че американците сме слаби, мързеливи, хленчеци, самодоволни нищожества, напompани с фалшиво чувство за първенство. И в това отношение може би са прави.

На Гедеон му призля, сякаш думите на Блейн го удряха в корема. Въпреки това продължи да държи високо цилиндъра с едрата шарка.

— Те имат населението, парите, мозъците, волята и куража да ни докарат до просешка тояга. Имат конкретни планове как да го направят. *И вече го правят.* А Америка само си седи на гъза и се ослушва. Това е едностранна война — те се сражават, а ние се предаваме.

Писателят се наведе напред.

— Е, Гедеон, не всеки американец е готов да се предаде. Ние в това помещение, както и малка група съмишленици, няма да позволим това да се случи. Ние ще спасим страната си.

Гедеон отчаяно се мъчеше да осмисли чутото. Блейн беше изключително убедителен оратор.

— А едрата шарка? Къде се вмести тя?

— Сигурен съм, че можеш да се досетиш и сам. Смятаме да я разпространим в пет от техните градове. Голямата уязвимост на врага е гъстотата на населението и зависимостта му от търговията. Когато вирусът плъзне като горски пожар по незащитното население, светът ще наложи карантина на заразената страна — просто няма да има друг избор. Знаем го със сигурност — реакцията при епидемия на едра шарка е подробно описана в строго секретен план на НАТО.

Блейн се усмихна тържествуващо, сякаш операцията вече е започнала.

— При една карантина границите на страната ще бъдат затворени. Всичко ще бъде спирано или блокирано — полети, пътища, железопътни линии, пристанища, дори пътеки. Страната ще остане в карантина, докато върлува болестта. Нашите епидемиолози твърдят, че блокадата може да продължи години преди овладяването на положението. Дотогава икономиката на врага ще се е върнала на нивото на петдесетте години. Петдесетте години на *деветнадесети* век.

— Ще изстрелят ядрените си оръжия — възрази Гедеон.

— Така е, но в момента не разполагат с достатъчно, а и не са качествени. Ще свалим повечето им ракети още във въздуха. Някой от градовете ни може да бъде поразен, но ще последва масиран отговор от наша страна. В края на краищата това е война. — Блейн сви рамене.

Гедеон впери поглед в него.

— Ти си луд. Те не са наш враг. Целият този план е безумие.

— Стига, Гедеон, мислех, че си по-умен. — Блейн вдигна умолително ръка. — Присъедини се към нас, моля те. Дай ми едрата шарка.

Гедеон отстъпи към вратата.

— Няма да участвам в това. Не мога.

— Не ме разочаровай. Ти си един от малцината с достатъчно мозък, за да види истината в думите ми. Призовавам те да помислиш — наистина да помислиш върху това, което казах. Това е страна, която само преди едно поколение изби трийсет милиона от собствения си народ. Те не ценят човешкия живот така, както го ценим ние. Биха го направили и на нас — стига да можеха.

— Това е чудовищно. Говориш за избиване на милиони. Чух достатъчно.

— Помисли за Алида...

— Не споменавай Алида! — Гедеон осъзна, че ръката му трепери, че гласът му секва. Войниците се дръпнаха уплашено, когато размаха шайбата.

— Не! — заплашително извика Блейн. — Чакай!

— Кажи на войниците да оставят оръжията! Сега е мой ред да броя до пет. *Едно...!*

— За Бога, не! — извика Блейн. — Не тук, *не край Вашингтон*. Пуснеш ли едрата шарка, ще направиш на Америка онова, което

смятаме да направим на...

— Погледни ме в очите, ако не ми вярваш. Кажете на войниците да оставят оръжията! *Две...*

— Гедеон! — Ръцете на Блейн трепереха. — Умолявам те, не го прави.

— *Три...*

— Няма да го направиш. Няма.

— Казах, погледни ме в очите, Блейн. *Четири...* — Замахна с ръка. Наистина щеше да го направи. И — най-сетне — Блейн го разбра.

— Пуснете оръжията! — извика той. — Оставете ги на земята!

— *Пет!* — изкрещя Гедеон.

— Долу! Долу!

Оръжията изтракаха на пода. Войниците определено бяха обхванати от ужас. Дори Дарт и лейтенантът хвърлиха пистолетите си.

— Горе ръцете! — заповяда Гедеон.

Всички вдигнаха ръце.

Гедеон заотстъпва, като заобиколи лабораторната маса. Едната му ръка продължаваше да е вдигната, другата беше зад гърба му. Разполагаше със съвсем малко време. Стигна до вратата и я бутна с рамо. Хвърли шайбата на пода с всички сили и се втурна навън.

Докато тичаше, чу как цилиндърът се пръска и строшените парчета се разхвърчават в помещението... последва пълен хаос от викове, борба, тичане, а над всичко това се надигна гласът на Блейн, който ревеше ужасно, подобно на прободен в сърцето лъв.

72.

Саймън Блейн отскочи с вик. Парчета стъкло и пластмаса се разхвърчаха и се посипаха по земята. Пред очите му кристалната пудра се стопи при допира с пода.

Умът му видя бъдещето с ослепителна яснота — блокирането на Вашингтон и предградията, карантината, неудържимото разпространение на болестта, трескавите и безполезни опити за ваксиниране, галопиращата пандемия, мобилизирането на Националната гвардия, бунтовете, затворените пристанища и граници, полицейския час, извънредното положение, бомбените атентати, войната по границите с Канада и Мексико... И, разбира се, пълния срив на американската икономика. Видя тези неща с увереността, родена от знанието. Не ставаше въпрос за предположения — всичко щеше да стане точно така, защото вече го беше виждал неведнъж да се случва на врага в компютърните симулации.

Всичко това проблесна през ума му само за миг. Знаеше, че всички присъстващи най-вероятно са заразени; болестта беше прилепчива като обикновена настилка, а в шайбата имаше зашеметяващо количество вируси, достатъчно за прякото заразяване на почти сто милиона души. С разбиването на цилиндъра едрата шарка се беше разпространила във въздуха. Всички вдишваха вируса. Той и тези около него вече бяха мъртъвци.

Видя всичко това с ужасна яснота. И чак тогава до съзнанието му достигнаха крясъците, виковете на войниците, ревът на Дарт.

— Не мърдайте — властно нареди той. — Не раздвижвайте въздуха. Спрете да викате. *Млъкнете!*

Моментално се възцари тишина.

— Сградата трябва да бъде запечатана — каза той със странно спокойствие, което изненада дори него. — *Веднага*. Ако всички останат вътре, може и да успеем да овладеем вируса.

— А какво ще стане с нас? — попита пребледнелият Дарт.

— С нас е свършено — отвърна Блейн. — Сега трябва да спасим страната си.

Мълчание. А после един от войниците изведнъж изкрещя и се хвърли напред, прескочи прага и се втурна по коридора. Без никакво колебание Блейн извади оръжието си, внимателно се прицели и дръпна спусъка. Старият револвер изтрещя оглушително и подскочи в ръцете му, а войникът рухна, като пищеше и хъхреше.

— Майната му, аз си слагам костюм — задавено каза Дарт, хвърли се към закачалката и започна да сваля костюми. — В лабораторията ще сме в безопасност!

Войниците също се втурнаха към костюмите. Настана блъсканица, всяко подобие на дисциплина се изпари.

„Умножи тази паника по сто милиона“ — помисли си Блейн. Точно това очакваше страната.

Погледът му се спря върху едва забележимите влажни петънца там, където вирусът се беше пръснал по пода и стените. Беше невъобразимо. Не можеше да повярва, че Гедеон наистина го е направил. Блейн бе готов да жертва живота си за страната си — дори го очакваше, — но не и по този начин. Не и по този начин.

И тогава забеляза нещо.

Наведе се. Вгледа се по-внимателно. Клекна. Посегна и вдигна счупения цилиндър. Върху него имаше малък сериен номер и ситно изписан етикет:

ГРИПЕН ВИРУС А/Н9N2 УНИЩОЖЕН

— Господи! — извика той. — Това не е шарка! Измамил ни е. Пръснете се, претърсете сградата, намерете го! Това е друг цилиндър. Сменил ги е. Едрата шарка още е у него!

73.

Гедеон тичаше по коридора. Реши да тръгне към задната част на сградата. Във фойето сигурно чакаха още войници. Освен това така щеше да се озове по-близо до мястото, където беше паркирал джипа.

Което означаваше, че трябва да намери задния изход.

Втурна се нагоре по стълбата към партера и продължи в избраната посока. Тичаше с всички сили, като в същото време се мъчеше да пази шайбата. Намираще се в огромен на практика пуст комплекс и установи, че губи време с неочакваните завои, задънени коридори и заключени врати, които го принуждаваха да се връща назад. А часовникът тиктакаше.

Нямаше представа колко ще ги забави измамата му. Беше видял възможността и се бе възползвал от нея, старите му фокуснически умения се оказаха полезни и му помогнаха да свие една шайба от масата. Беше сравнително лесно, тъй като беше правил номера с много предмети с подобни размери и понякога дори с подобна форма. Нямаше представа какво има в този цилиндър, ако изобщо имаше нещо; във всички случаи едва ли беше толкова опасно, иначе нямаше да бъде оставено без надзор на външната маса. Сигурно щяха да получат само уртикария или нещо подобно.

След още погрешни завои най-сетне стигна до дълъг коридор, завършващ с остъклена чакалня, голям знак ИЗХОД и аварийна врата на бели и червени ивици с надпис „Ще се включи аларма“. Затича се към вратата, но внезапно от друг коридор се появи някакъв човек. Беше капитанът, Гуруле.

„Значи вече са по петите ми. Мамка му!“

Капитанът посегна към оръжието си.

Гедеон се втурна към него, блъсна го и го запрати към вратата, която се отвори. Запищя аларма. Пистолетът отлетя настрана. Гедеон се хвърли към него, като не преставаше да мисли за контейнера с едра шарка в джоба си и се мъчеше да го защити с тялото си. Капитанът бързо се окопоти, надигна се, скочи към Гедеон и се опита да го хване

в душеща хватка. Гедеон го фрасна свирепо в лицето с разтворена длан и усети как носът му се счупи. Гуруле отпусна хватката си достатъчно, та Гедеон да може да се отскубне, макар и да отнесе свиреп юмрук отстрани.

Стояха един срещу друг. Капитанът тръскаше глава, посегна да избърше кръвта от носа си. Шайбата сякаш прогаряше дупка в джоба на Гедеон. Каквото и да се случеше, не биваше да позволява контейнерът да се счупи.

Гуруле внезапно вдигна крак да го изрита в слабините; Гедеон се извъртя да защити цилиндъра и ударът го улучи в бедрото, като се размина с шайбата, но го отхвърли към стената. Гедеон приклепна, все така пазейки вируса, и капитанът се възползва от колебанието му — цапардоса го отстрани в челюстта, като му счупи два зъба и го просна на пода.

— Едрата шарка! — изпъшка Гедеон и изплю кръв. — Недей...

Капитанът беше прекалено вбесен, за да го чуе. Удари го отново в гърдите, после го изрита толкова силно, че почти го преобърна във въздуха. Шайбата излетя от джоба на Гедеон и се плъзна в ъгъла. За един кратък изпълнен с ужас миг двамата се заковаха на място — гледаха как цилиндърът отскача от стената и се търкулва обратно, цял-целеничък.

Капитанът моментално се хвърли към него, а Гедеон, който вече нямаше защо да се сдържа, нанесе свирепа серия удари по бъбреците му, от която противникът му рухна на колене, след което го изрита в челюстта. Капитанът обаче се надигна, извъртя се с мълниеносната скорост на танцор на брейк с разперени крака и просна Гедеон на пода. После с нечленоразделен яростен рев се хвърли върху него, впи зъби в ухото му и му счупи хрущяла. Гедеон извика от болка, сграбчи го за косата с две ръце и рязко дръпна главата му напред и назад, като в същото време заби коляното си в лицето му с такава сила, че почти усети как то хлътва. Капитанът отлетя назад и Гедеон падна отгоре му, сграбчи го за ушите и като ги използва като дръжки, блъсна главата му в циментовия под — веднъж, два пъти.

Надигна се от изгубилия съзнание противник. Борбата им ги беше приближила до пистолета на Гуруле и Гедеон го грабна точно когато страничната врата рязко се отвори и през нея нахлуха двама войници. Гедеон моментално застреля единия и той отлетя назад към

стената; вторият уплашено се метна зад най-близкото прикритие, като стреляше напосоки; куршумите улучиха стъклената стена зад Гедеон и я пръснаха на парчета.

Гедеон се хвърли през счупеното стъкло. Куршумите свистяха около него и рикошираха от асфалта на паркинга. Той стигна най-близката кола, скри се зад нея и докато отвърщаше на огъня, видя през отворената врата бялата шайба с едрата шарка до стената.

Точно тогава се появи Блейн, взе цилиндъра и отново изчезна в коридора, като викна на хората си да го последват.

— Не! — изкрещя Гедеон.

Стреля отново, но бе твърде късно; войниците изчезнаха в сградата с последен заградителен залп към него.

Едрата шарка беше у тях.

Виеше му се свят. Беше отнесъл здрав бой, всичко го болеше, от устата му течеше кръв, но притокът на адреналин от боя и загубата на вируса успяваше да го задържи на крака.

Оттласна се от автомобила, хукна към ъгъла и се затича покрай глухата стена без прозорци, която сякаш нямаше край. Най-сетне стигна другия ъгъл. Пред него се разкри предният паркинг; роторите на един „Блекхоук“ набираха обороти. През отворената врата на кабината Гедеон видя Блейн и Дарт, вече заели местата си; последният войник тъкмо се качваше. Недалеч от хеликоптера в локва кръв лежеше...

Фордайс.

Стомахът на Гедеон се преобърна, в гърдите му се надигна задавяща ярост, стисна го за гърлото. Вече всичко беше ясно.

Извади пистолета и се втурна към хеликоптера. Той започна да се издига и от вратата на кабината откриха огън. Гедеон се хвърли към друга паркирана кола, приклепна зад нея, после, почти изгубил разсъдък от гняв и мъка, се надигна и — опрял ръце на покрива на колата, без да обръща внимание на свистящите около него куршуми — насочи пистолета на капитана и стреля два пъти в турбините на двигателите. Единият куршум улучи и се разхвърчаха парченца метал, последвани от стържещ звук. Нови изстрели разлюляха колата, но Гедеон не клекна, а стреля трети път.

От двигателите забълва черен пушек, хеликоптерът сякаш се поколеба, стърженето се превърна в остър хрип. След секунди

машината с трясък се стовари на земята, перките на опашката докоснаха асфалта и се пръснаха, парчетата се разлетяха със смразяващо свистене.

Трима войници изскочиха от вече горящия хеликоптер, втурнаха се към него и почнаха да стрелят. Миг по-късно Дарт и Блейн ги последваха. Куршумите разкъсваха колата, върху Гедеон се посипа стъкло и метал; единствено двигателят спираше мощните куршуми.

А после стрелбата изведнъж спря. Гедеон пое дълбоко дъх, изправи се да отвърне на огъня и осъзна, че само ще похаби напразно патроните — противниците се бяха изтеглили и се намираха извън обсега на пистолета. Вече не му обръщаха внимание: качваха се в някакво „Хъмви“, с което най-вероятно бе пристигнал писателят. Вратите се затръшнаха, гумите изсвириха, тежкия автомобил поднесе и пое по дългия път към портала на базата. Миг по-късно хеликоптерът избухна в пламъци и всичко наоколо се разтресе.

Гедеон изруга. Измъкна се — измъкна се с едрата шарка. Скочи и се втурна след тях, затича покрай горящия хеликоптер към другия край на паркинга, дърпаше спусъка отново и отново в безсилна ярост, докато пълнителят не свърши.

Спря и се огледа, дишаше тежко. Беше паркирал джипа отзад, но ако тръгнеше натам, със сигурност щеше да изгуби играта — Дарт и Блейн щяха да са се отдалечили твърде много и никога нямаше да ги настигне.

Автопаркът на базата се намирал от другата страна на пътя. Порталът беше затворен. Гедеон се преметна през оградата и скочи от другата страна. Отдясно имаше редица хъмвита и втора редица джипове. Гедеон изтича при първата кола и надникна вътре. Нямаше ключ. Също и втората и третата кола. Втурна се към джиповете. Те също бяха без ключове.

Огледа се отчаяно. От другата страна на автопарка бяха поголемите машини: два танка М1, бронетранспортъри и няколко бронирани бойни машини „Страйкър“ — приличаха на огромни настръхнали танкови кули, монтирани върху осем масивни колела. Един от страйкърите беше изкаран напред и някой току-що го беше измил с маркуч. Гедеон се огледа. Въпросният някой — очевидно механик — стоеше пред един хангар с гаечен ключ в ръка и зяпаше невярващо горящия хеликоптер.

— Какво става, по дяволите? — извика той на Гедеон.

Гедеон изби ключа от ръката му, сграбчи го за яката, натика празния пистолет в лицето му и го блъсна към страховитата машина.

— Става това, че двамата с теб ще се повозим на това чудо и ти ще караш.

74.

Вмъкнаха се в подобната на пещера кабина — механикът пръв, Гедеон след него с пистолет в ръка.

— Дай ми оръжието си — нареди Гедеон.

Механикът разкопча кобура и му подаде пистолета си.

— И ключовете.

Механикът му даде и тях. Гедеон пъкна дългия ключ в запалването и го завъртя. Страйкърът моментално оживя и дизеловият двигател замърка. Все така насочил пистолет към механика, Гедеон бързо огледа уредите за управление. Изглеждаха прости — волан, скоростен лост, педали за газ и спирачки, също като при камион. Имаше обаче и куп електроника и множество екрани с неизвестно предназначение.

— Можеш ли да управляваш това нещо? — попита Гедеон.

— Що не си го начукаш? — отвърна войникът. Вече се беше окопитил и Гедеон виждаше комбинацията от страх, гняв и растящо негодувание в изражението му. Беше кльоцав младеж с рошава коса, на не повече от двацет. На етикета на дрехата му пишеше ДЖАКМАН и носеше нашивките на специалист. Но най-важната информация бе изписана на лицето му — той бе лоялен войник, който нямаше да се огъне пред дулото на пистолет.

Гедеон с усилие си заповяда да намали темпото и да пропъди мисълта, че с всяка минута Блейн и едрата шарка се отдалечават. Нуждаеше се от помощта на този човек — и нямаше право на грешка.

— Специалист Джакман, съжалявам, че насочвам оръжие към теб — каза той. — Намираме се в извънредна ситуация. Хората, които се опитаха да отлетят с хеликоптера, откраднаха смъртоносен вирус от лабораторията. Те са терористи. И смятат да го използват.

— Бяха войници — дръзко отвърна Джакман.

— Облечени като войници.

— Така твърдиш ти.

— Виж, аз съм от ПЕЯБ — каза Геден. Посегна да извади служебната си карта, но откри, че я е изгубил някъде в отчаяната гоненица. Господи, трябваше бърза. — Видя ли трупа на асфалта?

Джакман кимна.

— Той ми беше партньор. Специален агент Стоун Фордайс. Онези мръсници го убиха. Откраднаха епруветка с едра шарка и ще я използват, за да започнат война.

— Не се връзвам на такива глупости — заяви младежът.

— Трябва да ми повярваш.

— Няма начин. Хайде, стреляй. Няма да ти помогна.

Геден се отчая. Какво да направи? От друга страна, това си беше обикновена ситуация по уговаряне, не по-различна от всяка друга. Просто този път рисковете бяха безкрайно по-големи. Всичко опираше до това да намери начин да убеди човека срещу себе си. При това за секунди. Погледна уплашеното, но абсолютно категорично лице и каза:

— Не, *ти* стреляй. — Подаде му пистолета си с дръжката напред. — Ако мислиш, че съм от добрите, помогни ми. Ако смяташ, че съм от лошите, виж ми сметката. Решението е твое, не мое.

Джакман взе пистолета. В погледа му се появи неувереност, явно се бореше с чувството си за дълг. Огледа бързо пистолета, извади пълнителя и изсумтя:

— Лъжец! Няма патрони.

И захвърли оръжието настрана.

„Мамка му!“

Геден присви очи, намръщи се и върна на механика собственото му оръжие.

— Лъжец ли? Опри го в главата ми!

С бързо движение Джакман хвана в ключ главата на Геден и опря пистолета в слепоочието му.

— Давай. Застреляй ме. Защото ти казвам — ако се измъкнат, не искам да доживея да видя резултата.

Пръстът на Джакман се напрегна около спусъка. Последва мъчително мълчание.

— Не ме ли чу? Те се измъкват. Трябва да решиш — с мен ли си, или против мен?

— Ами...

— Погледни ме, прецени и вземи решение, мамка му!

Впериха погледи един в друг. Още малко колебание — и лицето на Джакман се отпусна. Беше взел решение. Прибра пистолета си в кобура и отсече:

— Добре. С теб съм.

Гедеон погледна през перископа на водача, избута скоростния лост напред и освободи ръчната спирачка. Машината рязко пое назад, блъсна се в едно хъмви и го отхвърли на цели няколко метра.

— Не, не, скоростта работи наопаки! — извика Джакман.

Гедеон дръпна лоста обратно и машината пое напред. Той натисна газта до дупка, но страйкърът се затътри тежко — набираще бавно скорост заради огромната си тежест.

— Това проклето нещо не може ли да се движи по-бързо?

— Няма начин да ги настигнем — каза Джакман. — Не можем да вдигнем повече от деветдесет и пет. Хъмвитата вдигат сто и трийсет, че и сто и четирийсет.

За момент Гедеон се вцепени от отчаяние. Противниците имаха прекалено голяма преднина — беше безсмислено. И изведнъж си спомни нещо.

Извади от джоба си картата, която беше получил на портала, и я тикна в ръцете на Джакман.

— Виж това. Шосето обикаля цялата база. Можем да им пресечем пътя, ако тръгнем право към портала.

— Но към портала няма път — възрази Джакман.

— За чий ти е път с такова чудовище? Просто ме насочвай. Ще караме напъряко. И като стигнем, бъди готов да поемеш оръжията.

75.

Гедеон засили страйкъра през дългия паркинг, мина покрай горящия хеликоптер и вдигна осемдесет кило метра в час.

Джакман направи справка с картата и каза:

— Курс сто и деветдесет градуса. — И посочи електронния компас на пулта.

Гедеон ориентира машината, страйкърът подскочи на бордюра и се понесе през широката тревна площ към някакви дървета.

— С какви оръжия разполагаме? — извика Гедеон.

— Петдесети калибър, автоматичен гранатомет, димни гранати.

— Можем ли да минем през тези дървета?

— След малко ще разберем — отвърна Джакман. — Мини на осемколесна предавка. Ето този лост.

Гедеон дръпна лоста и машината се понесе с рев към дърветата. Господи, ама че мощен двигател! Дърветата бяха на разстояние едно от друго, но не достатъчно голямо. Той се насочи към онези, които му се сториха по-тънки.

— Дръж се.

Машината удари едно дърво, после друго и се чу силен трясък, когато и двете се прекършиха. Страйкърът подскочи и забуксува, двигателят ревеше, дърветата отхвърчаха настрани, колелата се въртяха свирепо. Минута по-късно отново бяха на открито.

На един от екраните светна червена светлина и заговори бездушен електронен глас:

— Внимание, скоростта е неподходяща за този терен. Компенсиране увеличаване на налягането на спирачките.

Гедеон погледна през перископа.

— По дяволите. Отпред има дъбове. Големи!

— Намали, ще се опитам да ги разкарам с гранатомета. — Джакман натисна някакви копчета и екранът на оръжейната система оживя. Специалистът се загледа напрегнато през перископа на стрелеца. — Огън!

Нещо изфуча и след миг се разнесе гръм. Дъбовете изчезнаха в стена от огън, пръст, листа и трески. Без да чака гледката да се разчисти, Гедеон отново натисна газта до дупка, колелата се завъртяха и машината се понесе напред, преодоля нападалите дънери и продължи през гората, като събаряше по-малките дървета — *тряс, тряс, тряс*.

Последен удар и отново се озоваха на открито. Пред тях, от другата страна на пътя, имаше телена ограда около жилищния район — спретнати редици бунгала, алеи, коли, полянки като от пощенски картички, осеяни с всички дреболии на живота от предградията.

— Ох, мамка му! — изруга Гедеон. Но поне не се виждаха хора.

Стигнаха до оградата и я отнесоха като хартия. Гедеон мина през нечий заден двор, като помете една катерушка.

— Господи! — извика Джакман.

Гедеон все така натискаше газта до дупка и тежката машина бавно продължаваше да ускорява. Пред тях улицата рязко завиваше надясно.

— Няма да успея да взема завоя — извика Гедеон. — Дръж се!

Точно пред тях имаше едноетажно бунгало — кариани завеси на панорамния прозорец на дневната, жълти цветя по края на прекрасно поддържана полянка. Гедеон си даде сметка, че няма да може да избегне напълно къщата, и се насочи към гаража. Последва ужасяващ сблъсък, страйкърът изрева, запрати настрани някакъв пикап, след което пробиха задната стена и се измъкнаха сред кошмар от греди, дъски и облаци прах.

— Внимание — отново се обади електронният глас. — Скоростта е неподходяща за този терен.

През перископа се виждаха хора — излизаха тичешком от домовете си, викаха и сочеха към тях.

Гедеон продължи напред и разкъса телената ограда от другата страна на квартала. Пред тях, отгатык празен паркинг, се виждаше редица сглобяеми бараки, между които имаше съвсем тесни алеи. Гедеон се насочи към най-широката, но и тя се оказа недостатъчна. Страйкърът задържа пътя по нея, рушеше стените отляво и отдясно като фолио, откъртваше леките постройки от слабите им основи.

Изскочиха на открито, понесоха се през бейзболното игрище, разбиха някаква мижава дървена ограда, отнесоха тухлена стена и —

най-неочаквано — се озоваха наред игрището за голф. Гедеон смътно си спомни, че то бе първото нещо, което беше видял на влизане в базата. Вече бяха близо до портала.

Презази стартовата позиция и продължи по курса на игрището; малцината играчи захвърлиха стиковите си и се пръснаха като яребици. Гедеон прекоси тясно водно препятствие, разрови калта от другата страна и продължи по втория курс — машината хвърляше след себе си буци пръст и трева — и когато изкачиха едно възвишение, видяха на четиристотин метра пред тях постройките при портала.

... А по сервизния път успоредно на игрището, под прав ъгъл спрямо тях, летеше военният джип с Блейн и Дарт.

— Ето ги! — извика Гедеон. — Разбий пътя пред тях! Само не ги улучвай, за бога, че ще изпуснем вируса!

Джакман трескаво работеше с дистанционното на оръжието.

— Спри, за да се прицеля!

Гедеон наби спирачки и тежката машина издълба две огромни, подобни на окопи бразди. Джакман впери поглед през перископа, нагласи някакви уреди и погледна отново. Страйкърът леко се разлюля, когато гранатите полетяха, след което нещо изтрещя и засвятка пред джипа, пътят изригна и към небето се разлетяха парчета асфалт. Мощният „Хъмви“ наби спирачки, даде заден, зави и пое през тревата.

— Дай пак! — извика Гедеон.

Последва нова разтърсваща серия експлозии. Нямаше полза — игрището за голф бе твърде широко и джипът имаше безброй начини да стигне до портала на базата.

Гедеон отново натисна газта до дупка. Джипът беше пред тях, движеше се по-бързо от страйкъра и щеше да се измъкне.

Изпадналите в паника войници около портала се разбягаха.

— Можеш ли да се свържеш с портала? — извика Гедеон.

— Нямаме телефон.

Гедеон се замисли трескаво.

— Димните гранати! Пусни димните гранати!

Минаха през пясъчно препятствие, изкачиха поредното възвишение и Джакман стреля. Металните кутии описаха дъги в небето, паднаха пред джипа и забълваха плътен бял дим. Вятърът — беше насрещен — понесе дима към колата и тя изчезна.

Гедеон се насочи към огромния облак.

— Това чудо има ли инфрачервени сензори?

— Включи ВЕВ и го нагласи на термично — отвърна Джакман.

Гедеон впери неразбиращо поглед в уредите. Джакман се пресегна, натисна едно копче, после друго и един от екраните оживя.

— ВЕВ е видеоекранът на водача — обясни той.

— Страхотно — отбеляза Гедеон, докато навлизаха в облака. — Къде са?... А, ето ги!

Джипът още беше извън пътя и се движеше право към някакви дървета.

— Мамка му! Ще се блъснат! — викна Гедеон.

— Аз ще се оправя.

След миг тежката картечница затрещя и куршумите вдигнаха фонтани пръст зад джипа.

— Внимавай! — извика Гедеон, докато Джакман насочваше автоматичния огън към задницата на джипа и правеше гумите му на парцали. Колата поднесе странично и спря.

На екрана Гедеон видя как вратите на джипа се отварят. Тримата войници излетяха навън, приклекнаха и откриха огън напосоки в пушека. След тях се появиха още двама души — Блейн и Дарт — и се затичаха с все сили към портала.

— Тръгвам след тях — каза Гедеон. — Дай ми пистолета си.

Отвори люка на страйкъра, скочи на земята и изведнъж се озова обгърнат в пушек. Някъде наблизо войниците стреляха напосоки. Гедеон затича в посоката, в която бе тръгнал Блейн, и бързо излезе от дима. Войниците също бяха успели да излязат, обърнаха се към него и откриха огън. Гедеон се хвърли на земята точно когато петдесетмилиметровата картечница затрещя от димния облак; тримата войници буквално бяха разкъсани пред очите му.

Гедеон отново скочи и се затича. Блейн бе на стотина метра пред него и приближаваше последната равна площадка, но беше възрастен и бързо губеше сили. По-младият и в по-добра форма Дарт беше доста напред.

Блейн се обърна, вдигна револвера си и стреля. Куршумът се заби в тревата пред Гедеон, но той не спря. Блейн стреля отново, пак пропусна и Гедеон се хвърли към него и го хвана за коленете. Двамата паднаха тежко, Гедеон изтръгна револвера от ръката му, захвърли го настрана и прикова Блейн на земята. Извади пистолета на Джакман.

— Проклет глупак! — изкрещя Блейн.

Без да каже нито дума, Гедеон претърси сакото му, напипа малкия цилиндър, извади го, пъкна го в джоба си и се изправи.

— Проклет глупак — немощно повтори Блейн.

Внезапна стрелба накара Гедеон да се хвърли на земята. Намирацията се на петдесет метра Дарт се беше обърнал и стреляше по него.

Нямаше никакво прикритие. Гедеон се надигна, прицели се внимателно и стреля. Вторият му куршум свали противника.

И тогава чу хеликоптери. Два „Блекхоук“ се приближаваха от изток. Забавиха ход и се снижиха.

Още подкрепления за Блейн и Дарт.

— Хвърли оръжието и ми дай едрата шарка — чу глас зад себе си и се обърна.

Блейн се беше изправил и се целеше в него с револвера си. Беше близо — съвсем близо. Нямаше начин да пропусне.

Гедеон се огледа отчаяно. Какво да направи? Къде беше страйкърът? Все не още беше излязъл от димния облак.

— Казах: дай ми едрата шарка. И хвърли оръжието. — Ръцете на Блейн трепереха.

Гедеон беше като парализиран, неспособен да помръдне.

Хеликоптерите кацнаха на игрището, вратите им се отвориха и от тях се изсипаха войници с оръжия в ръка, разпръснаха се по класическия модел и тръгнаха към тях. Гедеон ги погледна, после отново се обърна към Блейн. Странно, но по лицето на стареца се стичаха сълзи.

— Никога няма да ти дам вируса — каза Гедеон, вдигна пистолета и го насочи към Блейн. Двамата стояха с оръжия един срещу друг, войниците приближаваха. Гедеон усещаше, че Блейн няма да стреля по него — всеки изстрел рискуваше да счупи цилиндъра. А това означаваше, че е достатъчно само да дръпне спусъка и да приключи с писателя.

Но въпреки това, докато пръстите му се стягаха около дръжката, Гедеон осъзна, че не може да го направи. Каквото и да бе залогът, той не можеше да застреля бащата на Алида. Особено сега, когато вече беше абсолютно безсмислено.

— Хвърлете оръжията! — разнесе се вик откъм войниците. — Веднага! Легнете на земята!

Гедеон събра сили. Всичко бе свършило.

Проехтя кратък откос; Гедеон трепна в очакване на удара... но куршумите не го улучиха. Блейн обаче политна напред, падна по очи в тревата и остана да лежи неподвижен, все така стиснал револвера.

— Хвърли оръжието!

Гедеон разпери ръце настрани и пусна пистолета.

Войниците се приближиха предпазливо, готови да открият огън. Един започна да го претърсва; намери контейнера и внимателно го взе.

Приблужи някакъв лейтенант.

— Гедеон Крю?

Гедеон кимна.

— Всичко е наред. Той е партньорът на Фордайс — каза офицерът на войниците. — Обърна се отново към Гедеон. — Къде е агент Фордайс? В страйкъра ли?

— Убиха го — отвърна замаяно Гедеон. Едва сега осъзна, че освен на Дарт Фордайс — с типичния си манталитет на федерален агент — се е обадил и на други. Тези не бяха поредните конспиратори, а кавалерията, която идваше на помощ, макар и с известно закъснение.

За свой огромен потрес Гедеон чу как Блейн се изкашля и видя старецът да се надига на четири крака. Като пъшкаше и сумтеше, той запълзя към тях.

— Едрата... шарка... — изхъхри писателят. От устата му бликна кръв и той млъкна, но продължи да пълзи към тях.

Един от войниците вдигна автомата си.

— Не — промълви Гедеон. — За бога, недейте.

Блейн успя да се надигне още малко и се помъчи да се прицели с пийсмейкъра. Всички се взираха с ужас в него.

— Глупаци — изгъркори той, падна по очи и замря.

76.

Чакалнята на неврологичното отделение беше със светла ламперия, всичко бе подредено като за изложба, имаше стойка с вестници, кутия политически коректни дървени играчки, различни списания, удобни кожени канапета и фотьойли, гледащи едни към други от подходящите ъгли. Големият персийски килим допълваше впечатлението за добра и преуспяваща медицинска практика.

Въпреки усърдно трудещата се климатична инсталация дланите на Гедеон бяха лепкави от напрежение. Той отиде до прозорчето на рецепционистката и се представи.

— Имате ли записан час? — попита тя.

— Не.

Жената направи справка с компютъра си.

— Съжалявам, но доктор Меткаф няма свободни часове днес.

— Трябва да го видя. Моля ви.

— За какво става дума?

— Искам да си получа резултатите... от томографията, която си направих неотдавна. Опитах да се обадя, но отказахте да ми ги дадете по телефона.

— Така е — рече тя. — Не даваме резултати по телефона, независимо дали са положителни, или отрицателни. Това не означава, че има проблем. — Отново погледна екрана. — Виждам, че сте пропуснали час... Можем да ви запишем за утре сутрин. Устройва ли ви?

— Моля ви, помогнете ми да се видя с доктора сега.

Жената го изгледа с известно съчувствие.

— Момент. — Стана и изчезна във вътрешния лабиринт от стаи. След малко се върна. — През вратата, надясно и после наляво. Кабинет номер две.

Гедеон последва инструкциите и влезе в кабинета. Появи се сестра с клипборд в ръце, пожела му жизнерадостно добро утро, настани го на масата за прегледи и му измери кръвното и пулса. Докато

привършваше, на прага се появи едър мъж с бяла престилка. Сестрата се засуети, подаде му клипборда и изчезна.

Докторът — ореолът му от къдрава коса бе осветен отзад от яркото утринно слънце, надничачо през прозореца — приличаше на някакъв едър добродушен ангел.

— Добро утро, Гедеон. — Стисна ръката му и я разтърси сърдечно и кратко. — Седнете.

Гедеон, който бе станал, седна отново. Докторът остана прав.

— Нося резултатите от черепната томография, която направихме преди осем дни.

От тона му Гедеон моментално разбра какво му предстои да чуе. Инстинктът му за самосъхранение моментално се задейства, сърцето му се разтуптя бясно, кръвта запрепуска по вените, мускулите му се напрегнаха.

Д-р Меткаф помълча, после приседна на ъгъла на масата.

— Резултатите от скенера показват растеж на кръвоносните съдове в мозъка, известен като АВМ или артериовенозна малформация...

Гедеон рязко се изправи.

— Това е. Това е всичко, което исках да знам. Благодаря ви.

Понечи да тръгне към вратата, но докторът го хвана дружески за ръката и го спря.

— Да разбирам ли, че сте се обърнали към мен за второ мнение по проблема?

— Да — отвърна Гедеон. Точно сега му се искаше само едно — да се махне колкото се може по-бързо.

— Добре. Все пак мисля, че ще ви е от полза да чуете какво имам да ви кажа, стига да пожелаете да ме изслушате.

Гедеон с усилие преодоля импулсивното си желание да побегне.

— Добре, но говорете направо. Без заобикалки. И, за бога, спестете ми съчувствията си.

— Ясно. Томографията показва проблем с голямата церебрална вена на Гален, който е вроден и не подлежи на операция. Този тип малформация обикновено расте с времето и има индикации, че същото се случва и при вас. Ненормалната пряка връзка между артерията с високо налягане и вената с ниско налягане причинява постепенно раздуване на вената и уголемяване на АВМ като цяло. Освен това част

от малформацията включва появата на обратен кръвен поток, който забавя кръвообращението и води до още по-голямо раздуване на вената.

Замълча за момент.

— Описанията ми не са ли прекалено технически?

— Не — отвърна Гедеон. По някакъв начин техническата терминология успяваше да премахне отчасти ужаса. Въпреки това му прилягаше от идеята, че всичко това се случва в неговия мозък.

— Прогнозата не е добра. По моя преценка ви остава да живеете между шест месеца и две години, като е най-вероятно смъртта да настъпи след около година или малко по-малко. От друга страна, в анализите на медицинската история е пълно с чудеса. Никой не може да каже със сигурност какво ще ни донесе бъдещето.

— А какъв е шансът за оцеляване в рамките на, да кажем, пет години?

— Нищожно малък. Но не и нулев. — Докторът се поколеба. — Има начин да научим повече.

— Не съм сигурен, че искам да научавам повече.

— Това е напълно разбираемо. Има обаче процедура, известна като церебрална ангиография, която може да ни каже много повече за вашето положение. Можем да вкараме катетър в бедрената ви артерия и да го прокараме до сънната артерия. Там ще освободим оцветител, или блокиращ агент. Докато той се разпространява в мозъка, ще направим серия снимки. Така ще можем да направим карта на АВМ. По този начин ще научим с по-голяма точност колко време ви остава... и може би как бихме могли да подобрим положението.

— Да го подобрите ли? Как?

— Хирургически. Не можем да премахнем малформацията, но има и други възможности. Може да се работи по границите, така да се каже.

— Какво ще постигнете с това?

— Може би ще удължим живота ви.

— С колко?

— Зависи от скоростта, с която се раздува вената. Няколко месеца, може би година.

Настъпи дълго мълчание.

— Процедурите рисковани ли са? — попита най-сетне Гедеон.

— Доста рисковани. Особено от неврологична гледна точка. При подобни операции смъртността е от десет до петнадесет процента, а в други четиридесет процента се стига до увреждане на мозъка.

Гедеон го погледна в очите.

— Вие бихте ли поели такъв риск, ако бяхте на мое място?

— Не — без никакво колебание отвърна докторът. — Не бих искал да живея, ако мозъкът ми бъде увреден. Не съм комарджия и шансът петдесет на петдесет не ми се вижда привлекателен.

Неврологът не извърна поглед, в големите му кафяви очи се четеше състрадание. Гедеон си даде сметка, че разговаря с мъдър човек — един от малцината, които бе срещал в своя кратък и сравнително нещастен живот.

— Не мисля, че ангиографията ще е необходима — каза Гедеон.

— Разбирам.

— Междуременно има ли нещо, което да правя? Някакъв начин, по който да променя живота си?

— Не. Можете да водите нормален активен живот. Краят, когато настъпи, най-вероятно ще бъде внезапен. — Докторът замълча за момент. — Това не е съвсем медицински съвет, но ако бях на ваше място, щях да правя нещата, които са наистина важни за мен. И ако това включва помощ за другите, още по-добре.

— Благодаря.

Докторът стисна рамото му и заговори по-тихо:

— Единствената разлика между вас и всички останали е в това, че макар животът на всички ни да е кратък, вашият е мъничко по-кратък.

77.

Гедеон отби от Норт Гуадалуп, мина през стария испански портал и продължи по застланата с бял чакъл алея на Националното гробище на Санта Фе. Пред ритуалната сграда бяха паркирани десетина коли и той спря до тях, слезе и се огледа. Беше топла лятна сутрин, тъмнозеленият масив на планината Сангре де Кристо се открояваше на фона на порцеланеното небе. Стройните редици малки бели надгробни камъни се простираха към далечината под яркото слънце.

Тръгна на изток, чакълът скърцаше под обувките му. Намираще се в по-старата част на гробището, построено за войниците на Съюза, загинали в битката за прохода Глориета, но през редиците борове и кедри се виждаше новата част, изкачваща се по плавните склонове към недалечния хребет, където пустинята беше наскоро покрита с почва и превърната в изкуствена зеленина. Приблизително в средата на склона се виждаше малка група хора.

Загледа се към спретнатите редици от бели кръстове и Давидови звезди. „Скоро и аз ще съм на някое подобно място и около гроба ми ще се съберат хора“. Неочакваната и нежелана мисъл бързо бе последвана от друга, будеща ужас и в същото време неизбежна: „Кой ще дойде да ме изпрати?“

Тръгна по пътеката към групата опечалени.

Подробностите около участието на Саймън Блейн в терористичния заговор бяха спестени на медиите. Гедеон бе очаквал да види на погребението много по-голяма тълпа. В края на краищата Блейн бе известен и почитан писател. Но докато вървеше през строгите бели редици, осъзна, че около гроба са се събрали не повече от двайсетина души. След малко долови гласа на свещеника, който напевно произнасяше по-старата, официална епископална версия на заупокойната молитва:

*Дай покой, Господи, на твоя роб при
твоите светци,
където няма вече плач и страдания,
където няма въздишки, а само вечен живот.*

Продължи и излезе от сянката на дърветата под яркото слънце. Веднага видя Алида. Беше с проста черна рокля, шапка с воал и бели ръкавици до лактите.

Гедеон застана в края на групата и тайно загледа лицето ѝ от другата страна на гроба. Воалът беше вдигнат. Тя се взираше в ковчега със сухи очи, но лицето ѝ бе изпито и ужасно измъчено. Внезапно вдигна очи и за една ужасна секунда погледите им се срещнаха. После тя отново загледа надолу в гроба.

Какъв беше този поглед? Гедеон се опита да го различи. Имаше ли някакво чувство в него? Беше съвсем кратък, а тя решително отказваше да вдигне отново глава.

*В Твоите ръце, милостиви Спасителю,
предаваме твоя роб Саймън...*

През седмицата след събитията във Форт Детрик Гедеон многократно се беше опитвал да се свърже с нея. Искаше — имаше нужда — да обясни, да ѝ каже колко много съжалява, колко ужасно се чувства, че я е измамил, да сподели мъката си заради станалото с баща ѝ. *Трябваше* да ѝ помогне да разбере, че просто не бе имал избор. Че баща ѝ си беше причинил сам всичко това — нещо, което тя със сигурност осъзнаваше.

При всеки опит тя му затваряше. Последния път, когато ѝ звънна, беше сменила номера си.

След това се беше опитал да я изчака пред портала на къщата с надеждата, че като го види, ще спре и ще изслуша обясненията му... Но тя мина на два пъти покрай него, без изобщо да го погледне.

И така Гедеон дойде на погребението, готов да понесе всякакво унижение, за да я види, да поговори с нея, да обясни. Не очакваше

връзката им да продължи, но поне щеше да е с нея за един последен път. Защото идеята да я остави така измъчена и безутешна, пълна с горчивина и омраза, бе просто невъобразима. Оставаше му съвсем малко време — и вече го знаеше със сигурност.

Отново и отново се връщаше към моментите, които бяха прекарвали заедно — бягството им с коня, първоначалната ярост на Алида срещу него, бавната промяна на чувствата ѝ и превръщането им в любов, първото им любене благодарение на невероятната щедрост на сърцето и духа ѝ.

*Насред живота сме мъртви;
към кого да се обърнем за утеха,
ако не към Теб, Господи,
що справедливо се гневиш на греховете ни?*

Гедеон започваше да се чувства като натрапник, като неканен гост в някакъв дълбоко личен момент. Обърна се и тръгна надолу по хълма, подминаваше гроб след гроб, докато не стигна старото гробище. Спря в прохладната сянка на един кипарис и зачака на бялата чакълена пътека, по която Алида щеше да мине на връщане към колата си.

„Дори това да е вярно и да ти остава само година — какво пък, нека я направим страхотна година. Заедно. Ти и аз. Ще съберем в една година любов за цял живот“. Нейни думи. Изведнъж пред него изникна образът ѝ — гола на прага на ранчото, прекрасна като девица на Ботичели — в деня, когато беше заминал с колата ѝ, твърдо решен да съсипе живота на баща ѝ.

Защо беше толкова важно да говори с нея? Дали защото се надяваше, че може да я накара да погледне на нещата с неговите очи, да разбере ужасната безизходица, в която се намира и — в крайна сметка, с безкрайно голямото си сърце — да му прости? Или част от него вече беше разбрала, че това е невъзможно? Може би изпитваше нужда да обясни всичко заради собствения си покой — защото Алида би могла да го разбере, макар никога вече да не би изпитала обич към него?

Продължи да наблюдава службата от разстояние. Лекият ветрец довяваше от време на време думите на свещеника до ушите му. Спуснаха ковчега. И всичко приключи. Насъбралите се около гроба хора започнаха да се разотиват.

Гедеон изчака в сянката, докато те бавно слизаха по склона. Погледът му не се откъсваше от нея, докато хората ѝ изказваха съболезнованията си, прегръщаха я, стискаха ръката ѝ. Всичко продължи мъчително дълго. Първо минаха някакви жени на неопределена възраст, които оживено си шепнеха нещо; след тях дойде ред на по-млади хора и двойки; накрая мина свещеникът с неколцина от помощниците си.

Последна беше Алида, съвсем сама. Бе смазана от загубата, но въпреки това вървеше гордо по тясната пътека между гробовете, с вдигната глава и насочен право напред поглед. Сякаш не го забелязваше. Гедеон усети в стомаха си странна пустота. Не знаеше как да постъпи — да я заговори, да ѝ препречи пътя, да протегне ръка — и когато Алида се изравни с него, отвори уста, но не успя да произнесе нито звук. Гледаше като онемял как тя минава бавно покрай него, загледана право напред, без дори да трепне, без никаква промяна в изражението, сякаш той не съществуваше.

Гедеон я проследи с поглед, докато тя се отдалечаваше — смаляваща се черна фигура, която накрая изчезна зад ъгъла на постройката.

Продължи да чака още дълго. И още. Накрая си пое дълбоко и треперливо дъх и също тръгна надолу по тесните пътеки между гробовете.

78.

Каза на шофьора на таксито да го остави на Уошингтън Скуеър Парк. Смяташе да извърви пеша последния километър и половина до офисите на ЕИР на Малка западна дванайсета — но преди това искаше да поостане малко в парка и да се наслади на летния ден.

От погребението бяха минали три седмици. Веднага след него Геден се бе усамотил в хижата си в планината Хемес и беше изключил мобилния и стационарния телефон, както и компютрите си. И беше прекарал три седмици в лов на риба. На петия ден най-сетне успя да улови чудовищната пъстърва с кука без контра, тъй като възнамеряваше да я пусне. Каква великолепна риба бе само — тлъста, лъскава, с тъмнооранжево оцветяване под хрилете. Определено си заслужаваше да бъде пусната, както правеше по принцип. Странно, но нещо го накара да размисли. Вместо да я освободи, той я отнесе в хижата си, почисти я и си направи изключително семпла *truite almondine*^[1] с бутилка пулини-монтраше. Без абсолютно никакво чувство за вина. Докато се наслаждаваше съвсем сам на простата храна, се случи нещо странно. Почувства се щастлив. Не само щастлив, но и в мир със себе си. Вгледа се в чувствата си с изненада и любопитство и осъзна, че са свързани по някакъв начин със сигурността на нещата. Със сигурността на диагнозата му и с убеждението, че никога вече няма да види Алида.

Странно, но тази сигурност сякаш го освободи. Вече знаеше какво го очаква и какво не може да има. Това му даваше свободата да последва съвета на доктора — да се съсредоточи върху нещата, които имат значение за него. И да помага на другите. Освобождаването на пъстървата щеше да е чудесен жест, но трябваше да си признае, че изяждането ѝ бе още по-рядко удоволствие. Изяждането ѝ бе важно за него. *Насред живота сме мъртви...* Мъдра мисъл, отнасяща се както за пъстървите, така и за хората.

През тези три седмици направи и други неща, които бяха важни за него. Едно от тях бе да си уреди безсрочна отпускат по болест от Лос

Аламос. И когато кратката му ваканция приключи, когато включи телефоните си и най-сетне прочете съобщенията, намери едно от Глин. Инженерът имаше друга задача, стига Гедеон да бил готов да я приеме — задача „от особена важност“. Гедеон понечи веднага да изтрие съобщението, но спря. Защо пък не? Явно го биваше в тези неща. Ако искаше да помага на другите, може би трябваше да върши точно това.

Дори гневът му към Глин, задето го беше изоставил, вече му бе минал. Гедеон започваше да разбира, че начинът на действие на работодателя му, макар и труден за приемане в напечени моменти, се оказва изключително ефективен. Бяха отказали да му помогнат, защото ясно разбираха, че Гедеон има най-големи шансове да успее, ако бъде оставен да се оправя сам.

И ето го отново в Ню Йорк, готов да започне следващата глава от краткия си живот. Пое дълбоко дъх и се огледа. Беше прекрасен неделен следобед и паркът преливаше от посетители. Той се помота, омагьосан от суматохата: доминикански барабанисти, изпълващи парка с весели ритми; тремави деца на ролери с каски и наколенници — майките им ги наблюдаваха, събрали се в нервна група; двама мъже със скъпи костюми и пури; старо хипи, дрънкащо на китара зад паничка с монети; уличен мим, който вървеше след хората и имитираше походката им за тяхно най-голямо раздражение; измамник с карти, който размесваше тестето си и се оглеждаше за ченгета; скитник, хъркащ на пейка. Паркът представяше пълен разрез на обществото, от върха до дъното, с цялата му сложност, пъстрота и великолепие. Но в този радостен ден пъстротата беше особено ярка. Ню Йорк изглеждаше много по-различно от последния път, когато бе тук и когато някакъв подпийнал бизнесмен му беше отмъкнал таксито. Ужасът от терористичния удар, който бе оставил града наполовина опразнен, беше отминал и хората сякаш се бяха върнали променени. Изглеждаха по-земни, по-толерантни, повече свързани със сегашния момент, по-щастливи.

Градът се беше променил. Същото се отнасяше и за него. „Всички се нуждаем от напомняне какво е важно в живота“, помисли си Гедеон. На тези хора им беше напомнено. Също като на него.

Всичко бе приключило, страната се бе върнала в обичайния си ритъм. Собствените му тревоги бяха намерили решението си — видеозаписите от АВМИИИБ, лаптопът на Блейн и пълните признания

на Дарт от болницата бяха запълнили белите петна и разказаха цялата история. Новак бе арестуван заедно с други съзаклятници от Лос Аламос, министерството на отбраната и разузнавателните служби. Заговорът бе разкрит, Чокър бе реабилитиран като невинна жертва. Глин се беше погрижил истинската роля на Гедеон в цялата драма да остане в дълбока тайна. Това бе жизненоважно за Гедеон. Онова, което щеше да съсипе остатъка от краткия му живот, бе славата, обявяването му за герой и появата на лицето му по първите страници на всички вестници и списания. Ама че кошмар.

А също и Алида. Тя беше изчезнала завинаги. Той все още пазеше спомена за нея дълбоко в себе си — това бе единственото, което можеше да направи.

Направи обиколка около фонтана и спря пред доминиканските барабанисти. Те думкаха барабаните си с огромни усмивки, с блаженство в очите, изпълняваха невъобразимо сложни ритми. Като туптенето на сърцето, помисли си той — първото усещане, с което започваме живота си, умножено хилядократно и превърнато в нещо диво и опияняващо.

Слушаше музиката и изпитваше покой. Истински покой. Чувството бе изумително, още не можеше да свикне с него. Така ли се чувстваха повечето хора всеки ден? Никога не беше подозирал какво е изпускарал. Артериовенозната малформация и докторът най-сетне му бяха дали този дар след толкова години безпокойство, страх, мъка, страдание, омраза и жажда за мъст. Огромна, дори неопишуема ирония. Малформацията щеше да го убие — но преди това го бе направила свободен.

Погледна си часовника. Щеше да закъснее, но това нямаше значение. Барабаните бяха най-важното в момента. Остана да ги слуша почти час, след което, все още изпитващ покой в сърцето си, продължи на запад по Уейвъри Плейс към Гринуич Авеню и стария месарски квартал.

Офисите на ЕИР изглеждаха пусти както винаги. Пуснаха го, без дори да попитат кой е. Никой не го посрещна да го придружи през просторните лаборатории до асансьора. Кабината заскърца и запълзя

нагоре, после вратата се отвори. Гедеон тръгна по коридора към заседателната зала. Вратата ѝ беше затворена; бе тихо като в гробница.

Почука и чу строгия глас на Глин.

— Влез.

Отвори вратата и се озова в претъпкана с хора зала. Внезапно избухнаха аплодисменти и помещението се изпълни с радостни възгласи. Глин беше пред всички. Подкара инвалидната си количка напред, протегна съсухрена ръка и целуна Гедеон по двете бузи, по европейски стил. Гарса го последва с яростно ръкостискане и смазващо потупване по гърба, след което се изредиха останалите — близо стотина души, млади и стари, мъже и жени от всички възможни раси, някои с лабораторни престилки, други с костюми, трети с кимона и сари, както и шепа хора, които приличаха на истински агенти. Всички го гледаха одобрително, стискаха му ръката и го поздравяваха — неустоим и помитащ порой от ентузиазъм и топлота.

След това всички замълчаха и Гедеон се усети, че очакват реч от него. Стоеше смутен и се чудеше какво да направи. Накрая прочисти гърлото си.

— Благодаря — рече той. — Ъ-ъ-ъ, кои всъщност сте вие?

Отвърнаха му със смях.

Глин взе думата.

— Гедеон, всички тези хора са служители на ЕИР, с които не си се срещал досега. Повечето от тях работят зад кулисите и движат малката ни компания. Ти може и да не ги познаваш, но всички те знаят за теб. И всички искаха да присъстват, за да ти кажат „благодаря“.

Избухнаха ръкопляскания.

— Няма думи, нито награда, която бихме могли да ти връчим, за да изразим подобаващо нашата благодарност за онова, което направи. Затова дори няма да се опитвам.

Гедеон беше трогнат. Присъстващите искаха да чуят още от него. Какво можеше да каже? Внезапно се усети, че до такава степен е свикнал с лъжите и въртенето на номера, че почти е забравил как да бъде откровен.

— Просто се радвам, че успях да направя някакво добро в този луд свят. — Той прочисти отново гърлото си.

— Но нямаше да го постигна без партньора си, Стоун Фордайс. Човекът, който пожертва живота си заради мен. Той е героят. Аз

изгубих само няколко зъба.

Отново аплодисменти, този път по-сдържани.

— Искам да благодаря и на всички вас. Тепърва ми предстои да разбера какво правите или сте направили, но се радвам да видя лицата ви. Много пъти изпитвах чувството, че съм сам, изоставен от всички. Сега осъзнавам, че това е част от работата, част от вашата система, предполагам, но срещата с вас ми показва, че всъщност не съм бил сам. Предполагам, че сега ЕИР е един вид мой дом. Дори мое семейство.

Кимания, одобрително мърморене.

Настъпи тишина.

— Как мина ваканцията? — попита накрая Глин.

— Изядох пъстървата.

Последваха още аплодисменти и смях. Гедеон вдигна ръка, за да привлече вниманието им.

— През последните няколко дни разбрах нещо. Това е работата, която трябва да върша. Искам да продължа да работя за вас, за ЕИР. Мисля, че мога да свърша някои наистина добри неща. И накрая... — Замълча и се огледа. — Наистина нямам нищо друго в моя живот, което да струва и пукната пара. Имам само вас. Знаем, че е тъжно, но така стоят нещата.

Думите му бяха посрещнати отново с мълчание. След малко Глин се усмихна и се обърна към присъстващите.

— Благодаря, че дойдохте.

След това тактично, но явно отпращане помещението се опразни. Глин изчака, докато не останаха само той, Гедеон и Гарса. После направи знак на Гедеон и попита тихо:

— Сигурен ли си, Гедеон? В края на краищата мина през сериозно изпитание. Нямам предвид само физическо, но и емоционално.

Гедеон отдавна беше престанал да се изненадва от способността на Глин да научава всичко за него.

— Никога досега не съм бил толкова сигурен в нещо.

Глин го изглежда дълго и изпитателно. Накрая кимна.

— Отлично. Радвам се, че ще останеш при нас. Точно сега в Ню Йорк е много интересно. Другата седмица ще има специална изложба в библиотеката „Морган“ — ще бъде представена Книгата на Келс^[2],

предоставена от ирландското правителство. Чувал си за Книгата на Келс, нали?

— Разбира се.

— Значи ще дойдеш с мен да я видиш? — попита Глин. — Аз съм голям любител на илюстрираните ръкописи. Всеки ден ще показват нова страница. Много е вълнуващо.

Гедеон се поколеба.

— Честно казано, не се интересувам особено от илюстрирани ръкописи.

— Ах, надявах се, че ще ми направиш компания — рече Глин. — Направо ще се влюбиш в тази книга. Тя е не само най-голямото национално съкровище на Ирландия, но и най-великолепният ръкопис на света. Досега е напускал Ирландия само веднъж и е тук само за една седмица. Ще бъде много жалко да го пропуснеш. Ще идем в понеделник сутринта.

Гедеон понечи да се разсмее.

— Наистина, пет пари не давам за проклетата Книга на Келс.

— О, ще дадеш.

Гедеон долови острата нотка в гласа му и се сепна.

— Защо?

— Защото следващата ти задача ще е да я откраднеш.

[1] Пъстърва с бадеми (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Сборник с Евангелия от VIII в., известен също като Кенанески кодекс или Кодекс Q. — Б.пр. ↑

Издание:

Дъглас Престън, Линкълн Чайлд. Трупът на Геден
Американска, първо издание

Превод: Венцислав Божилов

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

Компютърна обработка: Веселина Симеонова

Формат: 84/108/32

Печатни коли: 26

ИК „Бард“ ООД, 2012 г.

ISBN: 978-954-655-290-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.